

אלול תשפ"ב

מהדורה מורחבת

בעזה"י

קונטרס

הריני מוחל

בהירות במצוות פיוס ומחילה

• מבאר גדרי הלכותיהן

• מדריך מעשי לקיומן

→ הסכמות ומכתבי הרבנים הגאונים שליט"א נדפסו בקונטרס 'מעשה התשובה' ←

התודה לכל תלמידי החכמים והלומדים ששלחו הערותיהם והארותיהם למהדורות הקודמות, הודות לכך הושבח הקונטרס המהדורה זו {אלול תשפ"ב} במקומות רבים והעיקריים שבהם **בקשת מחילה על פגיעה ברוחניות** [עמ' 3], **בקשת מחילה לאחר שנים רבות** [עמ' 7] **והגדרת מהות המחילה** [עמ' 21].

"עיקר עמל האדם צריך להיות על דברים שבין אדם לחבירו בכל הדקדוקים"

מדברי הגר"א [נדפסו בנפש החיים מהד' רובין עמ' תלד]

"פעם בבוא אל הגרש"ז אויערבאך זצוק"ל אחד מתלמידיו החביבים וסיפר בשברון לב שזה עתה הודיעוהו הרופאים שחלה במחלה קשה וידם קצרה מלהושיעו. אמר לו רבינו מיד כמה מאושר אתה שנתנו לך מן השמים זמן להכין את עצמך לקראת יום המיתה, וסיפק בידך לתקן את כל הענינים שבין אדם לחבירו, לפרוע חובות למי שאתה חייב להם, ובעיקר לפייס את כל מי שעליך לפייסו ולבקש מחילתו, וכמה אומללים הם אותם שאינם זוכים לכך ונלקחים אל בית עולמם בפתע פתאום, שאם כי נגאלו מיסורים בעוה"ז, כמה יסבלו ח"ו בעולם העליון על העבירות שבין אדם לחבירו שלא היה סיפק בידם לבקש עליהם מחילה" [הליכות שלמה' עשיית ע' מ"ד ארחות הלכה 19].

לידיעת לומדי הקונטרס

עיקר ההוספות והשינויים שנתחדשו במהדורה זו סומנו בצידם בפס סימון עומד כזה במהדורה זו בתוך ההערות נערכה הגדלת כיתוב החלקים המעשיים.

- ניתן להשיג את הקונטרס בפנייה למייל הנ"ל וכן את הקונטרסים: **מעשה התשובה** - בהירות במצות התשובה [מהדורת אלול תשפ"ב] **דרך תשובה** לנשים ונערות- הקבלה לעתיד ע"פ דברי הגר"י סלנטר [גם באנגלית] **לפני ה' תטהרו**- בהירות בעבודתינו ביוה"כ
- ניתן לקנות את הקונטרסים הנ"ל מודפסים לפי רשימת המקומות שבגב הקונטרס.
- זכות זיכוי הרבים תעמוד למסייעים בהוצאות. ניתן לתרום דרך עמדות נדרים פלוס ע"ש "מעשה התשובה" או דרך טלפון נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה 2309.

קונטרס הריני מוחל

על

מצוות פיוס ומחילה

תוכן העניינים

הפיוס

- א. על מה צריך לפייס 1
- פגיעה בממון 1
- פגיעה ברוחניות 3
- ב. על מה אין צריך לפייס 3
- כאשר לא נגרם נזק או צער 3
- הקפדה שלא כדין 4
- המצער שלא בכוונה לעומת המצער בפשיעה 4-5
- המכשיל בהוראה 5
- ג. את מי צריך לפייס 6
- המצער קטן 6
- בקשת מחילה ערב יוה"כ שמא פגע 6
- בקשת מחילה ממי שמחל מעצמו 7
- בקשת מחילה לאחר שנים רבות 7
- ד. פירוט החטא 8
- ה. גילוי החטא- מח' הגרי"ס והח"ח 8-9
- ו. אופן הפיוס 10
- ז. שיעור הפיוס 11
- ח. חזרת הפיוס 11
- לכל אדם, לרבו ולאביו 12
- אופן חזרת הפיוס 12
- ט. זמן הפיוס 13
- י. הקושי לפייס כדין 14
- יא. זהירות מהטעיית היצר 14-15

המחילה

- א. הזכות להקפיד 16
- ב. התוכחה [להעברת השנאה] 16
- חיובה מצות עשה, טעמה וצורת קיומה, דין המונע עצמו מלקיימה 16-18
  - מתי אין להוכיח 19
  - ג. חובת המחילה 20
  - דרישת ממון עבור מחילה 20
  - ד. מהות המחילה 21
  - המחילה היא בלב ולגמרי 21
  - תפילת הנפגע שלא יענש הפוגע 22
  - המוחל רק בפה 23
  - האם צריך לומר בפיו את המחילה שבליבו 23
  - ה. עבודת המוחל 24
  - הדרך להגיע למחילה 24
  - הסימן שמחל באמת 25

מילואים

- א- בענין מחלוקת הגרי"ס והח"ח אם לגלות הפגיעה לנפגע 26-29
- ב- מהות המחילה, מחילה בלב לחוד, דין מחילת קטן 31-35
- תקציר הקונטרס למעשה 36-42
- שאלות מעשיות המצויות 43
- א. איך לפייס 43
- ב. איך למחול 44-45

מצות פיוס ומחילה למעשה

הנה ידועה חומרת עבירות שבין אדם לחברו שאין יוה"כ [ואף יום המיתה]¹ מכפרים עד שיפייסנו, וכן מצוי מאוד להכשל בהן² כך שכמעט כל אחד נזקק לקיים מצות פיוס כשפגע, ומצות מחילה כשפגעו בו. והמתבונן בהלכות הפיוס והמחילה בפרטיהן למעשה יעמוד על הקושי המצוי לקיים עיקר דין תורה שבהן. נציע להלן מעיקרי מצות פיוס ומחילה בהכוונה לקיומם המעשי.

הפיוס

א. על מה צריך לפייס

א. חובת הפיוס היא על כל התנהגות שלא כדין³ שגרמה פגיעה בגוף או בנפש שהאדם מצטער עליה⁴.

ב. מזיק ממון חברו הגם שציער בכך את הניזק אין צריך לפייסו⁵, רק לתקן המעוות- וזאת ע"י תשלום הניזקין,

פגיעה בממון

¹ ח"ח [הל' לשה"ר סוף כלל ד' וכ"כ בספרו שפת תמים רפ"ד והביא מקור לכך ממ"ר ויקרא יז]. וז"ל הח"א בתפילה זכה [כלל קמ"ד אות כ'] "ועי' דוה ליבי בקרבי כי על חטא שבין אדם לחברו אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חברו ועי' נשבר ליבי בקרבי ורחפו עצמותי כי אפילו אין יום המיתה מכפר וכו' ". ובזה חמורות הן אף מחילול השם שהוא החמור שבד' חילוקי הכפרה שכפרתו במיתה.

וראה עוד מה שהובא בשם הח"ח [בספר ח"ח עה"ת במעשי למלך עמ' רפ"ד] שבכל עבירות שבין אדם לחברו אם לא פייסו אין לו תקנה עד שיהיה מוכרח לבוא שוב לעולם הזה בגלגול ולפייסו. וראה עוד לקמן הע' 81 מדברי הגר"א ג' חומרות שיש בגמול עבירות שבין אדם לחברו.

² ב"ב קסה: רובן בגזל וכולן באבק לה"ר, ובתפילה זכה [לבעל החיי אדם] "ולחיות שידעתי שכמעט אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא בבין אדם לחברו בממון או בגופו במעשה או בדבור פה".

³ ראה להלן ס"ב ס"ק ב'.

⁴ מתני' דהחובל [ב"ק צב:] אעפ"י שהוא נותן לו אינו נמחל לו עד שיבקש ממנו, יומא פ"ז: אמר ר' יצחק כל המקניט [מצער] את חברו אפילו בדברים צריך לפייסו, ונפסק בשו"ע או"ח סי' תר"ו ס"א, והרמב"ם [תשובה ב, ט] הוסיף בדוגמאות העבירות שבין אדם לחברו "כגון חובל בחברו או המקלל את חברו או גוזלו וכיוצא בהן". [ואם אינו מצטער מכך נתבאר להלן סעיף ב' ס"ק א].

⁵ רמב"ם [חובל ומזיק ה', ט'], וכן משמע ברבינו יונה [ש"א-י"ח, מ"ד] שחייב את הגוזל רק בהשבת הגזילה ולא בפיוס וק"ו הוא למזיק, וטעם פטור המזיק מפיוס אע"ג שגרם צער [וכשהנזק מרובה אף צער גדול] אפשר משום דמהות וסיבת צער הניזק היא על הפסד ממון, וכל ששילם המזיק את נזקו תיקן את המעוות.

ולפי"ז באופן שהזיקו בכוונה לצער, שאז נוסף לניזק צער גם על עצם הפגיעה בו, צריך לפייסו וכ"כ תוספת יוה"כ [יומא פה:], וכע"ז כתב שתי הלחם למהר"ם חגי"ז (סי' טו) בשם גליון על הרמב"ם שבכה"ג אינו עדיף על המקניט חברו בדברים שמחויב לפייסו, וכדבריהם משמע בחינוך [מצוה שס"ד], אמנם כבר השיג על כך שתי הלחם הני"ל דמסתימת הרמב"ם [שם] שפטור את המזיק ולא חלק בין מזיד לשוגג משמע שבכל גוונא אין צריך לפייס. וביותר משמע כן מדברי הרמב"ם [שם] שערך זה לעומת זה את חיוב החובל לפייס לעומת פטור המזיק מלפייס, והרי מיירי התם בחובל מזיד [מדכתב שם שחייב בבושת] ודכוותיה המזיק ועם זאת כתב שהמזיק כיון ששילם נתכפר לו. וכן משמע מסתימת הטור והשו"ע חו"מ סי' תכ"ב שהביאו את דין הפיוס רק אצל דין החובל, ובפרט לדעת רש"י [ב"ק צב: ד"ה כל אלו] והטור [חו"מ סי' תכ"ב] דס"ל שכל דין הפיוס דהחובל הוא רק משום צער הבושת שבו [וכמ"ש בדעתם מהרש"א (שם) והב"ח והסמ"ע (סי' תכ"ב)], דלדידהו במזיק לא שייך כלל חיוב פיוס וטעמם נראה דס"ל שיש בעצם תשלום הנזק מכיסו מענין הפיוס שמכניע עצמו לפניו לשלם לו מכיסו [ומקבל עליו בזה את צער הנזק במקום הניזק] ומראה בכך את חרטתו והוי בזה פיוס המספיק לצאת בו יד"ח [אף אם נשאר בלב הנפגע עליו, דומיא דפיוס ג"פ בדברים דמהני לקמן סעיף ו חזרת הפיוס] וכע"ז משמע בר"י [הובא לקמן הערה 8]. [נפשוט שכשבמעשה ההזק גרם צער נוסף על היזק הממון כדוגמת ביוש שקרע בגדו בשוק חייב גם בפיוס].

ובאופן שאינו משלם [כגון שאין לו או שהזיקו בענין שאי אפשר לתקן המעוות בממון]⁶ נראה שצריך לפייסו שימחול לו⁷ [ואם הניזק צריך למחול ראה לקמן פרק המחילה ס"ג, ס"ק ג].

ועל פגיעת גזל דעת רוב הראשונים⁸ וכן נקטו האחרונים שצריך לפייס⁹.

---

⁶ מצוי מאוד בסיפור לשה"ר שגורם לחבירו נזק ממוני שאין שומתו ידועה כגון שאומר על אדם שאינו חכם שעניי לא ימצא מי שירצה לעשות עמו עסק וכיוצ"ב [ח"ח כלל ה' ס"ב] או שאומר שהוא עני שעניי לא ירצו להלוות לו באשראי [שם סעיף ה'], כל כה"ג אין דרך לידע כמה ממון הפסידו, וכן המזיק חפצים אישיים כתמונות משפחתיות וכיוצ"ב שאף שמשלם את שווי הממון שהפסיד אי"ז השלמת תיקון המעוות.

⁷ כן מסתבר דבאופן שאינו מתקן את הנזק בממון מוטל עליו לפייסו בדברים דלא גרע ממקניט את חבירו בדברים, וכן משמע במקור חיים [הו"ד לקמן בחלק המחילה הע' 29] שכתב שכשצריך למזיק לשלם נצרך הוא למחילת הניזק. שוב הראוני מובא מהגרש"א זצ"ל [אשרי האיש ח"ג פ"כ ס"ו] אם יש לו ספק אולי פגע בממון חבירו שמצד הדין הוא פטור דהמע"ה מ"מ אם הוא חושב שלקח ממון חבירו צריך לבקש ממנו מחילה ויאמר לו שיש לו ספק עכ"ד, ואפשר דטעמו כנ"ל. ובח"ח [שמה"ל ח"ב פ"א] כתב "וגם צריך לעקור קוצים וברקנים מכרמו דהיינו לאנשים שהפסידם בלשונם וכו' צריך לפייסם בפיו", הנה הזכיר פיוס ולא הזכיר תשלומים, ונראה טעמו שמצוי מזיק בדבורו שאין עליו חיוב לשלם [כגון שאין שומת נזקו ידועה (כנ"ל הע' 6) או משום שהזיקו רק בגרמא] ומשום כך חייב לפייס.

⁸ דעת הרמב"ם [שם], הסמ"ג [עשה ט"ז], החינוך [שם"ד], הר"י מלוגיל [ב"ק צב:], המאירי [חיבור התשובה מאמר א' פ"א] ורבינו בחיי [ויקרא ה, כא] דצריך לפייס, וטעמם נראה שמלבד צער הנזל על הפסד ממנו עוד מצטער הוא על הכפייה וההשפלה שבדבר, ואפשר שזו כוונת הלח"מ בביאור הר"מ בטעם השני "שצער הרבה לנזל שלקח ממנו בעל כרחו" [וכ"כ תוספת יוה"כ יומא פה:] משא"כ המזיק [נראה עוד טעם בסוף הערה הבאה], ואילו ברבינו יונה משמע להדיא דאינו צריך, דפירש [ש"ד, יח] לשון המשנה "אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חברו" שבגזילה הריצוי הוא ע"י השבת הגזילה, ומשמע דס"ל דההשבה איהי גופא חשיבא ריצוי חברו [וכן משמע בדבריו בש"א-יח, מד], וטעמו אפשר משום דיסוד הפיוס לר"י הוא משום **תיקון המעוות** [כמ"ש בש"א, מד שחיוב השבת הגזילה וחייב בקשת המחילה כשציער את חברו שניהם הם משום תיקון המעוות] ומשום כך ס"ל שכפי קלקולו כך תיקונו: בגזל וחמס ועושה [שעיקרם פגיעה בממון] תיקונו בהשבת הגזל והחמס והעושה, ואילו במציק ומלבין פנים או מספר לה"ר [שפגיעתם בנפש] תיקונו בבקשת מחילה [שהיא בנפש]. והעירנו חכ"א דמהות הגזלן שלוקח ממון חבירו בדיעתו [ראה ר"מ גזילה ואבדה א, ג] ומסתבר מאוד שכוונת הר"י שרק על עצם לקיחת הממון סגי בהשבתו לחוד, אכן באפנים שגם הפחדה או הלבנת פנים במעשה הגזילה יודה הר"י שצריך לפייס, עכ"ד. [וכנ"ל סוף הע' 5].

⁹ המב"ט [בית אלקים פ"ב] "שחטא אדם בין איש לחבירו שגזל או עשק וכו' שאינו נמחל לו בתשובה עד אשר יחזור ויפייס את חבירו", פמ"ג [תרז, משבצות זהב א], ח"א [כלל קמ"ג] "כי אין יוה"כ ואפילו מיתה מכפר עד שיחזיר הגזל והעושה ויפייס לחבירו עד שימחל לו", וכ"כ הח"ח בספר שפת תמים רפ"ד "הנה ידוע שעל עוון הגזל וכו' אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חבירו", וכן נראה במ"ב סי' תרז ס"ק יג. [שוב הראוני תוספתא ב"ק פ"י ה"ח "חומר גזל הרבים מגזל היחיד שהגזל את היחיד יכול לפייסו ולהחזיר לו גזילו, הגזל את הרבים אין יכול לפייסו ולהחזיר להן גזילתו"].

ופגיעת גניבה היא בכלל גזילה וצריך לפייס. כן נקט בפשיטות הפמ"ג הו"ד במ"ב סי' תרז ס"ק יג. וכן משמעות התוספתא הנ"ל גבי גזל הרבים שצורת גזל הרבים היא עפ"י בדרך גניבה.

וטעם חומרת הגנב מהמזיק [שאיי"צ לפייס] נראה לפימש"כ הלח"מ [חובל ומזיק, פ"ה, טו] בטעם הראשון לחיוב הגזלן לפייס "דנתנה מאותה עבירה", ונראית כוונתו שגדול צערו של אדם כאשר זר ברשעו נהנה משלו, שו"ר שכ"כ בספר חוט שני [מילי דנזיקין עמ' שמו].

ג. המכשיל חברו בעבירה, אם הנכשל עבר ביודעין את העבירה פטור המכשיל מבקשת המחילה¹⁰ [ונשאר עליו רק העבירה שבין אדם למקום], ואם הנכשל היה שוגג בדבר מחוייב לפייסו¹¹. וכאשר הנכשל היה אנוס בדבר ראה הערה¹².

המונע מחבירו קיום מצוה כגון שהפריעו בלימודו או בתפילתו נראה דאם הניזק היה יכול למנוע ההיזק אין המזיק חייב לפייסו אך אם לא היה בידו למנוע ההיזק מחויב לפייסו¹³.

ב. על מה אין צריך לפייס

א. החוטא לחבירו אך לא נגרם לו מכך נזק או צער הרי זה כעבירה שבין אדם למקום בלבד שא"צ לפייס חברו וצריך רק תשובה לשמים¹⁴.

כאשר לא גרם
נזק או צער

¹⁰ כתב המהרי"ק [שורש קכט, הו"ד בא"ר ופר"ח ופמ"ג או"ח תרנ] גבי הבא על אשה בעבירה וז"ל אם באנוס בא עליה בעת עלולה כאשר היא טוענת א"כ הוי דברים שבין אדם לחבירו ... שהרי ביישה ופגמה ואין מתכפר לו עד שיבקש ממנה מחילה וכו' אבל אם ברצון בא עליה פשיטא שיצתה עבירה זו מכלל עבירות שבין אדם לחבירו דכיון דמדעתה עבד פשיטא דלא שייך בקשת מחילה לגבי דידה וכו' עכ"ל, וכן איתא ברמב"ם [תשובה ב, ט] דבעילה אסורה ה"ז עבירה שבין אדם למקום, ולפי"ז ה"ה בכל המכשיל את חברו כשיודע הנכשל שזו עבירה אין חיוב בקשת מחילה.

ובזה יבואר משי"כ הח"ח [לשה"ר כלל ד' ס"ב] שמי שעבר וסיפר לשה"ר אם השומעים דחו את דבריו ולא נתגנה חברו עי"ז בעיניהם לא נשאר עליו כי אם העון שבין אדם למקום, וקשה מ"ט א"צ לבקש מחילה מהשומעים על מה שהכשילם באיסור שמיעת לשה"ר [שעוברים עליו גם כשלא קיבלו הלשה"ר כמ"ש בכלל ו' ס"ב], ולמבואר נחא דהרי באיסור שמיעת לשה"ר מבואר בח"ח [כלל ו' ס"ה ובבמ"ח יב] שהוא רק אם השומע עשה מעשה כדי לשמוע או עכ"פ נחא ליה בשמיעתו, ומשי"ה כאן ממנ"פ אין חיוב בקשת מחילה, דאם השומעים שמעו שלא לרצונם הרי שלא עברו באיסור ואם שמעו לרצונם כבר קיבלו אחריות על עבירתם ולא שייך בקשת מחילה לגביהו.

¹¹ הפמ"ג [או"ח משב"ז ס"ק א'] הביא את המהרי"ק [הנ"ל הע' 10 בענין הבא על האשה באנוס צריך לפייסה] וכתב "ואפשר אונס לאו דוקא ה"ה אם היא שוגגת ג"כ מיקרי [עבירות שבין אדם] לחבירו דמחטיאה בשוגג", ונראה דלמש"כ האחרונים [חת"ס שו"ת חו"מ סי' רב, מנ"ח רלב, ד, חכמת שלמה או"ח שמן, אחיעזר ח"ג סי' פא ס"ק ז ועוד] שכל הכשלה באיסור שוגג נחשב גם שמשאו עצה רעה א"כ הוי בין אדם לחבירו ובעי מחילה. וכן מסתבר שכיון שהמכשיל גרם לו היזק שפגם נפשו ואין בידו לתקן נזקו מחויב הוא לבקש מחילה. ובפרט באופן שנועד לנכשל מכשולו פשוט שאחרי שמצטער מכך לא גרע צער זה משאר מיני צער שמחויב לפייסו.

ויל"ע להגרי"ס שאסר לבקש מחילה מחבירו כאשר עי"ז גילוי הפגיעה יצטער [הו"ד לקמן סעיף ד] האם יהיה שרי בנידו"ד להודיעו שהכשילו אחרי שודאי יצטער מזה, ומסתבר דכיון שבנידו"ד יש לנכשל תועלת מידיעה זו שרק עי"ז יוכל לשוב בתשובה ולתקן פגם נפשו יודה הגרי"ס דיש להודיעו דניחא ליה בכך [ועוד שאחרי שהנכשל גם מצווה על תשובת עבירת שוגג נראה שגם מדין ערבות צריך להודיעו שיוכל לקיים חיובו].

¹² באופן שהנכשל היה אנוס [כגון שהיה רשאי לסמוך על המכשיל או שאנסו לעבור] הנה כאשר הנכשל יודע מכשולו ומצטער על כך מסתבר דלא גרע צער זה משאר מיני צער שמחוייב לפייסו. וכאשר הנכשל אינו יודע שנכשל [או שאינו מצטער מכך] נראה דתלוי הדבר אם אונס פוגם בנפש, דהנה מצינו להסוברים דפוגם [שו"ת מהר"ם פדאוהו סי' כה, פמ"ג בתיבת גמא סוף חקירה ה' ועוד] ולדבריהם יש לפייס כנ"ל, אכן רבים כתבו שאנוס א"צ כפרה ומשמעות סתימתם דאינו פוגם [רמב"ם שגגות ה, ו במו"נ ח"ג סי' מא "ואין עליו חטא כלל", מהר"ם מרוטנבורג ומרדכי הו"ד ברמ"א יו"ד קפה, מ"ב תריח ס"ק ה ועוד] ולפי"ז אינו צריך לפייסו.

¹³ שכן אחרי שהיה בידו לפעול לקיים המצוה ונמנע ולא פעל גילה בכך הסכמתו לביטול המצוה ונעשה אחראי על ביטולה והרי זה כנכשל עי"ז חברו בעבירה ביודעין דכתב המהרי"ק הנ"ל שיצא מכלל עבירות שבין אדם לחבירו.

¹⁴ ח"ח [לשה"ר כלל ד' ס"ב] "אם סיפר לשה"ר על חברו ובא לעשות תשובה תלוי בזה אם דחו השומעים את דבריו ולא נתגנה חברו עי"ז כלל בעיניהם א"כ לא נשאר עליו כי אם העון בין אדם למקום וכו' [ותיקונו שישוב בתשובה] כמו בכל עוונות שבין אדם למקום", ומבואר שאע"פ שדיבר גנות על חברו והיא עבירת לה"ר גמורה מדאורייתא, מ"מ כיון שלא נגרם עי"ז נזק וצער לחבירו א"צ לפייס את חברו, ונראה דמקורו בשע"ת [ג, רז, הביאו הבמ"ח שם] שכתב שהמספר לה"ר חייב לבקש מחילה ממי **שגרם לו נזק וצער**, וטעמו נראה פשוט שחיוב הפיוס הוא רק על גרימת צער בפועל לחבירו, וכל שחבירו אינו מרגיש ואינו מצטער אין על מה לפייסו. ולפי"ז ה"ה בכל עבירות שבין אדם לחברו, כל שלא הגיע מהן לחברו נזק או צער **בפועל** אין צריך לפייסו, וא"כ גם העושה תשובה על שנאתו לחברו או על שהחסיר בכבוד ומורא אביו ואמו באופן שלא ציערם וכיוצא ב"א"צ לפייס. שו"ר במאירי [חיבור התשובה מאמר א' פרק שביעי] שכתב להדיא שאין חיוב פיוס על עבירות שבין אדם לחברו **שהן בליבו ובמחשבתו**, עיי"ש. והראוני שכן משמע בחוה"ל שער התשובה פ"ט שערך חילוקים בן העבירות למקום לבין העבירות לחבירו, וכתב את איסורי הנטירה קנאה ושנאה בחלק העבירות שבין

ובמקרה כזה נראה דאף יש להמנע מלפייס משום שגילוי הדבר יגרום צער למדובר ואין לזה צידוק הלכתי¹⁵.

ב. כל התנהגות כדין אפילו שידוע שגורמת צער לחברו אין לחבירו היתר להקפיד עליה ואין עליה חובת פיוס¹⁶, ראה דוגמאות בהערה¹⁷. אכן אחרי שחבירו מקפיד מידת חסידות¹⁸ היא לפייס גם בזה, ובערב יוה"כ י"א שהוא אף חיוב¹⁹.

הקפדה שלא כדין

ג. גם התנהגות האסורה מן הדין מחמת שגורמת צער לחבירו, מ"מ אם נעשתה בשגגה מבלי שידע שמצער [וגם שלא נעשתה בפשיעה כדלקמן] אינה חייבת בפיוס²⁰, ראה דוגמאות בהערה²¹, אכן נראה דצריך להתנצל בפניו להראות לו שמצטער על הצער שגרם

המצער שלא בכוונה

אדם למקום. ובשם הגריש"א זצ"ל [אשרי האיש ח"ג פ"כ ס"ח] "מי שגנב מחבירו והגנב אינו יודע כלל מהגניבה יכול להחזיר הגניבה שלא בידיעתו למקום המשתמר ואי"צ לבקש ממנו מחילה כיון שלא היה לו שום צער", והיינו דאף שבפועל הזיקו מ"מ כיון שלא ציערו ויכול לתקן זאת לגמרי מבלי שידע מכך אי"צ לפייסו. וכ"כ בחוט שני [מילי דנזיקין עמ' שמן].

שוב הראוני שכ"כ האגרות משה [ח"מ ח"א סי' פח] בסופו "ואם לא נודעו מהגניבה שלא היה להם צער אין צריך לכתוב כלום [א.ה. לבקש מחילה] וסגי לשלוח הממון לבד".

¹⁵ ידועה מחלוקת הגריש"א זצ"ל והח"ח אם צריך כשמפייס לפרט את הפגיעה כשאין הנפגע יודע ממנה, שעיי' הפוגע אמנם יוכל להשיג מחילה לעצמו אך מצער הוא בכך את חברו. ונראה שגם לדעת הח"ח [עפ"י הרבינו יונה] שיש לפרט ולגלות מ"מ זה רק במקום שנצרך הדבר לקיום מצות תשובה והשגת כפרה [ראה לקמן במילואים מש"כ בענין מחלוקת הגריש"א והח"ח], משא"כ בנידו"ד שמן הדין אין חובת פיוס להשגת כפרתו למה יצער חברו, הרי זו חסידות של שטות להדר במצות פיוס על חשבון צער חברו.

¹⁶ פשוט, דכל שנעשה כדין אינו בכלל עבירות שבין אדם לחבירו, וכן מוכח בתשובת הגאונים הנזכרת לקמן בהערה 18, וכן משמע בראב"ד [הו"ד לקמן הע' 20 שביאר את חיוב הפיוס "מפני שחטא בצער חברו", ומינה כל שלא חטא בצער חברו אינו חייב], וכן משמע להדיא בח"ח [כלל ד' ס"ב] שכתב בדין הפיוס שצריך לבקש ממנו מחילה על "מה שעשה נדו שלא כדין". [וראה מש"כ לקמן סעיף יא מה שצריך להזהר בזה].

¹⁷ בין אם היה מחויב מן הדין להתנהג באופן זה כגון דיבור לה"ר לתועלת, רב ואב שצער לו לצורך חינוך, מצות תוכחה וכיוצ"ב, ובין אם מרצונו התנהג כך באופן המותר עפ"י דין כגון המשמיע קול באופן המקובל וחבירו רגיש לרעש ומצטער מכך, הפותח חלון בקיץ או סוגר חלון בחורף כמקובל וחבירו רוצה איפכא, הבונה תוספת לדירתו באופן המותר מן הדין אך מ"מ מגרע לשכנו מעט מהאור או מהאוויר, וכיוצ"ב אפנים רבים.

¹⁸ ראה תשובת הגאונים בספר שערי תשובה סי' קע"ח שזו היתה אחת מעשרת מילי דחסידותא דנהג בהן רב, וכ"כ רבינו יונה בספר היראה [הו"ד בראשית חכמה שער הענוה פ"ג, ד'] "ואף אם חטא לך בקש ממנו פיוס ואל תאמר הן חטא לי עליו לפייסני", וראה בראשית חכמה [שם] מה שהוסיף בזה עפ"י הזה"ק שהנוהג כן ניצל ממייתה משונה.

¹⁹ מקור חיים סי' תר"ו ס"א "אם חבירו מקפיד על דבור ודבר שאין ראוי להקפיד מ"מ מחויב לבקש ממנו מחילה, מגמ' ", וכ"כ בשפ"א [יומא פ"ז : ד"ה איקפד], וראה לקמן הע' 76 שכבר מדויק כן בראש"ש ביומא, ומ"מ אין זה מדין תשובה על עבירות שבין אדם לחבירו, שהרי לא חטא אלא רק מדיני יוה"כ וכדכתבו הראש"ש ועוד "כדי שיהיה לב ישראל שלם אחד עם חברו". [וראה ספר עובדות והנהגות לבית בריסק ח"א עמ' רי"א שכן נהג הגר"ח מבריסק וביאר טעמו כנ"ל].

²⁰ כן משמע בשיטמ"ק ב"ק צ"ב. בשם הראב"ד [ד"ה כל] "אבל זה שנתכוון לצער אינו יוצא ידי שמים עד שיפייס את חברו וכו' מפני שחטא בצער חברו", ומינה שכל שלא נתכוון אינו חייב בפיוס, וכן מוכח ביש"ש [ב"ק פ"ג סוסי"ג ה' הו"ד לקמן הערה 23]. **וטעם הדבר** נראה משום שאין לו לאדם להקפיד על צער שגרם לו חברו בתום לב וללא שפסע בדבר [דאף דבעבירות שבין אדם למקום נתבע האדם גם על השוגג, התם הוא לפי שהיה לו להיות ירא וחרד שלא לעשות דבר עד שיבדוק יפה יפה (כמבואר בראשונים הו"ד בקונטרס מעשה התשובה, תשובת השוגג) אך לא יתכן לחייב כזאת ביחסו לחבירו בשר ודם כמותו, שאם היה צריך להיות ירא וחרד כלפי חברו אף על השגגות הרי שלא היה יכול להיות עימו בטבעיות ובעימות], ואחרי שאין לנפגע זכות להקפיד בכך ממילא אין על הפוגע חיוב לפייסו [ושאני מתשלומי מזיק שענינם להשלים הנזק שחייב בהן אף השוגג, משא"כ פיוס ענינו להסיר הקפידה]. ומהא דפטור מלפייס את חברו חזינן שלא עבר עבירה שיש לשוב ממנה ונמצא דאף כלפי שמיא אין בזה חיוב תשובה מן הדין.

²¹ כגון המתעטף בטלית ולמרות שהשגיח שלא להצליף בחבירו אירע שפגע בו, השואל את חברו שאלה בפני אנשים מבלי לדעת שהוא מתבייש בדבר, וכיוצ"ב כל האפנים שאם היה יודע שמצער היה בזה איסור וחיוב פיוס.

לו²² אבל אינו צריך להמתין שחבירו יתפייס וימחל לו אלא די לו שיתנצל בפניו פעם אחת²³.

ובנסיבות שאין ברור לנפגע שנעשה הדבר שלא בכוונה צריך המתנצל להוסיף ולהבהיר שלא התכוון לכך [שלא יחשדנו בפגיעת מזיד]²⁴.

אכן אם **פשע** [ששגג בדבר שדרך בני אדם להזהר ממנו]²⁵ בגרמת צער ז'²⁶ נראה שמחויב לפייסו פיוס גמור כדין המזיד אע"ג שכלל לא התכוין לצער²⁷. וכ"ש אם עשה מעשה מתוך ידיעה שיגרום צער לחבירו אע"פ שלא רצה לצער²⁸, מחויב הוא לפייסו.

המצער בפגיעה

ונראה שהמשיב לחבירו בדבר הלכה ונמצא שטעה בה, כל שלא היה בטוח בנכונותה די הצורך להוראת דין והיינו שיהיה הדבר ברור לו כשמש²⁹ הרי ששגגתו נחשבת לו פגיעה³⁰ ומחויב הוא בבקשת מחילה כדין המכשיל את חבירו הנ"ל א,ג [הגם שכלפי עצמו פעמים שטעות זו נחשבת רק בגדר שגגה]³¹.

המכשיל בהוראה

²² דעצם מה שנגרם לחבירו צער על ידו מחייב את הרגש האנושי להביע התנצלות על שהיה סיבה לכך ועוד שדרך הנפגע לצפות לה, והנמנע מהתנצלות זאת נראה שלא אכפ"ל כלל שחבירו נצטער מחמתו וזה גופא פגיעה נוספת בחבירו [שחושב בליבו וכי אני קיר או אור שאינני מרגיש ואין מה להתנצל על פגיעה בי, ומצוי שיבוא לידי קפידה ופעמים אף לשנאה].

²³ שכן אפי' במוצש"ר בלי דעת כתב היש"ש [ב"ק פ"ג ס"י ג] "ואם אדם חירף את חבירו בעת שכרותו והוציא עליו ש"ר ולמחר אמר איני יודע צריך לקבולי עליה [לשון התחייבות] ברבים שלא ידע מזה הלשון [הרע] שאמר בעת שכרותו ויאמר ברבים אף שקבלתי עלי שאיני יודע מאומה מ"מ אני מבקש מחילה וכו' ואין להוסיף עליו" עכ"ל. ונראה דבקשת המחילה פעם אחת שכתב איננה מדין חיוב פיוס [דבעי ג"פ, ובמוש"ר אף אין קצבה לדבר] אלא רק התנצלות שבזה שמבקש מחילה מראה שאיכפ"ל ומצטער שנגרם מחמתו ש"ר לחבירו. [וכמדומה שכך דרך העולם בזמנינו שמתנצלים על כל פגיעת שוגג שלא בכוונה בלשון אני מבקש סליחה וכדו'].

²⁴ פשוט, וראה גמ' שבת נא: בעובדא דקדמיה חמורו דלוי לחמורו דרבה, ולוי רצה להודיעו שלא נתכוון ולכך א"ל חמור שעסקיו רעים כגון חמור זה מהו לצאת בפרומביא בשבת עיי"ש.

²⁵ לשון הרבינו יונה בשע"ת ש"ד אות ט"ו גבי 'פושע בשגגה' בעלמא.

²⁶ כגון שקבע פגישה עם חבירו לזמן מרובה שצריך בעבורו תזכורת שלא ישכח והתרשל מלעשותה וחבירו הצטער מכך שלא בא, או שרץ ברה"ר ופגע בחבירו, או שהתקשר בשעה מאוחרת בלילה מבלי לחשוב אולי חבירו כבר ישן וכיוצ"ב.

²⁷ כן הוא בעובדא דאבימלך שממנו ילפינן במתני' ב"ק צב. את חיוב הפיוס שאע"פ שלא היה מזיד, מ"מ היה פושע שהרי היה לו ללמוד ולא למד [גמ' שם וכפי שביאר הראב"ד בשיטמ"ק], שהיה לו להבין שאם אברהם היה מספר שזו אשתו היה עלול להנזק מכך ומשום פחדו העלים דבר זה.

²⁸ כגון המרעיש בביתו [דופק בפטיש, מפעיל טייפ או מכשיר מרעיש וכיוצ"ב] בשעה שיודע שהשכנים ישנים וישמעו, העוקף מקום בתור, החוסם מקום חניה, וכיוצ"ב.

²⁹ לשון הרמב"ם סנהדרין פ"כ ה"ז וטושו"ע חו"מ סי' י ס"א.

³⁰ כתב הר"י ש"ג אות נב "ואמרו ז"ל [אבות א,א] הו' מתונים בדין, ונמהרי לב להבין ולהורות לא יצילו נפשם מתת מכשול לפני עיוור וכו' ", והאריך בזה בפירושו לאבות [א,א] וכתב "כי האדם הממהר להורות נקרא פושע ואע"פ שחשב לומר האמת אין זה שוגג אך קרוב למזיד הוא".

³¹ הגם שאדם צריך להיות ירא גם על הוראותיו לעצמו [ראה רבינו יונה על אבות א,א, יב 'הוי זהיר בתלמוד ששגגת תלמוד עולה ודון'], מ"מ כלפי אחרים עליו להיות זהיר יותר [ונכלל זה במש"כ התוס' ב"ק דיותר יש לאדם להזהר שלא יזיק מאשר לא יוזק] ובטעם הדבר נראה שמקרי החיים מחייבים כל אדם להורות לעצמו בכל עת וא"א לו לעיין הרבה עד כדי שיהיה הדבר ברור כשמש בכל דבר ודבר, ולכן כלפי עצמו אף אם טעה הוא בכלל 'אומר מותר' שהוא בכלל שוגג [מ"ב סי' ש"ח ס"ק ו, ועוד] משא"כ המורה הוראה לאחרים דבר שאינו מוטל עליו אין לו לקחת ההוראה על עצמו מבלי הברירות בדבר שלא יכשיל את השואל בהלכה.

ג. את מי צריך לפייס

א. המצער קטן חייב לפייסו, ויש אומרים דלא מהני מחילתו³², ולכן יפייסו ויבקש ממנו מחילה לאלתר וכשיגדל ישוב ויבקשו מחילה [ואפשר דאף להאומרים דלא מהני מחילתו מכל מקום לאחר שפייסו בקטנותו יכול לסמוך על כך שימחל ממילא בגדלותו באמירת תפילה זכה וקרי"ש שעל המיטה³³].

המצער קטן

ב. נוהגים בערב יוהכ"פ לבקש מחילה אף שלא יודע שפגע בחבירו **שמא** פגע בו³⁴, ובפרט יש לבקש מחילה מאביו ואמו שמצוי שציערם³⁵.

בקשת מחילה ערב יוה"כ אף על ספק

³² בספר אשרי האיש [ח"ג פ"כ ס"ד] כתב "בענין בקשת מחילה בקטן הנה לא מועילה מחילתו דלאו בני מחילה נינהו אך מ"מ יבקש מהם מפני המנהג ולכשיגדל הקטן יבקש ממנו שוב", וכ"כ באור לציון [שו"ת ח"ד פ"ט] דקטנים לאו בני מחילה נינהו, וכן בשו"ת תשובות והנהגות [ח"א סי' תתכה] הביא שמועה בשם החזו"א שלצער קטן חמור מלצער גדול משום שקטן לאו בר מחילה [אכן כשבררנו אצל הגר"מ שטרנבוך שליט"א אמר שאינו יודע מקור השמועה רק שכך דברו בב"ב, ויש לפקפק בנכונות שמועה זו אחרי שבחוט שני (הו"ד כאן בסמוך) כתב איפכא ויסוד דבריו הוא דעת החזו"א שכל המחילה היא דבר שבלב, וכן גדולי תלמידי החזו"א הגר"ק והגר"מ גרינמן ועוד לא שמעו ממנה, ואפשר שנשתרבה שמועה זו ממה שהכיא באורחות רבינו (ח"ב עמ' רפ) מהחזו"א שאמר על התחייבות ליתן משהו לקטן שהיא בבל תלין משום שהקטן לאו בר מחילה אלא דהתם מיירי בממונא ואינו ענין לנידו"ד], ובספר תולדות יעקב [עמ' קסב] מובא מעשה מהסטייפלר שחשש שפגע בקטן והקפיד לשוב ולבקש ממנו מחילה כשנעשה בר מצוה משום דקטן לאו בר מחילה [ויש לדחות דרך החמיר ע"ע ולא מן הדין], ומאידך בחוט שני [ר"ה ויוהכ"פ עמ' קא] כתב "אין מחילת קטן בממונא כלום... אבל מחילה לסלק הקפידא שייך גם בקטן דאע"ג דבגוונא דקפידת הקטן הו"א קפידא מ"מ כשפייסהו [ובקל יכול לפייסו ע"י שיתן לו איזה דבר] סגי בזה **דהרי כבר סילק קפידת הקטן וכבר עבר צערו ואינו חושב על זה** וכו'", וכ"כ בשו"ת תשובות והנהגות [הנ"ל] אחרי שהביא שמועה בשם החזו"א שקטן לאו בר מחילה על צערו כתב "ובאמת מסופקני בזה דלכאורה כל הא דמצונו דקטנים לאו בני מחילה נינהו היינו לגבי לזכות ממונא לאחרים אבל אם ציער קטן וביקש מחילה מסתבר דאם הוא בן דעת אפי' בגיל הפעוטות **מספיק לזה שאינו מקפיד** וכפי הדעת שנצטער בה כך מוחל עליה". ונראה להוסיף דכן משמע קצת משתיקת הראשונים והאחרונים מלהזהיר להמתין עד שיגדל הקטן בעבור מחילתו אע"ג דדבר המצוי הוא, ויותר מזה משמע בחינוך [מצוה שלח] ובח"ח [לה"ר כלל ח' ס"ג] שכתבו שאפילו קטן יש איסור לפגוע בו, עיי"ש, והיינו שאע"ג שבאו להזהיר בענינו שתקו מלומר שיש בו חומרא יתירה זו.

³³ כן נראה דאחרי שפייס את הקטן כדבעי ומחל לו אף אם נימא דלא מהני המחילה כעת, מ"מ היא תועיל כשישוב וימחול בגדלותו על כל מה שפגע בו, ואף שתהיה אז רק מחילה כללית [מבלי לזכור מעשה מסוים זה] מ"מ הרי קפידתו סרה כבר מעתה וא"צ אלא השלמת דעת גדול במחילה ושפיר נעשה זה כשמוחל בגדלותו. [ובפרט לדעת הגריש"א (המובאת באשרי האיש) שיכול לסמוך בשעה"ד על מחילת הנפגע בתפילה זכה אפילו בשלא פייסו וכ"ש כאן שפייסו, וראה עוד צדדים וטעם לסמוך על מחילת קטן לקמן במילואים ב' הע' 20].

³⁴ כתב הרמ"א [תרו"ס"ב] "**ונוהגו** לבקש מחילה בערב יוה"כ", ולכא"ו קשה דאם מיירי שידוע שפגע בחבירו הרי כבר נתבאר בשו"ע [ס"א] שצריך לפייסו, ועוד קשה לשון נהגו דהרי זה חיוב מן הדין, וביאר ערוה"ש [ס"ד] שהרמ"א מיירי "אף שלא חירפו זה לזה כלל, מ"מ שמא פגעו בכבוד זה לזה" והיינו שגם אם אינו יודע שפגע בחבירו מ"מ יש לחוש **שמא** פגע או החסיר בכבוד חבירו וציערו מבלי שימת לב או ששכח, **ודבר זה** מצוי בקרובים אליו כחבירו וילדיו וביותר באשתו שתלויה בו ודמעתה מצויה. וראה לקט יושר [ח"א עמ' קמ"א ענין ב'] שכבר נהגו כן אצל בעל תרוה"ד שבבית מדרשו בליל יו"כ היו כל הקהל עוברים לפניו לבקש מחילתו והיה השמש מכריז בשמו שמבקש מחילה.

וחכ"א העיר דמלשון המרדכי [שהוא מקור הרמ"א] שכתב "מנהג לבקש מחילה עיו"כ וכו' כדי שתתקבל תשובתם לפני הקב"ה בשלום ובחיבה" לא משמע הטעם כהערוה"ש להשיג כפרה על הצד שפגע בחבירו אלא נראה דכוונת המרדכי ורמ"א שנהגו לבקש מחילה מכל מי שידוע בו שמקפיד עליו אף **שלא כדנין**. ומשום שאין בקשת מחילה זו מדין המ"ע דתשובה אלא רק ממנהג להיטיב לפני הקב"ה את קבלת תשובת כלל ישראל ביוה"כ בשלום ובחיבה נהגו בבקשת מחילה זו רק בערב יוה"כ עכ"ד. ולפי"ז לא מצונו ברמ"א שמנהג בקשת מחילה הזה הוא על שמא פגע, אך מ"מ סתמנו שנהגו לבקש מחילה על הספק משום שכמדומה המנהג הרווח הוא כדברי הערוה"ש וכדמצינו שכבר נהגו כן בבית מדרשו של תרוה"ד. [ויש קהילות שנוהגות בקשת מחילה על הספק גם אצל חתן ביום חופתו].

³⁵ פשוט. וראה בבן איש חי [נצבים ס"ו] הביאו כף החיים [סימן תרו"ס"ק מד] וז"ל "כל אדם יבקש מאביו ואמו מחילה ודבר זה הוא חיוב גדול וכו' שאין אדם ניצול מחטא זה בכל יום וכו'".

ג. המחסיר דין מדיני הפיוס ואפילו דבר המעכב ואפילו כל הפיוס כולו, כל שמכל מקום מתרצה לו חבירו ומוחל לו באמת הוי מחילה ומתכפר³⁶. אכן אף שזכה למחילה נראה דמעלה היא שיפייס חבירו³⁷.

ד. פגיעה שחלפו עליה שנים רבות והפוגע רואה שהנפגע מדבר ומתנהג איתו באופן טבעי ומשוחרר כמי שאינו מקפיד כלל- נראה דמ"מ יש לחוש שצריך לפייסו³⁸ [נראה

³⁶ דאחרי שמטרת הפיוס היא לתקן ולהסיר קפידת חבירו עליו כדי שימחל לו מה לי אם הושגו הפיוס והמחילה ע"י השתדלותו ומה לי אם ע"י סיבה אחרת, וקצת ראייה מהגמ' מגילה כ"ח. במר זוטרא כי הוה סליק לפוריה אמר שרי ליה מריה לכל מאן דצערן, ומשמע דמועיל זה אע"ג דלא פייסוהו במאומה. ומלשון הח"א בתפילה זכה [כלל קמ"ד ס"כ] שכתב "אני מוחל במחילה גמורה ולא יענש שום אדם בסיבת"י [וכן הוא בנוסח קרי"ש שעל המטה] משמע שמועיל שלא יענש והיינו שמתכפר לו. וכן נראה דעת הח"ח ממה שהביא בנו ר' לייב [בדוגמא מדרכי אבי אבות כב] אודות "תפילה זכה" שהועתקה מספר חיי אדם "כי בלי זה נשאר משוקע בכמה עוונות באשר בין אדם לחבירו אינו מכפר יוה"כ וכו'", וכן נראה **ביפה מראה** [הביאו הפר"ח סי' תר"ו], שכתב "ואפילו אם העלוב מתפייס מבלי שילך העלוב אצלו כלל שפיר דמי, ומה צורך לבושה ובזיון לכפר עליו **מאחר שהעלוב מוחל לו בלא"ה ובדידיה תליא מילתא**". וכן מוכח **במבי"ט** [אגרת דרך השם רפ"ב, הוצ' אשכול] שכתב "כי המצוות שבינו לקונו אינו יכול להשטט מלעשותן כלל, משא"כ ברוב המצוות שבין אדם לחבירו וכו' ואם רצה חבירו למחול לו על עלבונו או על גזילו ג"כ מחול", וכן מוכח בספר **יוסף אומץ** [הזכירו הב"ח בתואר הרב הגדול] סי' תתקפ"ט "מנהג העולם שהולכים לאוהביהם בעיו"כ לבקש מחילה ועל הרוב אינו לצורך כי לא חטא להם ואף אם במשגה חטא להם הלא על כל פשעים תכסה אהבתם **ובודאי כבר סרה קנאתם ושנאתם מעליהם** ולא מן השם הוא זה" והיינו שאחרי שכבר מחלו מעצמם תו אין צורך מן הדין לבקש מחילה, וכעין זה כתב **הלבוש** [סי' תר"ו סוס"ב, ד"ה ולא כאלו השוטנים], וכן הוא **בחתם סופר** [תורת משה פ"י וזאת הברכה ד"ה בהתאסף] "כי בזמן שביהמ"ק היה קיים לא מצינו שהוצרכו לבקש מחילה זה מזה בעיו"כ כי מטבע הקרבנות בעצמם לקרב הלבבות ולהשלים ביניהם אבל בימי ראב"ע נחרב הבית על כן דרש [יומא פו:] שירצו את חבריהם וכו' ". שוב הראוני **ברבינו יונה** [משלי ט"ז, עה"פ ברצות השם דרכי איש וגו' שכתב שהחוטא לרבים "בהכלמות ובצער ובגאווה ובבוז וכו' הנה ברצות השם דרך תשובתו [שהיא רק לשמים] **יתן בלבבם שיתרצו לו ונמצאו נזקיו כלא היו**", וכן נראה מדבריו בספר היראה [אות סז במהדו' שפתי חכמים] שכתב "ואל תעשה שום דבר מיאוס בפני חבירך ואם עשו אחרים בפניך **מחול להם ואל יכשלו על ידיך**". וכע"ז כתב **בספר חסידים** [סי' מד] וכע"ז כתב **בחוה"ל** [שער התשובה פ"י] בביאור האופנים שהשם יעזרהו להשלים תשובתו "ואם הרע לחברך בגופו [א.ה. ואינו יכול לפייס] יכניס לו הבורא ית' בליבו רצון ואהבה עד שימחל לו במה שחטא כנגדו". וכן מובא בשם **הגר"ש"א** זצ"ל [אשרי האיש או"ח ח"ג פ"כ סי' ה] וכו"כ בספר **חוט שני** [יוה"כ עמ' ק] "ואם הנפגע מחל מצדו מחילה גמורה למי שציערו מסתברא דשפיר מהני כיון דסו"ס נתרצה אף שלא היה כאן פיוס". [והיה מי שלמד דבלי שמכניע את עצמו בבקשת המחילה לא מתכפר לו אף אם הנפגע מוחל, ואף הביא כן בשם ה"כוכבי אור", אבל כבר השיג על כך בשו"ת אז נדברו ח"ו סי' ס"ה והעיר שאין לכך מקור כלל בדברי ה"כוכבי אור" עיי"ש].

³⁷ הבי"ח [סי' תרו ד"ה מצאתי] והא"ר [ריש הסימן] הביאו מהעין יעקב **שלכתחילה** צריך שילך הנפגע בעצמו ולא ישלח שליח שיפייס [והביאם המ"ב ס"ק ב'] והם מיירי בשחברו עוד לא מחל, וצ"ל אם גם אחרי שכבר מחל מעצמו יש טעם לפוגע להוסיף ולבקש את מחילתו. הנה בעין יעקב עצמו ביאר טעמו "וזאת הבושה והבזיון הם לכפר עליו מאשר חטא לחבירו", ונראה לטעמו שאע"ג שיכול להשיג המחילה ע"י שליח מ"מ הבושה והבזיון הוי כעין תשובת המשקל להמפייס על מה שציער לחבירו והוא מעלה בתשובה כלפי שמיא [בחלק שבין אדם למקום] וזה שייך אף לאחר שחבירו מחל [וכע"ז כתב בחוט שני ר"ה ויוה"כ עמ' ק]. ומצינו מעלת השפלת עצמו כבר בראשונים [הו"ד לקמן הע' 66] שאף לאחר שביקשו ג"פ כדין וכבר אינו זקוק לו צריך עוד לומר בפני עשרה שביקש ממנו מחילה שע"ז הקב"ה רואה שמשפיל עצמו ומוחל לו, **ומ"מ** השפלה זו בבקשתו מחילה בעצמו ולא ע"י שליח במקום שחבירו כבר מחל לו לא תהיה מחויבת יותר מאשר האופן שחבירו עדיין מקפיד עליו שכתב עליו המ"ב [ס"ק ב'] רק לשון "**ונכון**" שילך בעצמו אליו".

³⁸ הנה למרות שנראה שאינו מקפיד כלל יש לחוש שמא מחביא קפידתו בליבו, והדבר מצוי יותר בדורנו שחדרה השפעת נימוס חיצוני ורבים מרגישים פגיעה בכבודם לגלות שנפגעו ממאן דהו או שמרגישים קושי להוכיח [מהטעמים דלקמן חלק המחילה הע' 18] ונמנעים מלהוכיח את הפוגע [וזה הפך מצות התורה דיש חיוב להוכיח את שפגע בו כמבואר לקמן המחילה ס"ב].

ועוד, דאף אם לא ניכר עליו שמקפיד יש לחוש שאין זה אלא משום הסח הדעת [והיתה כאן רק מעין "הרדמה" של הקפידה] ועלול הדבר לשוב ולהתעורר אחרי שמעולם עוד לא מחל. **אכן** אם ברבות הזמן פגה קפידתו ולא תתעורר עוד אף אם יזכר במקרה הפגיעה הרי שאחרי שהמחילה תלויה בהסרת הקפידה שבלב [כדלקמן המחילה ס"ד] נראה שיש כאן כבר מחילה ממילא.

בהערה הדרכה להתגברות על קושי המצוי בזה³⁹]. אכן בפגיעות קלות שדרך העולם למחול עליהן ממילא ואין הנפגע ידוע כאדם בעל טבע מקפיד נראה דבמקום קושי יכול לסמוך שלא לפייס⁴⁰.

ד. פירוט החטא [כאשר החטא ידוע לנפגע]

- א. בשעת בקשת מחילה צריך לפרט מה שחטא לחברו⁴¹.
- ב. אם יודע שחברו יתבייש מזה לא יפרט חטאו⁴² אלא יבקש מחילה בסתם.

ה. גילוי החטא

א. אם חברו אינו יודע עדיין כלל מהפגיעה שנעשתה⁴³ ויגרם לו צער מגילויה נחלקו בזה רבותינו הגרי"ס והח"ח, שלהגרי"ס אין לגלות דאין היתר לצער חברו על מנת להשיג כפרה⁴⁴, ולהח"ח צריך לגלות⁴⁵ [ומקורו מדברי רבינו יונה, וכן דעת המקור חיים לבעל החוות יאיר].

והנה אחרי שהרבינו יונה והמקור חיים והח"ח התירו ואף הצריכו מן הדין את החוטא לגלות חטאו לחברו נראה לכאוי שהסומך עליהם לא הפסיד ויוכל עיי"ז לזכות למחילה ולכפרה⁴⁶.

³⁹ לאחר שנים רבות מצוי שנוסף קושי [על הקשיים הנזכרים לקמן המחילה הע' 18] לפנות לנפגע מחשש שיראה תמוה בעיניו וידחה את פנייתו בביטול ויצא המבקש בבושת פנים וללא תועלת. והעיצה לזה היא להקדים ולומר לנפגע כבר בעצם הפנייה אליו את ההתנצלות והפיוס. לדוגמא לא יאמר לו "לפני עשר שנים פגעת בדך ובאתי עתה לבקש מחילה" [שאופן זה עלול ביותר לדחייה הנ"ל] אלא יאמר לו "התעוררתי לתפוס כמה הייתי לא בסדר כשעשיתי לך כך וכך ואני ממש מצטער ומתחרט על כך ומבקש שתמחל לי" [גם ישתוק מלהזכיר בראשית דבריו את זמן הפגיעה].

⁴⁰ דאף דלכתחילה אין להשאר בחשש הקפדה מ"מ במקום קושי אפשר שיכול לסמוך על דרך העולם שמוחלים מעצמם ובפרט לדברי הגרי"ס [הו"ד לעיל הע' 33] שבשעת הדחק יכול לסמוך על מחילת הנפגע בתפילה זכה. [וכל דבריו הם בפגיעות שאף שהן קלות מ"מ צריך לבקש עליהן מחילה, אבל ישנן פגיעות קלות עוד יותר שבדרי"כ אין אדם זוכרן כעבור זמן והמחילה עליהן היא ממילא מבלי שום בקשת מחילה].

⁴¹ לשון המ"ב סי' תר"ו [ס"ק ג'] על פי הב"ח סי' תר"ז שכתב דהוא דומיא דחטאים דבין אדם למקום דמצוה לפרט החטא בשעת הוידוי, ושם ביאר המ"ב [סי' תר"ז ס"ק ח'] הטעם "כדי שיתבייש יותר כשמזכיר חטאיו".

⁴² מ"ב שם, והוא מדברי המ"א. ואיי"ז שייך למחלוקת הגרי"ס והח"ח דלקמן דהכא מיירי בפגיעה הידועה וכדנבאר במילואים א'.

⁴³ ואיי"ז שייך לנתבאר [לעיל ס"א אות ג] שבאופן שלא נגרם לחבירו נזק או צער אי"צ לפייסו דהכא מיירי שפגע וציער את חברו רק הנפגע אינו יודע מכך [דוגמא לדבר שבטל לו שידוך או מקום עבודה וכיוצ"ב והנפגע תולה שהדבר נגרם משום חוסר התאמה וכיוצ"ב], שאין חיוב בקשת המחילה תלוי בידיעת הנפגע אלא רק במציאות אם פגע בחבירו.

⁴⁴ ובפשטות ישאר הפוגע ללא כפרה וכ"כ בספר שיחות הח"ח מבנו שכתב על דברי הגרי"ס "ואפשר זהו סברת חד מ"ד שאמר סיפר אין לו תקנה", וכ"כ בחוט שני [הל' יוה"כ עמ' קו] שבאופן שאינו מגלה את הפגיעה "עוון לשה"ר ישאר בידו ללא מחילה", וכ"כ במועדים וזמנים [ח"א סי' נד הערה א] "דמונעין ממנו כפרתו ובלבד שלא יגרום לחבירו עגמת נפש".

⁴⁵ לשון הח"ח כלל ד' סי"ב "ואפילו אם חברו אינו יודע עדיין כלל מזה צריך לגלות לו מה שעשה נגדו שלא כדין ולבקש ממנו מחילה" והוא עפ"י הר"י [ש"ג, ר"ז] שהצריך את גילוי החטא גם למי ש"אין מכתו ידועה". וכן כתב המקור חיים לבעל החוות יאיר [סי' תר"ו ס"א] "וניל דעכ"פ כשסרח הן בדבור הן במעשה וחבירו לא ידע צריך להודיעו ולבקש מחילה".

⁴⁶ ראה לקמן במילואים א' המקורות והסברות בדיון זה.

וישנם אופנים שלא נחלקו בהם :

1. כאשר יש לפוגע אומדנא שגילוי החטא יגרום לנפגע לעבור איסור כגון שמכיר בו שישנאהו על כך או שינקום בו או שאר איסורים, גם להח"ח אין לגלותו⁴⁷.
  2. נראה שבפגיעות קלות המצויות [כהפרעה מועטת בשינה, עקיפת מקום בתור, אבק לה"ר וכיוצ"ב] שבהן אומדנא היא שאם יבקש עליהן מחילה מהנפגע ודאי ימחול לו, גם להח"ח אין לגלותו אלא יש לו לסמוך על כך שיבקש ממנו מחילה באופן כללי⁴⁸.
  3. לאידך גיסא כאשר הנפגע כבר יודע מעצם הפגיעה רק אינו יודע מיהו הפוגע ודרכו להיות תוהה ומצטער לדעת מיהו, הרי שבד"כ תהיה לו הקלה בצערו ע"י גילוי זהות החוטא [זולת במקרה שיצטער יותר, כגון שהפוגע הוא ממקורביו] ובכה"ג נראה שיסכים הגרי"ס שיש לגלותו שהוא החוטא ולבקש מחילתו⁴⁹.
- ולפי"ז נראה דאף כאשר הנפגע אינו יודע מאומה מהפגיעה אלא שתהיה לו תועלת בידיעתה להעזר מנזקה⁵⁰ אף להגרי"ס יש לגלותה.

ו. אופן הפיוס

א. אופן הפיוס הוא שיראה לחבירו שמתחרט באמת על מה שפגע בו⁵¹ ואף יכניע את עצמו לפניו ע"י שיבקש ממנו מחילה⁵² בתחנונים⁵³ [ולא רק לצאת ידי חובה], שטבע

⁴⁷ פשוט, ובשם הגרי"ש"א [אשרי האיש ח"ג פ"כ אות ט'] הובא כן גבי חשש מחלוקת, ובדרך שיחה [פרי נצבים] כתב כן גבי חשש שנאה.

⁴⁸ בהליכות שלמה [עשיית פ"ג ס"ה] כתב שעל פגיעה קלה מועילה בקשת מחילה באופן כללי "על כל מה שחטא" לו, וטעמו נראה דכשמבקש מחילה ככה בסתם הנפגע יהיב דעתיה שיתכן שפגע בו הלה באיזו פגיעה קלה ועל דעת זו מוחל, וא"כ כיון שאפשר להשיג הכפרה מבלי גילוי החטא [שלעולם יש בו גרמת צער] למה יצער חבירו בחינם.

ונראה דאת בקשת המחילה הזו יבקש רק בלשון כללית לגמרי כמו "תמחל לי על כל מה שפגעתי בך משך השנה" [ולא יאמר "תמחל לי על מה שדברתי עליך לשון הרע" שבזה כבר מדאיגו ומצערין] וגם את בקשת המחילה הכללית הזו עדיף לדחות לעיוה"כ שאז דרך בני"א לבקש מחילה אף על הספק [לעיל אות ג ס"ק ב] דע"י זה תתקבל הבקשה ביתר טבעיות וקלות מבלי לגרום צער.

וכל דברינו הם בפגיעות שאף שהן קלות מ"מ צריך לבקש עליהן מחילה, אבל ישנן פגיעות קלות עוד יותר שבדרי"כ אין אדם זוכרן כעבור זמן והמחילה עליהן היא ממילא מבלי שום בקשת מחילה.

⁴⁹ כן נראה, וכבר עמדו בעיקר סברא זו בחוט שני [ר"ה ויוהכ"פ עמ' ק] ובספר נתיבות חיים על הח"ח [כלל ד' סעיף יב].

⁵⁰ כגון שהוציא עליו שמועה רעה ויש ביד הנפגע להזימה.

⁵¹ רמב"ם [חובל ומזיק ה, ג] ושו"ע [חוי"מ סי' תכ"ב ס"א] "כיון שבקש ממנו החובל ונתחנן לו פעם ראשונה ושניה **וידע** שהוא שב מחטאו **ונחם על רעתו** ימחול לו", והיינו שצריך להראות לחבירו [ו"ידע"] שמתחרט על מה שפגע בו ["ונחם על רעתו"]. ומבואר הדבר בחוה"ל [שער התשובה פ"ד] בבארו את ההכרח שבעיקר החרטה בעבור מחילת העוון "ואנחנו רואים כזה בין בני אדם כשמראה החוטא לחבירו החרטה על מה שחטא לו הוא הסיבה החזקה למחול לו".

⁵² איתא במשלי ו, ג [המובא ביומא פ"ז: כמקור לדין הפיוס] "לך התרפס ורחב רעד", ופירש רש"י "הכנע לפניו כאסקופה הנרפסת ונדרסת" [וכע"ז כתבו האבן עזרא והמצודות והמלבי"ם שם]. וכן נשקף דבר זה מן הדין שכשאנו מוחל לו בראשונה עליו ליקח עימו ג' בני אדם ולשוב ולבקש מחילתו במעמדם וכך עד ג' פעמים, שכל זה הוא להוסיף הכנעה לפני חבירו. ודבר זה מתקיים בעצם בקשת המחילה כדמצינו בארחות חיים להרא"ש סי' סב "ותכנע לפניו לבקש ממנו מחילה", ובחוה"ל [שער התשובה פ"ד] "ובקשת המחילה אות על כניעתו וכו'", וכ"כ בספר חוט שני [להגרני"ק שליט"א] ששמע מהחזו"א "שעיקר הפיוס שמפייס לחברו הוא ההכנעה שמכניע את עצמו לבקש מחילה, שצריך לעשות איזו פעולה של תשובה, מעשה של הכנעה, והוא כמין תשובת המשקל להמפייס".

⁵³ לשון הר"מ והשו"ע הנ"ל "ונתחנן לו".

הנפגע שכשמרגיש את חרדת המבקש וצערן על שפגע בו ורואה שנכנע לפניו נרגעת קפידתו ומתעוררים רחמיו עליו ורוצה שלא יענש⁵⁴.
ב. דברי פיוס שהם מן השפה ולחוץ בלי חרטה שבלב, אינם מפייסים באמת⁵⁵ ואין חברו מחויב למחול לו אף בג' פעמים⁵⁶.

ז. שיעור הפיוס

א. שיעור הפיוס נראה שהוא לפי גודל הפגיעה בחברו, שאין טבע הנפגע פגיעה גדולה למחול בפיוס מועט אלא צריך לקבל פיוס רב⁵⁷, וזאת יעשה הפוגע הן ע"י ריבוי הבעת חרטתו וצער⁵⁸, הן ע"י ריבוי הבעת כניעתו לו⁵⁹ והן ע"י ריבוי דברים בבקשת המחילה⁶⁰.
ב. יש עוד אפנים להרבות בפיוס כמו מתנות⁶¹ ונתינת כבוד⁶².
אך אין יוצא ידי חובת הפיוס במתנה או בנתינת כבוד שאין עימה **ריצוי דברים**, שאין דרך הנפגע למחול עד שיפיוס ע"י דברי חרטה ובקשת מחילה ממש⁶³.
[אכן כל שהנפגע גילה דעתו שהתפייס במתנה או בכבוד כבר זכה למחילה ואין צריך להוסיף מאומה כדלעיל ס"ג].

⁵⁴ ונראה שזה הטעם שכתב המ"ב [ס"ק ב'] "נכון שילך בעצמו אליו ולא ישלח תחילה אמצעי שיסכים לקבל פיוסים", שע"י שהולך בעצמו הוא מראה חרטתו ומכניע עצמו יותר מאשר כששולח שליח וע"י יועיל שהנעלב ירצה יותר לקבל הפיוסים.

⁵⁵ שכן לב הנפגע מרגיש שאין הפוגע מצטער באמת ולכן אינו נרגע מקפידתו וממילא אינו מתעורר לרחם עליו ולמחול, וכן משמעות הר"מ והשו"ע [דלעיל הע' 50] שהצריכו **"וידע"** שהוא שב מחטאו וכו' ". [וראה עוד בתשובת שאלה מעשית המצויה א].

⁵⁶ דכיון דאי"ז פיוס הוי כמי שעוד לא פייס, וכן מוכח בר"מ ושו"ע הנ"ל [הע' 50] שרק כשמפייס כדין אז חבירו צריך למחול לו. שוב הראוני שכן אמר הגריש"א [הו"ד באשרי האיש ח"ג, פ"כ אות טו'] ושכן הובא מהאור לציון [שו"ת ח"ד פ"ט].

⁵⁷ כן נראה פשוט מסברא, וכדוגמת מה דמצינו בתשלומי בושת [ב"ק צ:]: שהם לפי גודל הבושה [דתלוי בחומרת המעשה, ובזהות הפוגע והנפגע]. וראה לשון הרמב"ם [תשובה ב, ט] "אעפ"י שהחזיר לו ממון שהוא חייב לו צריך לרצות ולשאול ממנו שימחל לו", והריצוי האמור מבואר שאינו ממון ואינו בקשת מחילה אלא נראה דזוהי הבעת חרטה על מה שעשה, ובהמשך לשון [שם] "ואפילו לא הקניט את חברו אלא בדברים צריך לפייסו **ולפגע בו** עד שימחול לו", הוסיף במקניט לשון "ולפגע בו" שגדרו הבקשה היתירה [ראה מלבי"ם ירמיה ט"ו, יא] ואפשר טעמו משום דמייירי באופן שאין בו תשלומים המסייעים לפיוס וכל הפיוס עומד על דיבורו לחד. וכן מצינו בקרא [שמואל ב', כא, ד] בעובדה דדוד שכשפייס את הגבעונים אמר להם [שמואל ב, כא, ד] "מה אתם אומרים אעשה לכם", שלחומר הפגיעה לא הסתפק בדברי פיוס רגילים [וראה עוד הע' 58].

⁵⁸ פשוט, וראה שו"ת מהר"ם מינץ [סי' עה ד"ה ובאתי לפרט] שכתב על מוציא לישנא בישא על אשה נשואה דמלבד חיוב בקשת המחילה ממנה ומבעלה צריך עוד "ויפייס בעל האשה בתעניות", והיינו להראות גודל חרטתו וצערן.

⁵⁹ כן מצינו בעובדא דר"א בר"ש [תענית כ:]: "ירד מן החמור ונשתטח לפניו ואמר לו נעניתי לך מחול לי", וראה עוד בספר חסידים [סי' י"א] שהזכיר צורת בקשת המחילה "מתחרטין ומבקשים מחילתו ואומרים לקבל דין עליהם ככל אשר יגזור עליהם", והיינו שהמפייס מראה את גודל כניעתו שמוכן לעשות ככל אשר יגזור עליו על מנת שיזכה למחילתו. ואופן זה כבר מצינו במקרא, ראה סוף הע' 56.

⁶⁰ וכלשון הרמב"ם [תשובה ב, ט] "ולפגע בו", וריבוי זה אפשר לעשותו הן בעצם לשון הבקשה [כמו אני מבקש ממך מאוד, אנא, בכל לשון של בקשה] והן בהוספת טעמים לבקשה [תרחם עלי, תעשה עימי חסד, עשה למען כבוד אבי (ראה ברכות כח) וכיוצ"ב].

⁶¹ כדמצינו באבימלך [בראשית כ, יד] ויקח אבימלך צאן ובקר וכו' ויתן לאברהם ופרש"י כדי שיתפייס ויתפלל עליו, וכן מצינו ביעקב בדורון ששלח לפייס את עשו [בראשית לב, כא] כי אמר אכפרה פניו במנחה ותרגם אונקלוס ופרש"י אבטל רוגזו.

⁶² כדמצינו ביעקב שעל מנת לפייס את עשו קראו אדוני והרבה בהשתחויות. וכן מצינו באמוראים, ראה ב"ק פ: שנהג רב כבוד בשמואל אע"פ שהיה שמואל קטן ממנו משום דלטייה, וכן בסוטה מ. רב אבהו ליוה לרחב"א עד אושפיזיה כדי להפסיק דעתו, ובנדרים נה: רבא מזג הכוס לרב יוסף כדי לפייסו.

⁶³ הגהות מקור חיים [סי' תרו ס"א] "אינו יוצא בקניית מצוה בביהכ"ס אעפ"י שאמר לו [הנפגע] יישר כחך וחזור ומדבר עמו. צריך מחילה ממש אם לא שאמר שמוחל לו" עכ"ל.

ח. חזרת הפיוס

א. **חזרת הפיוס לכל אדם** - כתב השו"ע [סי' תר"ו ס"א] "ואם אינו מתפייס בראשונה יחזור וילך פעם שנייה ושלישית ובכל פעם יקח עימו ג' אנשים"⁶⁴, ויפייס את חבריו בפניהם⁶⁵, ודין זה הוא לעיכובא⁶⁶, והוסיף השו"ע "ואם אינו מתפייס בג' פעמים אינו זקוק לו" והיינו **שכבר זכה לכפרה** אחרי שעשה את חובתו⁶⁷ [מלבד מוציא שם רע שאינו מתכפר בכך וראוי לו להמשיך בפיוסים אולי יתפייס]⁶⁸.
והרמ"א הוסיף "ומיהו יאמר אח"כ לפני עשרה שבקש ממנו מחילה", ונראה שאמירה זו אינה לעיכובא⁶⁹.

⁶⁴ הבה"ל [ריש סימן תר"ו] כתב דמלשון הטוש"ע משמע שתיכף בפעם הראשונה שמבקש מחילה יביא עמו שלשה אנשים אבל מלשון הרמב"ם [וכן משמע בירושלמי] נראה דבפעם הראשון די שילך לבדו אולי ימחל לו ואח"כ ילך ג"פ עם ג' אנשים, ומשמעות הבה"ל דכתב "אבל" וגם פירש לדבריו את לשון הבבלי נראה דס"ל דהכי בעי למעבד, ואכן בזמננו כך רגילים לבקש בפעם הראשונה לבד ומ"מ לאחר שעשה כן כבר אין נפק"מ בינייהו, שאם מחל לו כבר יצא י"ח גם לדעת השו"ע, ואם לא מחל לו עדיין הרי שעליו לבוא ג"פ נוספות עם ג' בני"א גם לדעת הר"מ והירושלמי.

⁶⁵ הנה בר"מ [תשובה ב, ט] ובלבוש [סי' תרו] מבואר שאלו הג' אנשים יפייסוהו [וכן הוא ברש"י משלי ו, ג], אבל בירושלמי [סוף יומא] ובטור [כאן] ובמהרי"ל [הל' ליל יוה"כ] איתא שמבקש המחילה הוא המפייס בפני אלו הג' אנשים, וכן מסתימת השו"ע שכתב "צריך לפייסו... ובכל פעם יקח עמו ג' אנשים" משמע דהמבקש יפייס בפניהם, וכן כתב להדיא בשו"ע הגר"ז.

⁶⁶ דזהו דינא דהגמ' הנלמד מקרא, וכן נראה פשוט מסתימת הפוסקים. [וראה לקמן הע' 78 עצה בדבר].
⁶⁷ דזוהי המשמעות הפשוטה של "אינו זקוק לו". והפרי חדש [שם] למד זאת מדיוק לשון מתני' עד **שירצה** את חבריו דלא קאמר עד **שיתרצה** חבריו. שו"ר שכבר קדם לו היש"ש [ב"ק פ"ח ס' מט] "מאחר שאין זה המחילה תלוי הכל בדעת הנמחל, דהא כשהעמיד עליו ג' שורות בני"א ואינו מוחל לו **זוהו פשוט שכבר יצא אפילו ידי שמיים**". ונראה עוד לדייק הדבר בלשון הרמב"ם [תשובה ב, ט] על מי שמונע מחילתו גם לאחר שקיבל פיוס ג"פ ש"הוא החוטא", משמע הוא ולא הפוגע, [ומה שהנפגע חשיב חוטא הוא משום דמה שממשיך להקפיד הוא שלא כדן והוי מידת אכזריות]. ובספר דרך החיים [למהר"ח ויטאל פרק א' הו"ד בלב דוד להחיד"א פ"ג] נראה שלמד כן ברמב"ם שכתב זאת מפורש "ואם לא נתפייס חבריו בהני שלוש שורות, **זה נמחל לו חטאתו** וחבירו הוא החוטא". וכן נקט לדינא בשו"ת שתי הלחם [למהר"ם חגי"ט טו]. שוב הראוני שכבר מפורש הדבר ברס"ג [אמו"ד מאמר חמישי פ"ו] בבארו טעם בקשת המחילה מנפטר "יאמר במעמד עשרה אנשים חטאתי לפלוגי ג' פעמים, **כי אם היה חי וישאל ממנו כן ולא היה עונוהו היה נמחל לו**", ושכן איתא באחד מהראשונים בספר מצוות זמניות [הו"ד בקובץ שיטות קמאי יומא ע"י תקפז] וז"ל ואם לא מחל [בפעם הג'] **כבר נקה מעוון** עכ"ל, **ובטעם הדבר** נראה שהכפרה לעולם מסורה ביד שמים ולא ביד אדם, אלא שבעבירה שביאל"ח הטיל הקב"ה תנאי שיפייס תחילה את חבריו, וכל שעשה את הפיוס המוטל עליו כבר יצא י"ח תנאי זה אף אם מלאו בו חבריו, ושפיר זכה לכפרת שמיים. [ובשם הגריש"א זצ"ל הובא (אשרי האיש) שאמר שרק לא יענש כיון שהוא אנוס אבל החטא אינו מחול, ונראה לפקפק בנכונות שמועה זו אחרי שהיא דלא ככל הני רבוותא הנ"ל, ועוד שהדבר מוקשה דאם החטא אינו מחול איך יתכן שלא יענש הרי מציאות החטא מחייבת את תיקונו ע"י עונש ואכמ"ל, וע"ע במילואים מש"כ בדעת רש"י].

⁶⁸ רמ"א סי' תרו, א. וראה לקמן חלק המחילה ס"ג ס"ק ד והע' שם דיש חילוק בין הוצאת ש"ר בעלמא שאם מוחל מהני לבין הוצאת ש"ר של פגם משפחה דלא סגי במחילתו דאין בידו למחול על פגם דורות הבאים.

⁶⁹ וביאר המ"ב [סק"ו] טעמו "כדי לפרסם הדבר שמצדו לא יבצר" ומקורו בלבוש [תרו, א] וכ"כ הגר"ז וכן משמעות המטה אפרים, ונראית כוונתם כדי שלא יחשדוהו שהחסיר בפיוס המחויב וא"כ טעמם רק משום והייתם נקיים ואי"ז נוגע לעצם הכפרה. וכתב כף החיים ס"ק כ"ד דלפ"ז משמע שבמקום שאין חשש שיחשדוהו כגון שלא ידועה הפגיעה או שידוע לכל שפייסו כדבעי אינו צריך לכך. אכן במקור הרמ"א [שהוא המרדכי מתנחומא ומהמהרי"ל, הביאם בד"מ] מבואר הטעם משום שע"ז הקב"ה רואה שמשפיל עצמו **ומוחל לו**, ומשמע שנצרך זה **לעצם הכפרה** [ונצרך גם במקום שאין חשש שיחשדוהו] ולכא"ו הוא לעיכובא בכפרה, וטעם המ"ב והאחרונים הנ"ל שנטו מטעם המרדכי והמהרי"ל וממשמעותו לעצם הכפרה אפשר משום משמעות סתימת הבבלי [יומא פז]. שדין עשרה זה נאמר רק במי שלא פוים ומת אבל מי שפוים כדן א"צ, וכמ"ש הבה"ל [סי' תרו, ד"ה ומ"ש ואם מת] והוסיף הבה"ל שכן מבואר בשאר מחברים [ונראית כוונתו למה שהרי"ף והרמב"ם והטור ועוד ראשונים הביאו דין עשרה זה רק גבי מת], ועוד שברס"ג ויש"ש ופר"ח ועוד [הו"ד בהערה הקודמת] מבואר שלאחר פיוס ג"פ כבר יש כפרה.

ב. **חזרת הפיוס לרבו ואביו** – "ואם הוא רבו צריך לילך לו כמה פעמים עד שיתפייס" ["ואפילו אלף פעמים" – לשון הרמב"ם (תשובה ב,י)]. וכתב המ"ב [סק"ז] "ואפילו אינו רבו מובהק אלא ששמע ממנו דברי תורה"⁷⁰. וה"ה אביו ואמו⁷¹.

ג. **אופן חזרת הפיוס** – כתב המ"ב [ס"ק ג'] "ויפייסנו בכל פעם במין ריצוי אחר" והיינו שלא יחזור על אופן הפיוס הראשון שכבר נוכח לדעת שלא הספיק לפייסו אלא ישנה **בהגדרת מהות המחילה** [עמ' 21] רק לכתחילה ולא לעיכובא⁷².

הג' אנשים שלוקח עמו בחזרת הפיוס צריכים להיות בכל פעם ג' אנשים אחרים⁷³, והטעם נראה כנ"ל, ולפי"ז אף דין זה הוא רק לכתחילה ולא לעיכובא⁷⁴.

עוד צריך ליתן שיהיו מספיק בין פיוס לפיוס כדי שיתישבו דבריו בליבו להרגיע קפידתו⁷⁵, והכל לפי הענין⁷⁶.

ט. זמן הפיוס

א. אין לפייס חברו בשעת כעסו אלא ימתין עד שישכך כעסו ואז ירצהו⁷⁷.

⁷⁰ וצ"ד מהו גדר דברי תורה לדין זה [סוגם, שיעורם].
⁷¹ כ"כ המנהיג [הל' צום כפור אות מג בשם הרי"ף] ומקור חיים [או"ח סי' תרו ס"א]. ונראית סברתם שאחרי שמצינו בכמה דינים ששווה כבוד ומורא אביו לכבוד ומורא רבו המובהק כ"ש שלא גרע כבוד אביו מרבו שאינו מובהק. ודין אמו מסבא נראה שהוא כמו אביו, אכן במקור חיים שם כתב "ואמו צ"ע". שוב הראוני שבספר מאה שערים [שער כ"א, הובאו מדבריו בשו"ת המבי"ט, שו"ת הרדב"ז, שו"ת אבקת רוכל ועוד] נקט בפשיטות דה"ה באמו.

⁷² שכן מקורו של המ"ב שצריך לפייסו בכל פעם במין ריצוי אחר הוא הב"ח שדייק כן בגמ' וגם הביא שכי"כ המהרי"ל וסיים שם "אלא שהרי"ף והרמב"ם והסמ"ג והרא"ש לא הביאו זה בחיבוריהם".
⁷³ שעי"ת [ש"ד, י"ט] "ואם לא מחל לו יבוא לפניו שנית עם **חבורה אחת** וכן יעשה פעם שלישית", וכ"כ באורחות חיים הל' עיו"כ סי' י"י "מביא שורה ג' בני"א מרעיו ופוגעים בו ומבקשים ממנו, לא נתרצה מביא **אחור** וכן שלישית".
 וכן יש להוכיח מהרס"ג [הו"ד לעיל הע' 66] שמבאר דין פיוס הנפטר שמצריך מעמד עשרה משום דאית בהו ג' כתות של אנשים כל אחת וכ"כ המבי"ט בקרית ספר סוף הל' תשובה והוסיף דהוא עצמו חשיב העשירי "ויהא הליכתו לקברו חלף [הליכתו] לביתו בחייו ובעשרה כנגד ג' שורות **והוא**", וכן משמעות הרמב"ם "לא רצה חברו למחול לו מביא לו שורה של שלושה בני אדם מרעיו ופוגעים בו ומבקשים ממנו, לא נתרצה להן מביא לו שנייה ושלשית וכו' ", ולשון שנייה ושלשית נראה דקאי אקבוצת בני האדם ולא על מעשה החזרה דאל"ה היה לו לומר יחזור שנייה ושלשית. וכן משמעות המ"ב ס"ק ד' דכתב על הג' פעמים שיש בזה "ריבוי אנשים".
⁷⁴ כן משמעות רוב ראשונים והשו"ע שלא הזכירו דבר זה, והסבא כנ"ל דהוי רק אופן היותר טוב להשפיע על הנפגע שימחול. ובפרט שלדעת המקור חיים [הו"ד בהערה הבאה] והפ"ח [תר"ו ס"ב, הו"ד בפמ"ג א"א שם סק"ז ובכף החיים ס"ק י"ז] אף לכתחילה יכול לפייס באותם ג' אנשים.

⁷⁵ כן נראה במהרש"א יומא פז: ד"ה בג' שורות, וכן משמעות לשון השו"ע שכתב ואם אינו מתפייס בראשונה **יחזור וילך** פעם שנייה ושלשית ובכל פעם **יקח עמו** ג' אנשים [ולא כתב יפייסנו בפני ג' אנשים ג"פ], ובמקור חיים סק"ב נראה שדייק כן בלשון השו"ע אך חידש שדבר זה הוא רק לאחר הפעם הראשונה אבל הפעם הב' והג' אפשר לעשותם אפילו באותו מעמד בזה אחר זה, ומ"מ גם בהם ישהה קצת בין פיוס לפיוס, עכ"ד.

⁷⁶ הגמ' יומא פז: הביאה מקור לדין שצריך לפייס ג' פעמים מאחי יוסף שחזרו על בקשתו ג"פ באמרם [בראשית נ,יז] אנא שא נא ועתה שא נא, והנה הם עשו זאת באותו מעמד, ואפשר משום שחששו שלא יהיה מזומן להם יוסף לפיוס נוסף והיה עליהם לנצל את אותה הזדמנות במלואה.

⁷⁷ אבות [פ"ד, י"ח] אל תרצה את חברך בשעת כעסו, גמ' [ברכות ז:]-ורמב"ם [דעות ה,ז]. והטעם כתב רש"י באבות שם "אל תרצה דאינו מועיל לך שאיננו מקבל ריצוי מתוך רתונותו". וראה ברבינו יונה ובמאירי ועוד שהוסיפו שלא רק שאין דבריו מועילים אלא אף יכולים להגדיל כעסו. ומכל זה מסתבר שפיוס בשעת כעסו לא חשיב פיוס כלל. שו"ר שכ"כ הבן יהודע ברכות ז: עיי"ש. ונראה להוסיף שהמפייס בשעת כעס אף אם ישיב לו הנפגע שמוחל הוא יש לחוש שאין זה אלא מן השפה ולחוץ ונתכוון רק להרחיקו מעליו ואין זו מחילה [נתבאר לקמן חלק המחילה ס"ד ס"ק ד].

ופעמים בנזק הנמשך והולך כגון שהפוגע ביטל לו שידוך או הפסיד לו מקום עבודה, כל זמן שעוד לא השתדך או עוד לא מצא עבודה צערו חי בקרבו והוי קצת כהמשך שעת כעסו ונראה דבכה"ג עדיף להמתין עם הפיוס לשעת כושר לכשיתמלא חסרונו, והכל לפי הענין.

ג. ואם אין לו פנאי יכול להמתין עד עיוה"כ שאז מחויב לתקן הכל⁷⁹.

אכן צריך האדם לידע שלמרות שהוא מרגיש בטוח בצדקת מעשיו מ"מ טבע האדם שבשעת חימום מורה היתר לעצמו, ולאחר מעשה אינו רואה חובה לעצמו [שבת קיט:]. [ואף אם הצדק עמו עדיין פעמים רבות לא הותר לו לריב עם חבריו אלא יש לו לתובעו לדין תורה וכיוצ"ב]. ולכן כל אדם היודע שחבריו מקפיד עליו ראוי לו לבדוק את עצמו⁸³ האם אכן כל מעשיו שגרמו לקפידת חבריו מוצדקים היו ע"פ דין תורה⁸⁴. ואפילו אם ימצא שאכן כל מעשיו היו מוצדקים, מ"מ בעיוהכ"פ נכון, וי"א אף חייב, לפייס את חבריו⁸⁵ כדי שיהיה לב כל ישראל שלם זה עם זה.

---

⁸³ והדרך הישרה להנצל מטעות המצויה היא לשאול ת"ח אם אכן הדין עימו [ועליו לדקדק להציג לפניו את פרטי המקרה בשלימותו מתוך בקשת האמת]. וראה כע"ז במ"ב תר"ו סק"א בשם הח"א.
⁸⁴ וגם באופן שחבריו ודאי פגע בו אין היתר כללי לגמול לו כרעתו ויש בזה כמה פרטים וחילוקי דינים ואכמ"ל.
⁸⁵ לעיל הע' 34. ועוד, גם אם נימא שחייב הפיוס הוא רק על החוטא כבר כתבו הפוסקים [מטה אפרים ס"ג, וקצשו"ע סי' קלא ס"ד ועוד] שאם אין החוטא מתעורר לבקש מחילה יש לנפגע להמציא עצמו אליו כדי שיבקש ממנו מחילה, והדרך הטובה לעורר את חבריו לפייסו הוא ע"י שיקדים ויפייסו תחילה ועי"ז יקל לחבריו להשיב לו בפיוס, וירויח בזה גם את מצות המחילה.

המחילה

א. הזכות להקפיד

הפוגע בחבירו בכוונה לצער, בין בגופו בין ברגשותיו ובין בממונו, מותר לנפגע להקפיד עליו עד שיקבל פיוס כדין.¹

אכן שתי מצוות מוטלות על אדם הנפגע מחברו ומקפיד עליו :

א. להוכיח את הפוגע ב. לקבל ממנו פיוס כשהלה מפייס [ולהתירצות לו] עד כדי מחילה גמורה.

ב. התוכחה [להעברת השנאה]*

א. המרגיש שנאה לחברו משום שחושב שפגע בו² מחויב מן התורה להוכיחו על כך³.

חיוב תוכחה זו הוא עצת התורה כדי לבטל מליבו את השנאה⁴.

ראה הערה אודות ההבדל בין תוכחה זו לתוכחה על חטא לשמים⁵.

מצות עשה

¹ פשוט, שהרי כל מצות פיוס באה להסיר קפידתו של הנפגע, והיינו שההקפדה היא מציאות טבעית בלב הנפגע שאין בה איסור ורק לאחר שהפוגע פייסו כדבעי יהיה הממשיך להקפיד נתפס במידת אכזריות כמבואר לקמן ס"ג, והיינו שקודם לפיוס אף מידת אכזריות אין בו, וכן מוכח ברמב"ם [תשובה ב,] ושו"ע [ח"מ ס' תכב ס"א] שכתבו שאחרי שביקש מחילה אסור לאדם שיהיה אכזרי מלמחול. וכן מוכח במ"ב [תרו ס"ק ט] שכתב שאחרי שבקש ממנו מחילה באמת צריך להסיר השנאה מליבו, והיינו דקודם לבקשת המחילה אינו צריך [ומ"מ אין ללמוד מדבריו אלו הותר לשנאה גמורה שגדרה מבואר לקמן הע' 6]. ומה שכתבנו שגם בפגיעה שבממון מותר להקפיד היינו באותם אופנים שנתבאר לעיל בחלק הפיוס ס"א שבהם חייב הפוגע לפייס.

² וזה דווקא כשהפגיעה היא משום שהתנהג עימו שלא כדין, [כמבואר לעיל בדיני הפיוס א, ד] אך אם חברו התנהג עמו כדין ואעפ"כ שונאו אזי מוטל עליו להסיר השנאה מבלי מצות תוכחה, וה"ז דומה לשונא את חברו מחמת קנאה וכיוצא ב.

³ הנה מצינו לכמה כמה מהראשונים ז"ל מפרשי הפשט שהפסוק [ויקרא יט, יז] 'לא תשנא את אחיך בלבבך הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא' מייירי בפגיעה שבין אדם לחבירו שגרמה לשנאה וציווי התוכחה אינו מצוה בפני עצמה אלא נמשך ל'לא תשנא' על מנת לבטל השנאה.

הרמב"ן בפירושו העיקרי ["והנכון בעיני"] כתב "והנכון בעיני כי הוכח תוכיח כמו והוכיח אברהם את אבימלך ["י"] שאינו לשון תוכחה אלא לשון ויכוח] ויאמר הכתוב אל תשנא את אחיך בלבבך בעשותו לך שלא כרצונך, אבל תוכיחנו מדוע ככה עשית עימדי, ולא תשא עליו חטא לכסות שנאתו בלבבך ולא תגיד לו כי בהוכיחך אותו יתנצל לך או ישוב ויתודה על חטאו ותכפר לו..." וכן פרשו ר' סעדיה גאון, הרשב"ם והחזקוני [בפירושו הראשון] שהוסיפו תיבת "אלא" לביאור הקשר שבין ה'לא תשנא' ל'הוכח תוכיח'. וכן מוכח ברבינו יונה [הו"ד בהערה הבאה]. [אמנם משמעות פרש"י וכן מוכח מאונקלוס (עיין רמב"ן) דהתוכחה היא ציווי בפ"ע להוכיח את מי שחטא לשמים וכדרשת חז"ל בגמ' ערכין טז : ולפי"ד אין מקור להנ"ל], וכדבריהם הביאו הפוסקים להלכה :

כתב הרמב"ם [דעות ו, ו] "כשיחטא איש לאיש לא ישטמו וישתקו וכו' אלא מצוה עליו להודיעו ולומר לו למה עשית לי כך וכך ולמה חטאת לי בדבר פלוני שנאמר הוכח תוכיח את עמיתך" [וכ"כ בסה"מ מצוה ר"ה], וכ"כ הסמ"ג [ל"ה ה',] החינוך [ר"ל ט], והחרדים [פ"ב כח-כט], וכן פסקו המג"א [סי' קנ"ו סק"ב] והגר"ז [שם], וכתב המ"ב [שם ס"ק ד'] "כתב הרמב"ם בסה"מ דבכלל מצות הוכחה הוא שנוכח קצתנו לקצתנו כשיחטא איש ממנו לאיש ולא נטור בלבבנו ולא נחשוב לו עוון אבל נצטוונו להוכיחו במאמר עד שלא ישאר דבר בנפש".

⁴ רבינו יונה בפירושו למשלי [י, יח] על הפסוק 'מכסה שנאה שפתי שקר וגו' וז"ל "וכבר נתבאר בתורה העצה היעוצה על מחשבת השנאה וידיעת החטא והדבה בחבירו, שנאמר לא תשנא את אחיך בלבבך הוכיח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא", וכן משמע בחינוך [הו"ד לקמן הע' 13], והאריכו בזה בספר מצות הלבבות [י"ל תרסב, הלכות נקימה ונטירה סט"ו] והגרש"ר הירש [חורב, חלק מצות פ"ט "ללמד ולהוכיח"] שהיא עיצה בדוקה לבטל כל נטירת איבה ולעשות שלום בין איש לרעהו.

⁵ הגם שתוכחה זו נלמדת מאותו מקרא כמו מצות התוכחה על חטא לשמים מ"מ שונה היא ממנה במהותה, שהתוכחה על חטא לשמים באה לטובת החוטא ללמדו לקח ולהחזירו למוטב ואילו בתוכחה על פגיעה מחבירו דורש הנפגע את עלבונו וטובת עצמו ומטרתה לביטול השנאה מלבו כנ"ל, ומשום כך שונה היא בצורתה שהיא באה בשאלה על מנת לברר ענין הפגיעה ולא בטענה על שחטא. חילוק נוסף יש שלא מצוי בה פטור מלהוכיח משום חשש מנקמת החוטא השייך בתוכחה על חטא לשמים, שכן אין בה את הקושי הטבעי לאדם לקבל "מוסר" מזולתו דהרי כל אדם (אפילו גוי) מקבל בהבנה את פניית הנפגע אליו על שפגע בו, וראה עוד לקמן הע' 21 מש"כ בזה.

* בסעיף זה נעזרנו רבות בספר בין אדם לחבירו כרך א' (הוצאת מכון תורת האדם לאדם צפת תשנ"ו) שהרחיבו בטו"ד בביאור כל חלקיה, עיי"ש.

גם אם אינו שונאו⁶ אלא רק מקפיד עליו, שבאופן זה אפשר שאינו מחויב מן התורה להוכיחו⁷, מ"מ נראה פשוט שרצון התורה שיוכיחו גם בזה⁸.

ב. טעם תוכחה זו הוא על מנת לבטל את השנאה שבליבו, ולכן צורתה הוא דרך שאלה לפוגע למה עשית לי כך וכך שע"י ישיב לו שעשה בלי כוונה [או יסביר מעשהו באופן אחר], או שיוודה על כך שאכן חטא כנגדו אך עתה הוא מתחרט ומבקש מחילתו⁹. שאלת התוכחה צריכה לבטא את כל מה שמרגיש נפגע ממנו, שאין להשאיר חלק מהפגיעה מבלי תוכחה¹⁰.

טעם המצוה וצורתה

---

⁶ השווא הוא מי שלא דבר עם חבריו מחמת איבה ג ימים [ביאור מהרש"ל על הסמ"ג ל"ת פ', חרדים פכ"א סעיף יט, ח"ח בקונטרס אהבת ישראל פ"ב, ועוד] או מי ש"מבקש רעתו" [הנזכר בקרא במדבר לה, כג, תשובת רב שרירא גאון (הובאה בתשובות הגאונים קדמונים סי' ק), שו"ת מהרש"ל סי' לג ועוד].

⁷ הרמב"ם [דעות הנ"ל] והסמ"ג [ל"ת ה] הביאו את המצוה באופן שכבר קיימת שנאה דכתבו "לא ישטמנו וישתוק אלא מצוה עליו להודיעו וכו'" דמשמע שבאופן שאין שנאה אין חיוב להוכיחו, וכן משמע ברמב"ם [שם, הל' ט', הו"ד לקמן בה' 20] שבבארו שכשהנפגע מוחל מעצמו פטור הוא מלהוכיח כתב "לא הקפידה תורה אלא על המשטמה", וכן ברמב"ן [ע"ה הנ"ל] נראה שמפרש הקרא דמייירי כשיש כבר שנאה בלב הנפגע ד"ל "ולא תשא עליו חטא לכסות שנאתך בלבך ולא תגיד לו וכו'". וכן משמע קצת פשטיה דקרא לכל המפרשים והפ' [הנזכרים בהערה 3] שפרשו שעל מציאות השנאה בלב נצטוו בהוכח תוכיח ונמצא איפוא שאין לנו בפסוק מקור לחיוב תוכחה על פחות משנאה.

ודע דכל האמור הוא לענין מצות תוכחה להעברת השנאה, אכן פעמים שישנו חיוב תוכחה להחזיר החוטא למוטב כשאר חטאים לשמים ואכמ"ל, ראה הערה 5 ולקמן הע' 21.

⁸ דהרי מצוי הוא שמחמת שחושב שפלוני פגע בו בכונה רעה יגיע להרגיש שנאה כלפיו ורצון התורה הוא למנוע את השנאה וכדכתבו הראשונים [הובאו מקצתם בהערה 3 ובהערה 9]. ויותר מזה נראה בר"מ בסה"מ [לאו שג] שזהו הוא תוכן הציווי במקרא 'ולא תשא עליו חטא' "שהזהיר שלא תחשוב לו עון בנפשך ותזכרהו" [וכע"ז כתב במצות תוכחה, עשה רה] והיינו שיש כאן אזהרת התורה לנפגע שלא יחשוב ויקבע בדעתו שחבירו אכן חטא לו ובמידה הרע לו [אלא יוכיחו ויברר הדבר עימן] משום שמחשבה זו היא המביאה לשנאת חבירו, וכ"כ אה"ק [ויקרא יט, יז] בביאור פסוק זה וז"ל "לא תחליט בדעתך שמה שנסבב מאחיד ברשע עשאו ועודנו עומד בחטאו עמוס על שכמו", ולפי"ז אפשר דס"ל דאזהרה זו חלה כבר קודם לשנאה כל שרק קובע במחשבתו שחבירו חטא לו.

⁹ כן מבואר בראשונים מפרשי הפשט, הרמב"ן, חזקוני והר"י בכור שור, וכ"כ החרדים ועוד. ומהאי טעמא אף כאשר ידוע לנפגע שהפוגע ביודעין עשה את מה שעשה [כגון שמנע ממנו להרחיב דירתו] מ"מ מחויב הוא בתוכחה זו, דע"י שיוכיחו אפשר שיתן טעם למעשהו או שכשישמע את גודל הצער שגרם לו יתחרט וישוב ויבקש מחילה. [אמנם הרמב"ם דעות הנ"ל לא הזכיר טעם זה וכתב רק "כשיחטא איש לאיש לא ישטמנו וישתוק וכו' אלא מצוה עליו להודיעו ולומר לו למה עשית לי כך וכך וכו' "ובספר בין אדם לחברו (כרך א' עמ' 171) דייקו מלשון זו דטעם התוכחה ועיקר תועלתה אינה דווקא תשובת התנצלות הפוגע אלא עצם גילוי הטענה והקפידא שיש לו על חבירו משום שע"י מיקל השנאה מלבו, וביותר משמע הכי מלשונו בסה"מ [מ"ע רה] "אבל נצטוונו להוכיחו במאמר עד שלא ישאר דבר בנפש" והיינו שע"י שמגלה ומוציא את כל אשר יש לו בליבו על הפוגע ע"י טבע האדם שנגרע, עכתי"ד. ומ"מ אף לדיוק זה מסתבר שאחרי שדרך היא שהתוכחה מביאה להתנצלות הפוגע הרי שאף להרמב"ם נכלל זה בטעם התוכחה].

¹⁰ רמב"ם [סה"מ רה] "נצטוונו להוכיחו עד שלא ישאר דבר בנפש" והעתיקו המ"ב [סי' קנו ס"ק ד]. וראה מש"כ בסוף הע' קודמת.

שאלה זו צריכה להשאל בכוונה לבירור הדבר עם נכונות לשמוע תשובת חברו ולא דרך הטחת דברים¹¹ וכן צריכה להאמר בצנעה, בנחת, ובלשון רכה¹² על מנת להקל על חברו לשמוע ולקבל¹³. וראה הערה מש"כ אודות סגנון התוכחה בזמננו¹⁴.

ג. השונא ויש באפשרותו להוכיח ומונע עצמו מהתוכחה הרי זה עובר בלאו דלא תשנא [כשמסתיר שנאתו בליבו¹⁵] ומבטל מצות עשה של ואהבת לרעך כמוך, ומצוי שנכשלים בדבר זה¹⁶ הן מחוסר ידיעת החיוב¹⁷ והן משום הקושי שבקיום מצוה זו¹⁸.

¹¹ דבאופן זה מקשה על פוגע לקבל את הדברים ונמצא המוכיח המטיח מאבד את תכלית המצוה, ופשוט הוא לפימ"ש הר"מ ואוה"ק [לעיל הע' 8] שקודם התוכחה אין לו להחליט הדבר בליבו. ומלבד זאת עוד עלול הוא להגיע להכלמת חברו ולעבור בזה בלאו דלא תשא עליו חטא כמב' בפוסקים [ראה מ"ב סי' קנ"ו ס"ק ד'] או להכשלתו בלאו דלא תשנא.

¹² רמב"ם [דעות ו, ז] וז"ל "המוכיח את חברו, בין בדברים שבינו לבין בין בדברים שבינו לבין המקום, צריך להוכיחו בינו לבין עצמו וידבר לו בנחת ובלשון רכה וכו' ", וכ"כ המ"ב סי' קנ"ו ס"ק ד'. וכונת ב'נחת' היא שידבר ללא הגבהת קולו [ראה קהלת ט, יז], וכונת 'לשון רכה' היא בסגנון הפניה והדבור שיהיה ללא תקיפות [ראה משלי כה, טו]. [וראה ספר ראש הגבעה לתלמיד הגר"א עמ' נו וז"ל "הזהר בני מן התוכחה שלא תוכיח את חברך בפני שום אדם או ברבים ח"ו והיא רעה יותר מאשר הרעה שעשה חברך"].

¹³ פשוט, וראה שבת לד. צריך למימרינהו בניחותא כי היכי דליקבלו מיניה וכ"ש הכא, וכן נראה בחינוך [מצוה רלט] "משרשי המצוה לפי שיש בזה שלום וטובה בין האנשים כי כשיחטא איש לאיש ויוכיחו במסתרים יתנצל לפניו יקבל התנצלותו וישלים עימו".

¹⁴ הנה הגם שלשונות התוכחה המובאות בראשונים הן דרך שאלה "למה עשית לי כך וכך" [רמב"ם, סמ"ג ועוד], "מדוע ככה עשית עימדי" [רמב"ן חזקוני ועוד], מ"מ נראה שאין לשונות אלו בדווקא אלא כל שיש בלשון תוכן המגלה לחבירו את הפגיעה שפיר דמי, וכן משמע בר"מ בשה"מ [מצוה רה] ובחינוך [רלט] ובמ"ב [קנו ס"ק ד] שסתמו שצריך להוכיחו ולא בארו אופן מסוים. ולפי"ז בדורותינו שנחלש טובא כח הבריות לשמוע תוכחות, עצה טובה יש להקל על הפוגע לשמוע ולקבל והיא שבמקום להשמיע לו ביקורת על עצם מעשהו יספר לו הנפגע רק על ההרגשה הרעה שקבל ממעשהו [ולדוגמא, במקום לומר לפוגע "למה ביישתי אותי" יאמר לו "הרגשתי בושה גדולה ממה שספרת עליי"].

¹⁵ סתמנו כדעת הח"ח [לאוין ז'] עפ"י הרמב"ם בספר המצות והחינוך, אכן ראה ספר בין אדם לחבירו [הנ"ל סוגיא א פ"א] שהביא **שלרוב** ראשונים הלאו קאי גם על שנאה גלויה, ואף בדעת הרמב"ם עצמו הביאו למשמעות הכ"מ בהלכות דעות [ו, ה] דס"ל הכי.

¹⁶ ראה מש"כ הרש"ר הירש [חורב, חלק מצות, פ"ט ללמד ולהוכיח] "שדרך רוב בני אדם למאן לקיים מצוה זו", עיי"ש.

¹⁷ ויפלא איך יתכן שיטנו חיוב עשה מה"ת שאינו ידוע דיו בקרב ציבור היראים. ואפשר שאחרי שפשטות הראשונים דחיוב מצות עשה זו הוא רק כאשר מרגיש שנאה [ראה לעיל הע' 7] ואחרי שבמחשבת הבריות מרוחק הוא הרעיון שיתכן שאני נושא בליבי שנאה שהיא איסור תורה ממש, משום כך סבורים [בטעות] שרחוק הוא החיוב להוכיח להעברת השנאה. ועוד שאחרי שהתוכחה היא מצוה התלויה בנפגע שביכולתו להעביר שנאתו ולמחול ולפטור עצמו בכך מחיוב התוכחה [כמבואר בסמוך] ואחרי שיש כמה קשיים המצוים בקיומה [כמבואר בהע' הבאה] הרי שנקל לאדם להטעות עצמו שכבר מחל ופטור מלעשותה.

¹⁸ יתכנו כמה קשיים לקיום מצוה זו:

א. משום הכבוד - "אינו רוצה להראות לחוטא שהוא נפגע ולהקטין את עצמו בפניו" [עלי שור ח"ב עמ' רמ], או שחושש שימצא טועה בשיפוטו את חברו לחובה.

ב. משום שאינו רוצה שהפוגע יתנצל והוא יצטרך למחול לו, אלא רוצה שהלה ישאר חייב ואשם לו לנצל [שם].

ג. חושב שהפוגע ידחה דבריו ולא תהיה תועלת בתוכחתו. [ובאמת בהרבה מהמקרים הפוגע יתנצל ויסביר את עצמו].

ד. ופעמים אף יחשוש שהפוגע ישמח לאידו. [ובאמת כל שאינו מוחזק לשונאו ממש עליו לברר הדבר בתוכחה ולא להחליטו לשונא].

ועל המתקשה בזה לחזק עצמו ולהשיב אל לבו שטובה גדולה עושה הוא עם עצמו בתוכחה, שעל ידה הוא מציל עצמו מהרגשה לא טובה לעולם באשר לפלוני זה [וזאת מלבד עצם המצוה הגדולה שבדבר, והזכות לסגולת אלו דברים שאוכל פירותיהם בעוה"ז].

אמנם אם הנפגע מעדיף להעביר השנאה מלבו ולמחול לו מבלי להוכיחו רשאי [ואף יש בזה מידת חסידות¹⁹] שלא הקפידה תורה על התוכחה אלא כדי לבטל השנאה²⁰. וראה בהערה מה שיש לזהר בזה²¹.

ד. אמנם יש אופנים שבהם אין חיוב להוכיח והתוכחה אף עלולה לגרום להגברת השנאה :

1. כשידוע מכבר שהוא שונאו [כגון שלא דיבר עמו ג' ימים מחמת קטטה או שגילה שמחה לאידו וכיוצ"ב] דאז חזקתו שפגע בכוונה מחמת שנאה²².

2. כשיש דברים הניכרים שעשה כן מחמת שנאה²³. וראה הערה²⁴.

¹⁹ כ"כ הרמב"ם [הו"ד בהערה הבאה], ונראה טעמו דכיון שרצון התורה במצות התוכחה היא להסיר השנאה, וכאשר מוכיח חברו אין הדבר ודאי שתסור ואם מוחל ומסיר השנאה הרי שמתקיים ודאי רצון התורה [ולפמ"ש המגדל עוז ועוד (הו"ד בהערה הבאה) יש בזה אף מעלה של ענוה שלא לשמה עיי"ש].

²⁰ כתב הרמב"ם [דעות פ"ו ה"ט] "מי שחטא עליו חברו ולא רצה להוכיחו ולא לדבר לו כלום מפני שהיה החוטא הדיוט ביותר או שהיתה דעתו משובשת ומחל לו בלבו ולא שטמו ולא הוכיחו הרי זו מידת חסידות, לא הקפידה תורה אלא על המשטמה".

הנה יש שרצו לבאר דסיבת הפטור מהתוכחה היא דווקא משום שההדיוט ביותר בודאי אינו מקבל תוכחה וכשם שמצוה לומר דבר הנשמע וכו', והיינו שבאדם רגיל ליכא להך פטור, אבל מלשון הר"מ "ולא רצה להוכיחו" משמע שאין מניעת התוכחה מפני שא"א להוכיח אלא מפני שזה רצונו ובחירתו של הנפגע, וכן ממה שסיים הר"מ לבאר הדין "לא הקפידה תורה אלא על המשטמה" נראה שסיבת הפטור הוא משום שכבר מחל והעביר השנאה מליבו והר"מ אורחא דמילתא נקט שבהדיט ביותר מצוי שיעדיף הנפגע להמנע מתוכחה, וכן מוכח בלח"מ [ה"ח], וכן נקט בעל הפמ"ג [בספרו מתן שכרן של מצות, סוף חקירה ד'] שסיבת הפטור היא משום שהסיר השנאה ולא משום שהגברא הפוגע אינו בר תוכחה, וכן הגר"ז [או"ח סי' קנו ס"ו] בהעתיקו הלכה זו השמיט המילים "הדיוט ביותר" ומשמע דלא בזה תליא מלתא, וכן מצינו לאחד מן הראשונים [עץ חיים, הו"ד בקובץ שיטות קמאי ערכין טז:] שהעתיק בזה את הר"מ בלשון "לא הקפידה תורה להוכיח אם לא ישטמו בלב וכו'" והשמיט את שהיה החוטא הדיוט ביותר או שהיתה דעתו משובשת, וראה עוד במגדל עוז ומשנת חכמים ועוד שצינו מקור הר"מ מסוגיא דערכין טז: תוכחה לשמה וענוה שלא לשמה דמשמע דטעם הפטור מלהוכיח הוא משום מחילת הנפגע ולא משום איזו מניעה מצד הגברא הפוגע. שוב הראוני שכן כתב בהערות להגר"ש"א זצ"ל [ערכין טז:].

²¹ ויש להעיר דפעמים שהאדם אינו רוצה להוכיח [מהטעמים שנתבארו לעיל בהע' 18] וסובר במחשבה שטחית שפטור הוא מחיוב תוכחה משום שכבר מחל, ובאמת צריך לבדוק עצמו יפה יפה אם אכן העביר כל שנאה מלבו דאף אם נשארה בלבו רק קפידא על חברו צריך הוא לעצת התורה להוכיח חברו שזו העצה המועילה ביותר עד שלא ישאר דבר בנפש. [ומדת החסידות שכתב הר"מ היא רק באופן שאכן מוחל באמת].

ודע דמה דמרגלא בפומא דאינשי דבזמננו פטורים אנו בד"כ מתוכחה אינו שייך בנידו"ד, דהנה יש הסוברים לפטור עפ"י הגמ' ערכין טז: משום תמיהת רבי טרפון אם יש בדור הזה מי שיכול להוכיח ותמיהת רבי עקיבא אם יש מי שמקבל תוכחה, אבל דבר זה לא נפסק להלכה ואדרבה נפסק איפכא ברמב"ם ושו"ע [סי' תרח בהגהה ס"ב] שחייב להוכיח עד שיכנו או יקללנו, והפטור היחיד שמצינו בזה להלכה הוא רק במקום של חשש שינקום בו [שם, ביה"ל ד"ה חייב להוכיחו], ובתוכחה דידן שהיא מהנפגע לפוגע לא מצוי כלל חשש זה [כמבואר לעיל הע' 5] וליכא לפטור זה.

ויש הסוברים לפטור עצמם משום הגמ' [שם] יכול אפילו פניו משתנים ת"ל לא תשא עליו חטא, והרי אין אנו יודעים להצליח בתוכחה כך שלא יהיה שינוי פנים, אך אין זה נכון דמבואר ברש"י ד"ה ופניו משתנים "שיוכיחו ברבים **להלבין פניו**" וכן הוא ברמב"ם [דעות ו, ח] שנקט לשון "עד שיכלימו" שהוא הלבנת פנים כמבואר בהמשך לשונו שם [והכלימה היא הדרגה העליונה שבבושה כמב' בשע"ת ש"א אות כב] והיינו שרק בשינוי פנים גדול מאוד בגדר של 'הלבנת פנים' הוא האיסור. ובאמת מוכרח מסברא שאין איסור בכל שינוי פנים שהרי אי אפשר לאדם לקבל ידיעה מצערת על חטא שחטא מבלי שיצטער על כך ויהיה לו איזה שינוי פנים מזה.

²² פשוט, שהרי באופן זה לא רק שלא תועיל התוכחה להסיר השנאה אלא עוד יוסיף הלה שמחה לאיד, וכ"כ בספר מצוות הלבבות [י"ל תרס"ב, ה' נקימה ונטירה אות יז].

²³ כ"כ במצוות הלבבות [הנ"ל סט"ז], וביאר טעמו דהרי אפי' איסור קבלת רכילות הותר כאשר יש דברים הניכרים, ה"ה בזה שאם יש דברים הניכרים שפגע בו מחמת שנאה אין להוכיחו מטעם הנ"ל. וראה בח"ח [ה' לשה"ר כלל ז סי"א] שהצריך להתר קבלת לשה"ר שיהיו "דברים הניכרים ממש שהם מגיעות לענין הסיפור".

²⁴ העירנו חכ"א בעל הוראה שליט"א דגם כשהפוגע לא נחשב שונאו אלא פגע רק מחמת שנכשל באיזו נגיעות, אם הוא מוכר לנפגע כאחד מאלו האנשים שמתקשים להודות על האמת וצפוי הוא להתחמק

ג. חובת המחילה

א. קודם פיוס ג' פעמים כדין אין חיוב למחול, ומ"מ ראוי לאדם להיות נח להתפייס ולהקדים מחילתו כבר בפיוס ראשון.²⁵

ב. לאחר פיוס ג' פעמים כדין חייב הנפגע למחול לחברו ואינו יכול לדרוש ממון בעבור מחילתו.²⁶ ואם אינו מוחל הרי הוא אכזרי²⁷ ו"הוא החוטא"²⁸.

ג. הגם שאין הנפגע יכול לדרוש ממון בעבור מחילתו, מ"מ באופן שגרם בפגיעתו גם נזק ממוני [אף שאינו חייב לשלמו בדיני אדם אלא רק בדיני שמים] יכול הנפגע להתנות מחילתו בתשלום נזקו.²⁹

ונראה דהוא הדין באופן שביישו אפילו רק בדברים שיכול להתנות מחילתו בתשלום הראוי לו.³⁰

דרישת ממון
בעבור מחילה

ד. ישנם כמה מקרי פגיעה שאינו חייב למחול ויש בהם ג' סוגים:

1. פגיעה שאין לה תיקון, ונכלל בזה הוצאת שם רע [רמ"א סי' תרו, א] משום דאיכא דשמע בחשדא ולא שמע הפיוס ונשאר הש"ר [מ"ב ס"ק יא], וכן פגם משפחה משום דמזיק בזה כל הדורות הבאים³¹ [ח"ח סוף כלל ד'].

האופנים שאין
חיוב למחול

באמתלאות שונות שיהיה ניכר שאין אמת [וכ"ש אם מכירו שדרכו להתעלם ממוכיחו, ואצ"ל אם דרכו להשיב בתוקפנות] וחושש הנפגע שע"י יגברו כעסו ושנאתו עליו, נמצא שתוכחתו עלולה להזיק במקום להועיל ובכה"ג נראה דעליו להמנע מלהוכיח. [ואפשר שבכה"ג תתכן עצה להוכיחו באופן שלא תיווצר תגובה מרגיזה כגון ע"י שליח שלא יחזיר לו דברים המצערם אם יהיו].

²⁵ ז"ל הרמב"ם [תשובה ב, ג] "אסור לאדם שיהיה אכזרי ולא יתפייס אלא יהיה נוח לרצות וקשה לכעוס, ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול מוחל בלבב שלם ובנפש חפצה". עוד כתב [חובל ומזיק פ"ה הל' י] "וכל הממהר למחול הרי הוא משובח ורוח חכמים נוחה הימנו" עכ"ל, וכ"כ השו"ע [חוי"מ סי' תכב], ויתירה מזו מצינו מידת חסידות למחול אף קודם לבקשת המחילה כדאיתא בעובדא דמר זוטרא במגילה כ"ח: והביאה המ"ב [סי' רל"ט, ס"ק ט] "גם ראוי למחול לכל מי שחטא כנגדו וציערו ובזכות זה האדם מאריך ימים".

²⁶ משמעות סתימת הגמ' והפוסקים.

²⁷ מתני' ב"ק צ"ב. מנין שאם לא מחל לו שהוא אכזרי, רמב"ם [תשובה ב, ג] "אסור לאדם שיהיה אכזרי ולא יתפייס", שו"ע [חוי"מ סי' תכב] "ואסור לנחל להיות אכזרי מלמחול", רמ"א [סי' תר"ו ס"א] "והמוחל לא יהיה אכזרי מלמחול".

²⁸ לשון הרמב"ם [תשובה ב, ט], וכוונתו דחשיב חטא משום מידת אכזריות [כמ"ש שם בהל' י] "אסור לאדם שיהיה אכזרי ולא יתפייס" ועובר בזה על מ"ע דהלכת בדרכיו [ר"מ דעות א, ה] ונראה דגם מבטל מ"ע דואהבת.

²⁹ מקור חיים [לבעל החוות יאיר] סי' תרו ס"א ד"ה לא יהיה אכזרי. ומשמע שכשגרם לו נזק באופן שאף בידי שמים אין בו חיוב תשלומים הרי זה חייב למחול. ובאופן שחבירו אינו יכול לשלם [כגון אשה שהזיקה ואין לה ממון] יל"ע אם מחויב למחול כל זמן שאינו משלם, ונראה דכיון שהפוגע שב מחטאו ונחם על העבר ומבקש מחילה מחויב הנפגע להסיר קפידא מלבדו ולמחול, ובאופן ששייך תשלומים בעתיד יכול להתנות שמחול רק בתנאי שישלם כשיהיה לו, ונראה דזו כוונת המקור חיים [או"ח סי' תר"ו ס"א] שכתב גבי מזיק חבירו "אם אין לו ורוצה לשלם כשיהיה לו א"צ למחול לו בהחלט רק לפי שעה".

³⁰ ראה שו"ע חוי"מ סי' א' ס"ה שהמבייש בדברים מנדים אותו עד שיפייסנו [בממון] כראוי לפי כבודו [וגבי חובל אף מהני תפיסה] והיינו דאע"ג דלא נהגין בזה"ז מ"מ יש כאן דרגת חיוב ממון דנראה דלא גרעה מחויב לצייש דיכול להתנות מחילתו בתשלומי.

³¹ והנה גם פגם משפחה הוא לכאן בכלל הוצאת ש"ר והחילוק ביניהם כדכתב הפמ"ג [סי' תר"ו מ"ז ג'] דהוצאת ש"ר הוא ענין הנוגע רק לאיש המסוים שדבר בגנותו וביכילתו למחול על כך ומשום כך אם מת יעלה הפוגע על קברו לפייסו, משא"כ פגם משפחה הוא ענין הנוגע גם לדורות הבאים ובה"א אין לו מחילה עולמית [ירושלמי ב"ק פ"ח ה"ז] משום שגם אם ימחול על פגם ידיה אין בידו למחול עבור דורות הבאים.

ומידת ענוה למחול למוציא שם רע³².

2. כשיש לו סיבה לכך, כגון שמכוון לטובת המבקש שיהא נכנע לבו הערל ולא ירגיל בכך [רמ"א סי' תרו, ומ"ב סק"ט]³³ או שמכוון לטובת עצמו שמתירא שיגיע לו היזק אם ימחול [מ"ב סק"י], אמנם באופנים אלו "נראה דצריך להסיר השנאה מלבו אחרי שבאמת ביקש ממנו מחילה" [שם].

3. כשהנפגע הוא רבו של הפוגע או אביו ואמו [נתבאר לעיל פרק הפיוס ח,ב].

ד. מהות המחילה

א. מהות המחילה **שיפעל אצל עצמו עד שיסיר מליבו לגמרי את רגש ההקפדה על הפוגע** בן³⁴.

המחילה היא בלב, ולגמרי

והגם שלעולם נשארת לאדם בזכרונו ידיעת מעשה הפגיעה, וגם מצוי שנלווה לה צער, אין בכך כלום, שאין האדם מצווה על השכחת המציאות מזכרונו³⁵ ואף לא על בטול הרגשת צערו ממנה³⁶, אלא מצווה הוא רק על הסרת רגש ההקפדה על חברו שגרם לו זאת.

ב. ההסרה הגמורה של ההקפדה צריכה לבוא לידי ביטוי ברצון ליבו שלא יענש חברו על שפגע בו³⁷, ועוד **שירגיש שאין לו עוד שום דרישה מהפוגע בו** לא בדברים שבממון ולא

³² מ"ב ס"ק י"א, ובמקור הדין בישי"ש [ב"ק פ"ח סי' ס"ג] כתב "ומ"מ נראה דמידת ענוה וחסידות שיכוון לכון יצרו ולמחול במחילה גמורה אף שהדבר קשה" עכ"ל.

³³ ופשוט שאין למהר ולהחליט שאינו מוחל משום שזה לטובתו כדי שילמד לקח, דיש לחוש שמעורב בזה רצון נקימה [מלבד מידת אכזריות], ובערוה"ש [תרו, ב] אחרי שהביא היתר זה הוסיף "אך באמת לא שכיח דבר זה" ונראית כוונתו דמאחר דחיוב המחילה הוא רק אחרי פיוס ג"פ כדן, בדרי"כ לאחר שמפייס ג"פ כדן ומראה צערו על שפגע הדבר מספיק כדי שלא ירגיל בכך, ואף באופן שמכוון רק לטובתו ראה לקמן [הערה 45] שבתוספת יוה"כ"פ וכף החיים כתבו שכוונת הרמ"א רק שא"צ להודיעו שמחל אבל בלב צריך למחול, וכן משמעות המ"ב ס"ק ט.

³⁴ ז"ל הרמב"ם [תשובה ב,ג] "אסור לאדם שיהיה אכזרי ולא יתפייס וכו' ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול מוחל בלב **שלם** ובנפש חפצה", ומוכח בראשונים [הובאו לקמן בהערה 37] שצריך למחול "בלב טוב" עד כדי שירצה שלא יענש חברו על ידו. [והנה לכאורה הוא אותו גדר דאיסור נטירה שהצריכה בו התורה שימחה הקפידה **מליבו לגמרי** כדאיתא בראשונים: ברמב"ם (דעות ז,ח) "לפיכך הקפידה תורה על הנטירה עד שימחה העוון מלבו כלל ולא יזכרונו", ובחינוך (מצוה רמ"ב) "אפילו בזכירת חטאו בלב לבד נמנענו", ובר"י (ש"ג,ל"ח) "דאין העונש בזה על הדיבור אלא על נטירת הלב". אלא דכל איסור נטירה הוא רק במקום שלא היה מעיקרא היתר להקפיד, משא"כ כאן שהיתה סיבה והיתר להקפיד על הפגיעה כל איסור ההקפדה הוא רק לאחר מעשה הפיוס וגם אז אין בהקפדה זו לאו אלא רק מידה רעה של אכזריות].

³⁵ שאין ביד האדם הבחירה לשכח מציאות מזכרונו. [וכן משמעות הרמב"ם הראב"ד והמאירי (הו"ד לקמן הע' 37) שנקטו כולם לשונות של מחילה **בלב** שהוא מבטא ענין רגשי ולא שכלי].

³⁶ תדע, דהרי אדם דרכו להצטער על כל מקרה רע שבא לו בין מידי שמים ובין מידי חברו, והרי כשבא לו צער משמים כל שאינו מבטא ביסורים אין מי שיאמר שאסור לו להצטער, כך גם כשבא לו צער מידי אדם כל שאינו מקפיד עליו אין איסור בצערו. [ומידת חסידות נשגבה היא אף לא להצטער ביסורים ואפילו לשמוח בהם].

³⁷ כ"כ הראשונים לבאר הא דהביאה המשנה [ב"ק צב:] מקור לכך שלא יהיה אכזרי מלמחול מדכתיב "ויתפלל אברהם אל האלקים וירפא אלקים את אבימלך". ז"ל הר"י מלוניל שם "אע"פ שהוא נותן לו אינו נמחל לו עד שיבקש ממנו, כלומר [א.ה. שיבקש ממנו] שימחול לו בלב טוב **שלא יתבעו עלבונו מן השמים** כמו שמצינו שאמר השם לאבימלך שלא ימלט מדין שמים עד שיתפלל אברהם בשבילו שכל כך ימחול לו בלב טוב **שיתפלל עליו שלא יענישו בשבילו** וכו' ואם לא רצה למחול לו מחמת דין שמים נקרא אכזרי שאינו חושש על עונש חברו", וכ"כ המאירי [שם] "שתבקש ממנו עד שימחול לך בלב טוב כל כך שיהא מתפלל בעדך". וכע"ז כתב הראב"ד [הו"ד בשטמ"ק בב"ק שם] "אינו יוצא ידי שמים עד שיפייס את חברו והוא יבקש עליו רחמים", וכן נראית כוונת הריטב"א [ר"ה יז: ד"ה אמר רבא] שבאר דהמחילה היא "מחילת שמים" והיינו על עונשי שמים שאמורים לבא על הפוגע, וכ"כ בספר יחוסי תנאים ואמוראים [לרבנו יהודה ברבי קלונימוס משפירא רבו של הרוקח] בביאור הגמ'

בפעולות של פיוס³⁸. והגם שמצוי שנשאר עם תחושת ריחוק מהפוגע נראה דאין בזה סתירה להסרת ההקפדה³⁹.

תפילת הנפגע שלא יענש הפוגע

ג. אם המוחל מוסיף ומתפלל שלא יענש חבירו הרי זה משובח משום שמוכיח בזה שאכן מחילתו מחילה גמורה היא⁴⁰.

ולאידך גיסא כל שאינו מוכן להתפלל על הפוגע שיסור ענשו במקום שהלה כבר נענש וגם בקשו שיתפלל עליו, הרי מוכיח בזה שעדיין לא מחל. ונראה שכן הוא אף במקום שטרם נענש אך מבקשו שיתפלל עליו כדי שלא יענש⁴¹.

מגילה כח ע"א "מר זוטרא בריה דר"נ כי הוה סליק לפוריא אמר שרי ליה ומחיל ליה לכל מאן דצערן פי' מבקש רחמים שלא יענש שום אדם על ידו אם סרח עליו".

ולאמור מתבאר הנוסח המקובל [בסדר קרי"ש שעל המיטה שהוא ע"פ האריז"ל וכן בתפילה זכה לבעל החיי אדם] "הריני מוחל לכל אדם וכו' ולא יענש שום אדם בסיבת"י שהסיפא דלא יענש אינה בקשה בפני עצמה אלא היא פירוש התוצאה של המחילה דהרישא.

ובטעם הדבר שרצון זה הוא ממהות המחילה נראה שאחרי ששורש רגש הפגיעה הוא תחושת ההשפלה שקיבל מהפוגע משום כך מתעורר רצונו הטיבעי שתיתקן פגיעתו ע"י ענישתו על שהשפילו, שהעונש מוכיח את חוסר הצדק שבפגיעה ומתקן את ההשפלה שבה, וכל שהקדים הפוגע בפיוסו להשפיל עצמו לפניו הרי שכבר נתן לנפגע את תיקון הרגשתו [נתבאר בתשובת שאלה א] וממילא מפסיק הוא לרצות בענשו וחוזר יחסו איליו כאל שאר כל אדם לרחם עליו ולרצות שלא יענש.

³⁸ פשוט, שכל מחילה ענינה ויתור על זכות [וכדמצינו במחילת ממון] ובנידו"ד המוחל מוותר על זכותו לקבל פיוס נוסף, אבל אם מוותר רק על העונש ולא מוותר על תוספת פיוס הרי זה רק 'מחילה לחצאין'.

ומה שלא נזכר דבר זה בראשונים [הו"ד בהע' הקודמת] הוא משום רוב פשיטותו. [אלא שבזמננו מצוי הלך מחשבה שיכלי שממנו בא הרצון שלא יענש בסיבת"י (והיינו מהמחשבה שכן כתוב וכך ראוי וצריך לרצות) למרות שבליבו ממשיך להקפיד על שלא בא לפיוסו, משא"כ בדורות קדם רצון זה שלא יענש דרכו היתה לנבוע באופן טיבעי מרגש לב הנקי מהקפדה והחפץ בפשיטות בטובת חבירו וממילא נקי הוא גם מכל דרישת פיוס].

³⁹ כן נראה, דהרי אין המחילה מצריכה את ביטול עצם הרגשת הצער מהפגיעה [כנ"ל ס"א] וגם זכור הוא ממי בא לו צער זה, וממילא טבע לב האדם שצער זה יוצר בו ריחוק מהפוגע ואין די בפיוס כדינו כדי להעביר הרגשת ריחוק זו. [ורק אם יוסיף הפוגע מעבר לחיובי דין הפיוס להוכיח לנפגע בהתנהגותו עימו את נאמנותו לטוב לו לאורך זמן המספיק אפשר שתחזור ותתישב בלב הנפגע הרגשת האיומן המלא בו עד כדי רוגע ונעימות כבראשונה כמו שלא נגע כלל]. שוב הראוני שכן הוא בתנא דבי אליהו רבא פ"ד "אדם עושה מריבה עם חבירו הולך הוא אצלו לרצותו וכו' ואע"פ שמתרצה לו יש לו מקצת קנאה בליבו וכו' ", וכ"כ מהרח"ו [עץ הדעת טוב תהילים כב, א] "מידת בו"ד שכשחוטא לו האדם ואח"כ עושים שלום אינו בלבבו כמו מקודם, אמנם השי"ת אינו משנה מאהבתו כלל ממה שהיה מקודם", וכ"כ הח"ח [שם עולם שער ההתחזקות פ"ג] "מידת בו"ד שכשאחד חוטא כנגדו ושב אח"כ ומבקש ממנו מחילה אע"פ [א.ה. שמהל] אין חוזר להיות עימו ברעות כבראשונה".

⁴⁰ ראה הערה 37 מדברי הראשונים, וכע"ז כתב היש"ש [יבמות פ"ח ס"י כז] על מעשה דוד והגבעונים וז"ל "משמע אע"פ שנתפייס הנלקה מ"מ אין הקב"ה מכפר כ"כ אלא שיתפלל המוחל עצמו עליו, ועל כן ראוי מי שמדקדק בדבר ויראת השם על פניו ועשה בין אדם לחבירו ומפייסו, יבקש ממנו שיתפלל עליו, והמוחל גופו מצוה רבה שיעשה לו רצונו, וכן מצינו נמי באברהם ויתפלל אברהם על אבימלך". ומ"מ נראה דתפילה זו אינה חיוב מן הדין מדלא הביאוהו הר"מ ושאר הפוסקים להלכה [וראה עוד בהע' הבאה].

⁴¹ הנה מצינו בכמה מקומות בקראי שהנפגע צריך להתפלל עבור הפוגע: א. בקרא דאברהם ואבימלך [בראשית כ, שם] השי"ת אמר לאבימלך "ויתפלל בעדך וחי"ה" [פס' ז'] והיינו שמלבד השבת שרה נצרך לפייס את אברהם עד כדי שאברהם יתפלל בעדו להסיר ממנו העונש וחזינן שעל מנת שיסור העונש נצרכה עוד תפילת הנפגע.

ב. במדבר [כא,ה] וידבר העם באלוקים ובמשה וגו' ואח"כ וישלח ה' בעם את הנחשים וגו' ויבא העם אל משה ויאמרו חטאנו כי דברנו בה' ובך התפלל אל ה' ויסר מעלינו את הנחש ויתפלל משה בעד העם, וכתב רש"י [ומקורו מתנחומא יט] "ויתפלל משה, מכאן למי שמבקשים ממנו מחילה שלא יהא אכזרי מלמחול" ומשמע שאם משה לא היה מתפלל היה חסר במחילה.

ג. בשמואל [א,יב,יז] כשעמ"י בקשו משמואל להמליך עליהם מלך היה בזה זלזול בשמואל [כמש"כ רש"י שם] וכאשר שמואל הוכיחם על כך והם הכירו שחטאו לו ובקשו ממנו שיתפלל עליהם שלא יענשו משמים השיב להם שמואל [שם, כג] "גם אנכי חלילה לי מחטא לה' מחדל להתפלל בעדכם וגו' ", ואיתא במדבר רבה [פרשה יט, כג] וז"ל ומנין שאם סרח אדם לחבירו וא"ל חטאתי שנקרא חוטא אם אינו מוחל לו שנא' גם אנכי חלילה לי מחטא לה' מחדל להתפלל בעדכם אימתי כשבאו ואמרו חטאנו עכ"ל ומשמע שאם לא היה מתפלל בעדם היה חשיב שאינו מוחל. ←

ד. המוחל לחבירו בפיו אך בלבו אינו מפויס ועדיין מרגיש קפידא על הפוגע אין מחילתו מחילה⁴². ומשום כך יזהר אדם מלומר לחבירו שמוחל לו כאשר עדיין מקפיד עליו⁴³.

ד. וכן מצינו בשמואל [ב, כא] שהיה רעב שלוש שנים על אשר הכרית שאול את מקור פרנסת הגבעונים ובא דוד לפייסם ואמר להם "מה אעשה לכם ובמה אכפר וברכו את נחלת ה' ופרש"י התפללו עליהם, ומשמע שלא מספיק במה שיפייס אותם אלא אף צריך שהם הנפגעים יתפללו בעד הפוגעים, עם ישראל- כדי שהארץ תתן יבולה. **ומאידך** יש לעיין, דבקרא [בראשית נ, יז] בפיוס אחי יוסף שממנו ילפינן ביומא פז את דין חזרת הפיוס וכן את אופן הפיוס [ראה ב"ח סי' תרו ס"ק א'] לא הוזכר שבקשו מיוסף שיתפלל עליהם, וכן בגמ' הובאו כמה מעשים של פיוס ובקשת מחילה ולא הוזכר בהם שהנפגע התפלל עבור הפוגע [ראה ברכות כח בעובדא דר"ג ור' יהושע, ובתענית כ בעובדא דראב"ש, ובנדרים נה בעובדא דרבה ורב יוסף, ועוד], וכן בכל הסוגיא ביומא פז: העוסקת בדיני פיוס ומחילה לא הוזכר שהנפגע צריך להתפלל עבור הפוגע, וכן הר"מ והשו"ע וכל הפוסקים לא כתבו דבר זה. **ונראה** דעיקר המחילה היא רק הסרת הקפידא מהלב לגמרי עד כדי שירצה שחבירו לא יענש ואין התפילה על כך ממהות המחילה אלא רק גילוי על שלימות המחילה, ומה שמצינו במעשים דלעיל שאכן היה צריך להתפלל הוא משום שהפוגע כבר היה סובל ועומד בעונש שמים על הפגיעה [כמו שהיה באבימלך שהקב"ה עצר בעד כל רחם לבית אבימלך, ובנחשים השרפים שכבר נשכו בעם, ובפיוס הגבעונים שהיה רעב בארץ מחמת הפגיעה בהם] ובקשו להתפלל עליו, שבה חוסר הענות מראה שנוח לו במה שחברו נענש בעבורו ומוכיח שלא מחל. **ומה שמצינו** בשמואל שאלמלי שהתפלל בעדם היה נחשב שאינו מוחל אע"פ ששם עדיין לא נענשו, אפשר דכיון שהקב"ה הוריד מטר בימות הקיץ וישראל פחדו מזה הוויא כמו שכבר נענשו, **ויותר נראה** דכיון שעמ"י בקשו משמואל שיתפלל בעדם שלא יענשו, אם לא היה מסכים להתפלל היה מראה בזה שאינו מוחל להם, דסברא היא שהסירוב לבקשה להתפלל על מניעת העונש הוא גילוי לקפידא..

⁴² כן נראה פשוט שאחרי שמהות המחילה היא בלב [וכדנתבאר בראשונים לעיל הע' 34, 37] אין הדיבור לחוד מהני, וכן פשטות מתני' יומא פה: אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חבירו, שכל שחבירו אינו מפויס אינו מתכפר, וכן משמע באחרונים, **בסמ"ע** [חו"מ סי' תכב ס"ק ב] כתב לבאר ראיית המשנה בב"ק צב. מהמעשה דאבימלך שצריך לבקש מחילה וז"ל "ונראה דהלימוד משם דאם היה הש"י רוצה למחול לו היה מוחל לו בלא תפילת אברהם, אלא למדונו **שצריך לפייסו עד שימחול לו במחילה גמורה** ואז יתפלל בעדו". וכן משמע **ביש"ש** [בב"ק פ"ח סי' סג] גבי הוצאת ש"ר שאין לו מחילה עולמית "ומ"מ מידת ענוה וחסידיה **שיכוון לכונן את יצרו** ולמחול במחילה **גמורה** אף שהדבר קשה", וכן מבואר בלשון צוואת בעל **החיי אדם** [סעיף כ', נדפס בספר בית אברהם] שכתב "ואם ח"ו נכשל באיזה דבר לא יניח עד שיבקש ממנו מחילה ולא די בבקשת המחילה רק עד שיכיר שמחל לו **בלב שלם** כמבואר בהלכות יוהכ"פ". ובספר **אורות אלים** [לבעל הפלא יועץ] כתב "הן עתה כל העם אומרים קודם שכיבה הריני מוחל וסולח וכו' אבל מה בצע כשאין פיו ולבו שוים וכו'" [וכע"ז כתב בספרו פלא יועץ ערך תשובה שכל שהקפידא במקומה עומדת אי"ז מהני]. ובספר חוט שני [ר"ה ויוהכ"פ עמ' ק'] כתב **בשם החזו"א** "אמר מרן החזו"א דידסוד ושו"ר המחילה שצריך לקבל ממי שחטא כנגדו הוא בלב דהיינו שימחה את הקפידא מלבו, והחזו"א היה מבטל את דברי האומר שאם מוחל בפה ובלבו אין מוחל הוא דברים שבלב, דזה אינו דלא שייך דברים שבלב בענינים שעיקרם הוא בלב". [וכבר יסד כן הרע"א בשו"ת סי' כ"ג ד"ה מ"ש מעכ"ת, שבענינים התלויים בלב אין אומרים דברים שבלב אינו דברים, עיי"ש]. ועוד כתב [חו"ש, שם] "דהקוראים מתוך מחזור תפילה זכה ובתוך הדברים אומר שם שמוחל לכל אדם אין בזה שום מעשה מחילה וכו' אמנם אם הוא מתעורר באמת למחול וזוכר מה שציערוהו ובכל זאת מוחל בלב שלם שפיר מהני". וכן הוא בשו"ת **אור לציון** [ח"ב עמ' קנ] שכל שאינו מעביר מלבו לגמרי אי"ז נחשב מחילה. וכן מובא בספר תורת האדם לאדם [עמ' 35-36 הו"ד באשרי האיש] בשם **הגרי"ש אלישיב** זצ"ל, וכ"כ בשו"ת **אז נדברו** ח"ז סי' ס"ה, ועוד. [וראה במילואים ב' אות ג' שיש מקצת הסוברים שמהני מחילת פה לחוד ומה שיש להקי' על דבריהם].

⁴³ באורות אלים [הנ"ל בהערה הקודמת] כתב על אלו שאומרים הריני מוחל וסולח ואין פיהם ולבם שוים "וחוששני להם מחטאת" [ר"ל דהוי חטא], ובאור לציון [הנ"ל] "דאין לומר הריני מוחל וסולח אם עדיין יש לו טינה בלבו דהרי כתוב דובר שקרים לא יכון לנגד עיני ואידך שקר לפני הקב"ה", ובספר עלי שור [ח"ב עמ' רמא] כתב "מי שלא עקר מלבו לגמרי את הקפידא והטינא אסור לומר לו בפה "מוחל לך מחול לך" כי זוהי גניבת דעת, ואם מישהוא מבקש מחילה בעיוהכ"פ ומוחלים לו בפה אך לא בלב גוזלים לו את כפרת יוהכ"פ שלו וכו' כי הוא סומך על מחילתו אך מחילתו אינה מחילה והריצוי אינה ריצוי ויוהכ"פ אינו מכפר", וממשיך שם בעובדא מהגר"א לופיאן זצ"ל שנמנע מלמחול בפיו עד שלמד מוסר הרבה משך שבועיים והצליח למחול בלב שלם, עיי"ש. [ומש"כ בכוכבי אור (בנתיבות אור ד"ה הנה בשי"ס) עצה למדת הקפדנות מהגר"א זצ"ל שאם יחטא לו איש ימחול לו תכף בפה מלא ואם אח"כ יהיה לו בלבו עליו יחשוב שהוא עוון גדול שהוא מקפיד על חטא חבירו שכבר מחל לו, ולכאורה דבריו אלו אינם כהנ"ל- אמנם כד נדייק נראה שכוונתו רק שבשעה שימחל בפיו יתחזק להסיר הקפידא מלבו וימחל ממש בלבו (כדמוכח מ"שכבר מחל לו") ודבר זה יועיל למנעו מלשוב ולהקפיד עליו כמש"כ שם "ואם אח"כ יהיה בלבו עליו", ואאת"ל דס"ל דמהני מחילת פה לחוד (ודלא ככל הפו' המובאים בהע' הקודמת), מ"מ תהיה עצה זו מועלת רק למי שמוחו שליט על ליבו שכשיחשוב שזה עוון גדול לחזור ולהקפיד אחרי המחילה שבפיו הוא אכן יסיר כל קפידא מלבו ויהיה שמור מלשוב ולהקפיד, אבל מי שאינו בדרגה זו הרי אדרבה אם ימחול בפיו קודם שנתפייס יגרום לעצמו רעה כל אימת שישוב להקפיד על חבירו].

ה. למבואר שמהות המחילה היא הסרת רגש ההקפדה מהלב, כל שמחל בלבו כנ"ל אף מבלי שאמר זאת בפיו הוי מחילה ומתכפר בה הפוגע⁴⁴, ומ"מ נראה שלאחר שהפוגע בקשו שימחול ומחל לו, צריך עוד לגלותו שמחל כדי שהפוגע ידע זאת, שאם אינו עושה כן הרי גם זה בכלל מידת אכזריות⁴⁵. וראה הערה⁴⁶.

ה. עבודת המוחל

א. **הדרך** להביא עצמו למחול [לאחר קבלת הפיוס] היא ע"י התבוננות בחרטת מבקש המחילה וצערן על שפגע ועל שמכניע עצמו לפניו בבקשתו מחילה ממנו, שטבע האדם שדבר זה מתקן את הרגשת ההשפלה שקיבל מהפוגע, ונפתח ליבו לרחם על הפוגע בו ולרצות שלא יענש, וככל שיותר יתבונן בכך כך ירגיש ויקבל ליבו יותר את הפיוס ויהיה מוכן אל המחילה⁴⁷.

ב. ואם מרגיש שעדיין לא השתחרר ליבו מלהקפיד יוסיף מחשבה שבמידה שאדם מודד לאחרים כך ימדדו לו ואם הוא לא ימחול גם משמים לא ימחלו לו⁴⁸, וכן יחשוב שכל שחברו נענש על ידו אינו נכנס למחיצתו של הקב"ה⁴⁹, ועוד שהמונע עצמו מלמחול אין תפילתו נשמעת⁵⁰, וא"כ **מה ירויח בכל קפידתו**, ומאידך המוחל זוכה להנהגת מחילה

⁴⁴ כן נראה פשוט אחרי שמהות המחילה היא בלב א"צ תוספת דיבור או מעשה, וכן משמע מסתימת הראשונים והשו"ע שלא הזכירו שעל המוחל להוציא המחילה בפיו, וכן משמעות הגמ' נדרים נה' דרב יוסף הקפיד על רבא ורבא רבא לפייסו בעיוכ"פ ומזג לר' יוסף את הכוס כדי לפייסו דמשמע שלא היתה שם מחילה בפה, ורבא הסתפק בכך שהבין שרב יוסף נתפייס,

וכן מוכח ביוסף אומץ [הזכירו הב"ח באהע"ז סי' קנה סוף אות ז' בתואר הרב הגדול] סי' תתקסט "מנהג העולם שהולכים לאוהביהם בעיוכ"פ לבקש מחילה ועל הרוב **אינו לצורך** כי לא חטא להם ואף אם במשגה חטא להם הלא על כל פשעים תכסה אהבתם **ובודאי כבר סרה קנאתם ושנאתם מעליהם** ולא מן השם הוא זה" והיינו שאחרי שבודאי סרה מלבם הקפידא ומוחלים בלבם כבר הושלמה מחילתם. וכ"כ להדיא בספר תוספת יוהכ"פ [יומא פז: ד"ה רב שאנן] שכל שמחל בלב שלם אע"ג שלא מחל בפיו הויא מחילה וזוכה למעלת המעביר על מדותיו [וציין אליו הגר"ע בגליון השו"ע או"ח סי' תרו], וכן נקט בשו"ת חיים ביד [לגר"ח פאלגיי סי' נז] דמסברא ודאי שמחילה בלב מהני וברא "וואפ"י לסוברים דמחילה בלב לא מהני זהו דווקא להפקיע שעבוד ממון בדבר שכבר הוא זכותם משא"כ בדבר הנוגע לכבוד [שב"ש אדם לחבירו וכיוצא] כל שבלבו גמר למחול הרי הוא מחול". [ומה שהצריך שם עוד מחילה בפה הוא רק לחומרא לצ"ח דעת הרבינו בחי].

⁴⁵ כן נראה דהרי משאיר את חברו בהרגשה רעה שלא מחל לו ונמצא שנשאר הפוגע בהרגשה שהוא מרוחק ומוקפד למרות פיוסו. והרמ"א סי' תר"ו סי"א כתב "והמוחל לא יהיה אכזרי מלמחול אם לא שמכוון לטובת המבקש מחילה" ובספר תוספת יוה"כ [יומא פז: ציין לו הגר"ע בגליון הש"ס] כתב דמקור דברי הרמ"א הוא מהעובדא דרבי חנינא לא קבל פיוס מרב תלסר מעלי יומי דכיפורי, דבאמת בלבו מחל ר"ח לרב והויא מחילה [ואף כתב דזוכה בה לשכר שמעבירין לו על כל פשעיו] ורק "לטובת רב לא פרסם לו המחילה", ולדבריו נמצא דמש"כ הרמ"א "לא יהיה אכזרי מלמחול" היינו שלא יהיה אכזרי רק **מלהודיעו שמחל** אם לא שמכוון לטובת המבקש [וכן פירש להדיא כה"ח אות ט', ואפשר דכן היא גם כוונת המ"ב ס"ק ט].

⁴⁶ הנה מצד הטעם שהפוגע יהיה יודע שמחל לו א"צ שישמע זאת דווקא מפי המוחל אלא כל שיבין מהתנהגותו שאכן מחל לו סגי בהכי [וכעובדא דרב יוסף ורבא נדרים נה*]. אכן לפי מה שכתבו רש"י [בשו"ת סי' רמ"ה] ורבינו בחיי לדעת הגר"ח פאלגיי [הו"ד במילואים סי' ב', עיי"ש] שמחילה צריכה גם דבור פה יש עדיפות שהמוחל ישמע לו זאת בפיו [או יעשה מעשה המורה בעליל על מחילה].

⁴⁷ עוד סיוע אל המחילה היא להשיב אל ליבו את אשר כתב החינוך [מצוה רמא] בשרש איסור הנקימה שכל הקורה לאדם הוא מהשי"ת "על כן כשיצערנו או יכאיבהו אדם ידע בנפשו כי עוונותיו גרמו והשי"ת גזר עליו בכך".

⁴⁸ מהרי"ל הל' ליל יום הכפורים "וידע האדם אם הוא אכזר מלמחול גם הקב"ה אינו מוחל לו וכו'".

⁴⁹ שבת קמט: ב"ב כב. תוס ד"ה אנא ענישתיה, והגם שבגמ' שבת הני"ל מיירי כשעשה פעולה להביא את העונש, מ"מ בתוס' הני"ל נראה שאף כשהנפגע אינו פועל מאומה כדי שיענש הפוגע אלא רק מקפיד בליבו וניחא ליה בעונשו הוי בכלל כל שחברו נענש על ידו.

⁵⁰ א"ר סי' תר"ו ס"ק א' בשם המקובלים, מטה אפרים [שם, ס"ד].

וכפי איכות מחילתו כך ימחלו לו⁵¹, ועוד זוכה לקיים מ"ע של והלכת בדרכיו⁵² ומ"ע של ואהבת לרעך כמוך⁵³.

ג. עוד סיוע גדול להגיע לשלמות המחילה יקבל ע"י שיתפלל על טובתו של המבקש, שאחרי שהרצון בטובתו של זה שפגע בו הוא ממש הפכי לרגש ההקפדה עליו הרי שההתעסקות במחשבה על טובתו והתפילה על כך טבעם לבער את ההקפדה⁵⁴.

ד. כשמרגיש הנפגע שאין לו שום קושי להתפלל על המבקש שלא יאונה לו כל רע מחמת פגיעתו בו ידע כי מחילתו שלימה בודאי⁵⁵.

וכן כשיראה עצמו כמי שלעולם לא יזכיר לחברו את הפגיעה [וזאת לא משום שיעצור עצמו אלא רק משום שכבר לא מרגיש שום צורך וענין לכך] הרי זה לו לאות כי אכן מחל.

⁵¹ וז"ל המ"ב סי' תר"ו בשעה"צ ס"ק ח' "וצריך למחול לחברו אפילו אם עוות כנגדו במזיד ובמרד ואז מוחלים לו ג"כ אפילו על המזידות כמ"ש בגמ' למי נושא עוון למי שעובר על פשע". ונתחדש כאן בדבריו שאף לאחר הפיוס שאז מחויב למחול איכא להבטחת חז"ל זו [ועי' רש"י ר"ה י"ז ושע"ת ש"א אות כ"ח ושמי"ל שער התבונה פ"ח שמשמע מדבריהם דהגמ' מיירי במי שאינו מקפיד אף מבלי שקבל פיוס].

⁵² לעיל הע' 28.

⁵³ פשוט מסברא וכן ממה שכתב הרמב"ם [אבל פ"ד ה"א] בגדר המצוה "ואהבת לרעך כמוך כל הדברים שאתה רוצה שיעשו אותם לך אחרים עשה אותן לאחיד בתורה ובמצוות". ובפרט שדבר זה רק הוא לבדו יכול לעשותו ועוד שאין ערוך לחשיבות הדבר הנוגע ממש לחיי נצח של הפוגע.

⁵⁴ והראוני שכבר כתב כע"ז הח"ח בקונטרס אהבת ישראל סופ"ד וז"ל "...ומהיום והלאה אין לי שום תרעומת ושנאה על חברי יברכהו השם בכל עניניו וכו' ותסור השנאה מליבו, משום דאתא דבור שמברכו ומבטל מחשבתו הראשונה". ויסוד הדברים כבר מצינו בתוס' פסחים ק"ג: ד"ה שראה בו דבר ערוה, בביאור כפיית היצר דהשונא ע"מ לטעון.

⁵⁵ שהרי טבע הנפגע שבשעת קפידתו מסכים לענשו של הפוגע בו, ורק במחילתו האמיתית ישוב רצונו להעברת העונש ממנו. ראה מש"כ הראשונים [הו"ד לעיל הע' 37] שצריך הפוגע לפייסו עד שימחול לו במחילה גמורה ואז יתפלל בעדו, ומשמע שהתפילה בעדו היא בעקבות מחילה גמורה והוא ראייה לה.

מילואים

א. בענין מחלוקת הגרי"ס והח"ח

בקשת מחילה כשאין הנפגע יודע מהפגיעה

הקושי בדעת
הח"ח

א. כתב הח"ח [הלי' לשה"ר כלל ד סיי"ב] "ואם עבר וסיפר לשה"ר על חברו וכו' וחברו נתגנה עי"ז בעיני השומעים וכו' צריך לבקש מחילה מחבירו על זה וכו' ואפילו אם חברו אינו יודע עדיין כלל מזה צריך לגלות לו מה שעשה נגדו שלא כדין ולבקש ממנו מחילה על זה", וידוע שהגרי"ס זצ"ל נחלק עליו בדין זה משום דאיך אפשר להתיר לצער חברו בגילוי הפגיעה בשביל שרוצה לעשות תשובה. ובמכתב תלמיד הח"ח להג"ר אריה ליב בן הח"ח כתב¹ ששמע מפי הח"ח שהשיב לגרי"ס שדין זה לקח מרבינו יונה [ש"ג, רז] שכתב "אם ישוב בעל הלשון בתשובה, צריך לבקש מחילה לאשר מוצק לו מזעם לשונו וכו' והם לא ידעו כי הדיח עליהם הרעה, יתבייש להודיעם ולגלות אונם על אשר גמלם רעה", ומבואר שמן הדין צריך להודיעם שסיפר עליהם לשה"ר כדי לבקש מהם מחילה אע"פ שיגרם להם צער מכך² [והביאו הח"ח בבמ"ח שם ס"ק מח]. והנה במכתב הנ"ל לא כתב שהגרי"ס השיב לח"ח על ראייתו מהר"י ומשמע שלא נחלק עליו בהבנת פשטות דברי הר"י³, רק מיהא בדין זה מכח הסברא הנ"ל. ובעקבות הגרי"ס מכח סברא זו נקטו רבים להלכה בדין זה דלא כהח"ח⁴, ויש שהורו שיבקש מחילה מחבירו באופן כללי⁵,

¹ וז"ל [ספר שיחות הח"ח, נדפס בכל כתבי הח"ח, בקבוצת השיחות שקיבל בן הח"ח מתלמיד אביו, רבי אברהם אבא קוסובסקי] "אכתוב לכת"ר מה ששמעתי מפיו הקדוש בעת שהביא את הספר ח"ח לפני גאון ישראל וקדושו מרן ר"י סלנטר זצוק"ל וקבל ממנו את הספר לעיין בו ואח"כ כאשר בא לפניו אמר לו שיש לו קושיא עצומה על דין אחד בספרו הלכות איסורי לשה"ר [כלל ד' סעיף יב] שאפילו אם חברו אינו יודע עדיין כלל מזה צריך לגלות לו מה שעשה נגדו שלא כדין ולבקש ממנו מחילה ע"ז כיון שהוא יודע שעל ידו נסבב לו דבר זה, והקשה הלא חברו לא ידע עד הנה מאומה וכאשר יספר לו יגרם לו צער, ומה חברו אשם אם הוא חפץ לעשות תשובה, לגרום צער לחבירו. וענה אותו: הלא דין זה לקחתי משערי תשובה לרבינו יונה עכ"ל. וראה בספר הזכרון קדוש ישראל על הגרי"ס [עמ' רכה-רכז] מקורות נוספים על מחלוקתם [אכן זהו המקור הראשון לכולם, היחידי שהוא כלי ראשון להח"ח].

² וראה לקמן הע' 14 שיש שרצו לדחות את מקור הח"ח מהר"י ומה שיש להשיב על דבריהם.

³ וכן משמע בדברי רבי מאיר קרליץ זצ"ל [שהיה ממקורבי הח"ח] שנדפסו בקדוש ישראל [הנ"ל בהערה 1], וכן מובא שם מרבי בן ציון ברוק ששמע מרבי ישראל יעקב לובצ'נסקי [משגיח ישיבת ברנוביץ] שבכיס הטלית של הגרי"ס זצ"ל היה מונח ספר מסילת ישרים וספר חפץ חיים ואמר [הגרי"ס] שאין [לו] על הח"ח שום השגה רק על הרבינו יונה, שכתב שבבקשת מחילה על לשה"ר [צריך] לספר לו מה שדיבר עליו והרי בזה יגרם עוד הקפדה יתירה", ומשמעה זו מבואר שהגרי"ס הסכים שאכן כך דעת הר"י.

⁴ כן הובא בשם הגרי"ש אלישיב זצ"ל [באשרי האיש או"ח ח"ג פ"כ אות ח] "מי שסיפר לשה"ר על חברו ואין חברו יודע מזה ועכשיו רוצה לבקש מחילתו אך יצטער הלה בשמעו על כך, הדין הוא שלא יגלה מה שדיבר עליו אבל צריך לבקש מחילתו על שדיבר עליו" [אמנם ראה לקמן הערה 15 מהגר"י זילברשטיין שליט"א בשם הגרי"ש שמועה הפוכה], וכ"כ בהליכות שלמה [עשיית פ"ג, ס"ה ה"ו] "מי שסיפר לשה"ר על חברו ואין חברו יודע מזה, ואם יגלה לו הדבר כדי לבקש מחילתו יצטער הלה בשמעו על כך לא יגלה לו את הדבר", וכ"כ בחוט שני [הלי' יוהכ"פ עמ' קו].

⁵ באשרי האיש [הנ"ל בהערה הקודמת] כתב "שלא יגלה מה שדיבר עליו אבל צריך לבקש מחילתו על שדיבר עליו" ונראה דאין כוונתו שיבקש מחילה באופן שיאמר לו שדיבר עליו מבלי לגלות מה שדיבר עליו, דבאופן זה הרי יגרם לו צער על הפגיעה [ועוד יוסיף לו בזה צער תהייה ודאגה על שאינו יודע גודל הפגיעה שפגעו בו], אלא כוונתו שיבקש ממנו מחילה בסתמא אם פגע בו. וכן הביא במועדים וזמנים [ח"א סי' נד] ששמע מהגר"א דסלר זצ"ל שדעת הגרי"ס שכה"ג ראוי לבקש בסתם "שאם פגע מבקש על הכל סליחה", וכע"ז כתב בדרך שיחה [ח"א עמ' תרכג] שיבקש מחילה בסתם ולא יפרט מה היה.

וראה הערה⁶.

ב. וצריך להבין מהי סברת הר"י והח"ח שהתירו לגלות את הפגיעה ע"מ לבקש מחילה למרות שיגרם צער לחבירו.

עוד העירו⁷ על פסק הח"ח ממש"כ במ"ב סי' תר"ו ס"ק ג' "ובשעת בקשת מחילה צריך לפרט מה שחטא לחבירו אם לא כשיודע שחבירו יתבייש מזה כשיפרט החטא אזי לא יפרט אותו" [ומקור דין זה מדברי המגן אברהם], דנראה מזה לכאורה דס"ל כהגרי"ס שבמקום שחבירו יצטער מכך לא יפרט. [וביותר יקשה דהרי הח"ח בבאר מים חיים שם מפנה לעין בפרטי דיני הפיוס באו"ח סי' תר"ו ושם איתא להדיא דין זה במג"א ובשאר אחרונים שהעתיקוהו]⁸.

ישוב הסתירה
בדעת הח"ח

ג. ובביאור הדבר נראה דהנה יש לעמוד על עצם הדין שכשחבירו מתבייש יבקש מחילתו מבלי לפרט החטא דמשמע שאף כשאינו מפרט מ"מ יש כאן בקשת מחילה, בקשה האמורה לזכות את הפוגע במחילה, ולכאורה אינו מובן איך יתכן שאדם ימחל על פגיעה שאינו יודע כלל מה היא? ובפרט בפגיעה כזו שיש בפירוטה משום בושות לנפגע שבד"כ היא פגיעה קשה, והרי ככל שהפגיעה יותר גדולה כך קשה יותר לאדם למחול ואפילו אחרי פיוס מצוי הקושי.

והנראה לומר בזה, שדברי הפוסקים נסובים על מקרה שכבר ידועה הפגיעה לנפגע, וכשהפוגע מבקש מחילתו אף מבלי לפרט יודע הנפגע על מה הוא מתבקש למחול, ועל זה כתבו דמ"מ צריך לכתחילה לפרט הפגיעה בשעת בקשת המחילה משום מעלה במצות הפיוס [שעי"ז החוטא יותר מכניע עצמו לפני הנפגע], אך ודאי אין זה מעכב כלל.

⁶ ויש לדון בדבריהם איזה תועלת לכפרה יש בבקשת מחילה בסתמא, דמסתבר שאם המוחל אינו יודע מהפגיעה ואינו יודע על מה הוא מוחל לא חשיב מחילה [דבשלמא על פגיעות קלות המצויות כעקיפת תור, גזל שינה וכיוצא"ב שיש אומדנא שאם היה יודע מהן היה מוכן למחול, אפשר שעליהן בקשת מחילה בסתמא מהני, דהנפגע יהיב דעתיה שיתכן שפגע בו באיזה פגיעה קלה ועל דעת זה מוחל, אבל פגיעות קשות שאין אומדנא שימחול בלי פיוס מנלן שתועיל בקשת מחילה סתמית], וכן מוכח ברבינו יונה והח"ח שנקטו שאין אפשרות להשיג מחילה מבלי שידוע לו את הפגיעה והיינו דלא מהני מה שיבקש ממנו מחילה בסתמא אם פגע בו, וגם הגרי"ס עצמו שחלק על הח"ח בדין משמע במקורות הנ"ל דס"ל בדבר זה כהח"ח שא"א להשיג מחילה וכפרה מבלי שידוע לנפגע את מהות הפגיעה, וכל טענתו היתה רק איך אפשר להתיר לפוגע לצער את חבירו בעבור רצונו לעשות תשובה ולהתכפר, וכן כתב בהליכות שלמה [עשי"ת פ"ג סעיף ה'] "בקשת מחילה באופן כללי שמבקש מחברו מחילה על כל מה שחטא לו מועילה לפגיעה קלה בלבד", וכ"כ בחוט שני הנ"ל שבאופן שאינו מגלה את הפגיעה "עוון לשה"ר ישאר בידו ללא מחילה". [וראה עוד במחשבת מוסר אלול עמ' מ' מעשה רב מהאור יחזקאל זצוק"ל בזה].

⁷ כן העירו בחוט שני [הל' יוה"כ עמ' קו] ובהערות בספר הליכות שלמה [שם הע' 24] ובספר נתיבות חיים על הח"ח [שם].

⁸ ובהערות בספר הליכות שלמה הציעו לתרץ בחילוק בין צער לבושות, שהמ"ב דבר באופן שיגרם לו מכך ממש בושות שבזה עליו להמנע מגילוי החטא ואילו הח"ח דבר באופן שיגרם לו רק צער בעלמא שבזה יש לו לגלות. ובחוט שני העמיד את דברי הח"ח באופן שאף אין בו גרמת צער. והדברים מוקשים אחרי שהח"ח סתם הדין שיש לגלות החטא וקשה מאוד להעמיד בסתימתו שדבר רק באפנים שאין בהם בושות [ואצ"ל שאין בהם אפילו צער], וביותר אחרי שפירש להדיא בדבריו שחבירו "נתגנה" [וכ"כ בממ"ח ס"ק מח "שגינה אותו"] ובגילוי גנאי איכא בושות [ואצ"ל צער].

וממילא פשוט שאם חבירו יתבייש מכך אין לו לפרט דמהיכי תיתי שיהא מותר לצער את חבירו בשביל מעלה במצוה⁹.

ראיה לישוב
הני"ל

ד. ובאמת כבר בב"ח [שם] [שהוא מקורו של המ"א לעצם דין פירוט החטא לחבירו] מוכח דאיירי בחטא שכבר ידוע לחבירו.

דהנה הב"ח הביא דברי מהר"ש שצריך לפרט החטא לחבירו וכתב הב"ח דכן עיקר דכמו דצריך לפרט החטא בוידויו לפני המקום ה"ה נמי בוידויו לפני חבירו דאין לחלק בין עבירות שבינו לבין המקום לבינו ובין חבירו, עכתו"ד.

והנה בחטא שאינו ידוע לנפגע פשיטא דצריך להודיעו דהרי בלי זה אי אפשר להשיג מחילתו, וא"צ לטעם שהוא כמו בין אדם למקום¹⁰, אלא ודאי איירי בחטא שכבר ידוע לנפגע ועל זה כתב דמ"מ צריך לפרטו דומיא דפירוט החטא בוידויו לפני המקום [דגם שם החטא הרי ידוע לקב"ה]¹¹.

והראוני שכן הבין המקור חיים [לבעל החוות יאיר] בדברי הב"ח דכתב שם וז"ל "הב"ח [כתב] צריך לפרש סרחונו כסי' תר"ז ולא נהירא כמ"ש בעצמו ונ"ל דעכ"פ כשסרח הן בדבור הן במעשה וחבירו לא ידע צריך להודיעו ולבקש [מחילה] וכו' " עכ"ל, ומשמע להדיא שהבין בפשיטות דהב"ח איירי בחטא הידוע לחברו.

ה. נמצא דהח"ח והמ"ב דברו כ"א בענין אחר ואין מקום כלל להקשות מזל"ז. הח"ח איירי באופן שחבירו "אינו יודע כלל מזה", דצריך לגלות לו מה שעשה נגדו שלא כדין וכו', ומשום דבזה א"א להשיג מחילתו מבלי שידע על מה הוא מתבקש למחול [ובעצם סברת ההיתר לצערו יעוין לקמן], ואילו המ"ב איירי במקום שחבירו יודע מה שחטא לו דבזה שייך לזכות למחילתו גם מבלי לפרט הדבר וממילא באופן שהלה יתבייש מכך אין היתר לצערו בשביל להרויח המעלה של פירוט החטא [וכנ"ל אות ג].

ו. ולעצם טענת הגר"ס זצ"ל דאין היתר לצער אדם בשביל להשיג לעצמו כפרה, אפשר ליישב דעת הר"י והח"ח דהגם שזו סברא פשוטה ומוסכמת מ"מ פשוט שהכל תלוי בדעת הנפגע, שכל שמסכים הנפגע לקבל ע"ע את הצער תו לית לן בה.

ביאור סברות
הר"י והח"ח

ובענינו נראה דדעת כל אדם שחפץ הוא לדעת את כל הקורה אותו, לטוב ולמוטב, ואם אירע שפגעו בו רוצה הוא לדעת מה וע"י מי אע"ג שידיעה זו כרוכה בצער, ודבר זה הוא מיסוד כבודו של אדם שידע מה קורה איתו בעולמו ולא יהיה תלוש מהמציאות כאחד

⁹ ונראה דבזה מדוקדק היטב לשון רבינו המשנה ברורה. דהנה דברי המ"ב הנ"ל הם ממש תוכן דברי המ"א שכתב "וני"ל דאם חבירו מתבייש בזה לא יפרט אותו" [והמ"ב העתיקו בהשמטת תיבת "וני"ל]. והמ"ב לא ציין מקורו וצל"ד אמאי. ולהאמור [דאיירי בפגיעה הידועה לנפגע] נראה דהמ"ב החשיב דין זה כמחילתא דפשיטא שא"צ לו מקור. דאף אם המ"א לא היה אומר- היה אומר הוא מדנפשיה כדבר פשוט. [ומה שהמ"א כתב הלשון "וני"ל" אפשר דבא רק לציין דדבר זה אין מקורו מהב"ח כתחילת דיבורו אלא מדברי עצמו, ולא בא לומר שיש בזה איזה דבר חידוש שצריך להאמר בלשון של נ"ל].

¹⁰ ובפרט שפירוט החטא בבין אדם למקום אינו דין מוסכם [דלהב"י ועוד א"צ לפרט מן הדין] ואילו בבין אדם לחברו הוא דין פשוט [וכדלעיל הע' 6 שא"א למחילה בלעדי הפירוט] ואם נימא דהב"ח מיירי בחטא שאינו ידוע לנפגע תקשי לן אמאי תלה את הפשוט בשאינו פשוט.

¹¹ וכן משמעות לשון שנקטו לפרט החטא ולא לגלות החטא דאיירי בחטא הידוע כבר.

מחסרי הדעת¹². [וסמך לדבר הנוהג שבעולם שמודיעים זל"ז כל מיני שמועות רעות שמצערות (כגון פיגועים ומחלות רח"ל וכיוצ"ב) ואין חוששים לאיסור בדבר שכן כך הוא טבע האדם שרוצה לדעת מהחדשות וכל שכן שרוצה לדעת אודות קרוביו וידידיו הגם שמצטער בגינם טפי, וכל שכן אודות עצמו, שרוצה לדעת את כל הקורה איתו].

ולפי"ז אין טעם להמנע מגילוי הפגיעה כדי לא לגרום צער לחבירו, ואדרבה, נצרך הוא לגלותה כדי לפייסו ולבקש מחילתו. ונראה דזוהי סברת הרבינו יונה והח"ח שהצריכו לגלות לו. [וכך נקט לדינא גם המקור חיים (הנ"ל סוף אות ד')]¹³.

ז. נמצא דלדעת המ"ב אין להמנע מלפרט החטא מחמת שחבירו יתבייש מכך אלא רק במקום שהחטא כבר ידוע לנפגע, אבל במקום שאין החטא ידוע לו אף שתהיה לו בושת כשישמע את מעשה הפגיעה מ"מ רצונו של כל אדם לדעת את כל פרטי הנעשה איתו, ומשום כך מותר לגלות לו.

ועל מנת לשוב בתשובה ולפייס חבירו ולבקש מחילתו אף צריך ומחויב הוא בכך.

דעת המ"ב

---

¹² תדע, שכל שמתרמז אדם על איזו פגיעה בו, הוא **תיכף ומיד** חוקר ודורש לדעתה ולא נמנע כלל וכלל מחמת שמא יצטער מידיעת הדבר.

ואף בנידו"ד שעדיין אינו יודע מאומה ואינו מתענין במאומה מ"מ סברא היא דסתם אדם רצונו הוא לעולם לדעת את כל אשר אירע לו וחפץ בגילוי.

¹³ ובדעת הגרי"ס אפשר דסבר דמ"מ אין סברא זו מוכרחת דיתכנו אפנים שאדם לא ירצה לדעת. מ"מ נראה שאחרי שלחאמור כבר אין קושיא על סברת הח"ח הרי שאין לנו סיבה לנטות מדבריו ועכ"פ בודאי שלא להתעלם מהם לגמרי וכדלקמן אות ח'.

ח. ומעתה אחרי שהרבינו יונה¹⁴ והמקור חיים והח"ח התירו ואף הצריכו מן הדין את החוטא לגלות חטאו לחבירו נראה לכאור' שהסומך עליהם לא הפסיד¹⁵ ויוכל עי"ז לזכות למחילה ולכפרה¹⁶.

¹⁴ יש שרצו לדחות את מקור הח"ח מהר"י ולומר שכל דברי הר"י הם רק באופן שכבר נודעה לו הרעה שנעשתה עמו אך אינו יודע מי עשאה, שבכה"ג ניחא ליה שידע מי הוא הפוגע ואין לו בגילוי הדבר תוספת צער [נראה מש"כ לעיל (הפיוס ס"ג) דבאופן זה נראה דהגרי"ס יסכים לדעת הח"ח] אבל באופן שלא נודעה לו הרעה ויגרם לו צער אסור לגלות. ואין נראה כן דהא רבינו יונה סתם דבריו שצריך לגלותו ומשמע דאף בשאין הנפגע יודע כלל מהפגיעה צריך הפוגע לגלותו, [ועוד שהרי פעמים שאף כשידועה הפגיעה עלול להגרם לו צער מגילוי זהות הפוגע כגון שהוא אחד מקרוביו או אוהביו, וא"כ מ"ט הר"י לא חלק בדבר].

ובאמת יש להוכיח כן מעצם מהלך דברי הר"י, דבאות רב התחיל לבאר מ"ט עוון לשה"ר שקול כנגד ג' עבירות החמורות [וכתב בזה חמשה טעמים, ומתוכם ארבעה המבארים משום שתשובתו קשה, עי"ש באותיות רב-רז] ועל זה כתב באות רז וז"ל והרביעי אם ישוב בעל הלשון בתשובה צריך לבקש מחילה וכו' והוא לא יזכור וכו' גם רבים מאשר זוכר כי אותם עכר וכו' **יתבייש להודיעם** וכו' עכ"ד, ואם נימא דס"ל שבאופן שאין הנפגע יודע שיד אדם היתה בדבר יש איסור לפוגע לגלות אצלו שפגע בו ולבקש מחילתו, א"כ מ"ט הר"י שטרח להאריך ולבאר בארבעה טעמים כמה תשובתו קשה שתק מלהזכיר את האופן המובהק הזה שבו לא רק שקשה היא תשובתו אלא היא אף מנועה לגמרי ע"פ דין, ובפרט שזה דבר המצוי דזה שייך בין באופן שהנפגע אינו יודע כלל שנעשה לו נזק ובין באופן שכבר יודע [כגון שנדחה מהצעת עבודה או הצעת שידוך וכו'] אך סובר שהדבר נעשה מאליה כגון מחמת חוסר התאמה וכדו' ולא מעלה על דעתו שיד אדם היתה בדבר, ומזה נראה שהר"י לא חילק בין האופנים וס"ל שבכל גוונא צריך להודיע לנפגע [וכל הקושי שיש בתשובתו הוא רק בושט המבקש- "שיתבייש להודיעם ולגלות אצנים"].

וכן נקט בפשטות הח"ח בדעת הר"י שכתב לגלות הפגיעה "אפי' אם חבירו אינו יודע עדיין כלל מזה" וציין מקורו מהר"י. [נראה מה שהבאנו לעיל הע' 3 בשם הגרי"ס שהתבטא שהשגתו איננה על הח"ח רק על הרבינו יונה].

¹⁵ ובפרט אחרי שרבינו בעל המ"ב יחייב דעתיה להשגת הגרי"ס זצ"ל ואעפ"כ עמד על פסקו. [וראיתי מובא (ספר מקראי קדש- יום הכיפורים פ"ב סו"ס"י ד') דהגה"צ רבי שלמה וולבה זצ"ל נקט כן וכשנשאל שהרי זו מחלוקת והגרי"ס פסק שאין לבקש, השיב שמסתבר שהלכה כהמ"ב עכ"ד, ואפשר דזה טעמו].

שוב הראוני שכהוראה זו הובא בשם הגרי"ש אלישיב זצ"ל [נדפס בעלינו לשבח דברים חלק השו"ת סי' קלח] שנשאל האם ראוי לפוגע לגלות לנפגע שדבר עליו סרה באופן שיצטער מזה והשיב דיש לבקש מחילה אפילו במקום שזה יגרם צער לחבירו כי "זכות גדולה היא לשמעון שישמע חרפתו ויסלח וכדאי לו". [וצ"ע מספר אשרי האיש (לעיל הע' 4) ששם הובא בשמו שיבקש מסתמא מבלי להודיעו מהפגיעה].

ובאמת דבר ידוע הוא דבהעדר סיבה מכרחת הרי שבכל מקום שתימצא איזו פלוגתא בין המ"ב לבין אחד מהאחרונים שלפניו או הולכים אחרי הכרעת המ"ב שהתקבל בכלל ישראל כפוסק אחרון*, וכ"ש אם ימצא למ"ב חבר אחד מהאחרונים [וכ"ש אם עוד יהיה זה אחד מראשוני האחרונים כדוגמת החוות יאיר], וכ"ש אם יהיה למ"ב בזה מקור מאחד מרבתינו הראשוניים המפורסמים ז"ל.

¹⁶ משא"כ אם לא יגלה חטאו לא יוכל להתכפר כדלעיל הע' 6.

* חכ"א שליט"א כתב לן בזה"ל "המסורת שיש לנו היינו לגבי ספרי המ"ב אבל בנוגע לשאר ספריו אין ידועה מסורת ברורה, ומ"מ די במה שכתבו".

ב. במהות המחילה*

האם די למחילה בלב לבדו או שצריך גם בפה, והאם מועילה מחילת קטן

א. תנן [יומא פה:] "עבירות שבין אדם לחבירו אין יוהכ"פ מכפר עד שירצה את חבירו", מבואר שהפוגע בחבירו חייב לפייסו [שהרי המובן של ריצוי הוא פיוס שהוא הסרת קפידא מהלב¹]. ומאידך במשנה [ב"ק צב:] איתא "אע"פ שהוא נותן לו [דמי בושט] אין נמחל לו עד שיבקש ממנו [מחילה]², ולשון מחילה הוא לשון ביטול והתרה³.

שינוי לשונות
המשנה

ויש לדעת האם המושג מחילה זהה למושג ריצוי הנזכר במשנה ביומא והיינו שבקשת המחילה היא בקשה מהנפגע שיתרצה לו [ויסיר ויבטל את הקפידא מליבו כאילו לא חטא לו⁴], או שמדובר בשני מושגים שונים וריצוי לחוד ומחילה לחוד, וכמו שמצינו מושג מחילה בדברים שבממון שענינה ויתור על זכות שמגיעה לאדם ה"ה בנידו"ד יש לנפגע מחבירו זכות [כעין זכות משפטית] לעכב את כפרת הפוגע עד שימחל עליה. וקמ"ל מתניי דב"ק דמלבד הריצוי שבלב בעינן למחילה שהיא כויתור על זכות זו.

חקירה במהות
המחילה

ב. ונראה שנחלקו בזה הראשונים. הנה בשו"ת רש"י [סי' רמה] איתא על שנים שנתקוטטו והכה האחד את חבירו וכשבא המכה לבקש מחילה נשבע המוכה שלא למחול לחבירו, וכשעברה חמתו נתחרט מן השבועה ורוצה למחול, ונשאל רש"י האם חלה השבועה וגם "אם תמצי לומר דחיילא שבועה [האם] יכול לנשקו ולדבר עמו באהבה ובחיבה הואיל ואינו מוציא מחילה מפיו או לאו".

מחלוקת ראשונים
אם סגי במחילה בלב

והשיב רש"י שהשבועה חלה, "ולחבקו ולנשקו אי אפשר שאין לך מחילה גדולה מזו...", והסיק דהעצה היא שיאסוף עשרה אנשים שיכריזו מחול לך בנוכחות הנפגע עי"ש. וחזינן שבשעה שהשאלה הופנתה לרש"י המוכה כבר היה מרוצה ומפויס שהרי הוא רצה

¹ וכמ"ש רש"י [ויקרא כו, לד] "תרצה הארץ, תפייס את כעס המקום", ובמצודות ציון [משלי יג, ב] "וכאב את בן ירצה, לשון ריצוי ופיוס".

² במשניות לפנינו לא כתוב תיבת מחילה, אכן בכת"י [דק"ס], ובר"י [לגא], ואו"י [פסקי ב"ק סי' שעו] הגירסא עד שיבקש ממנו מחילה [ולשון מחילה מוזכר בגמ' ברכות כח. תענית כ: ובהרבה ראשונים ופוסקים].

³ בשו"ת הרשב"א (המיוחסות לרמב"ן, סי' רסב) כתב "ומחילה ויחל הכל ענין אחד, שלשון לא יחל לא יתיר והענין כמתיר קשר שחוזר הענין כאילו לא היה וכו' ומחילה ג"כ שעושה את החוב או את החטא כאילו לא היה", וכ"כ בשו"ת מהר"י אסאד [חור"ד סי' שצא] שמחילה פירושו ביטול הדבר, דמבואר בגמ' חגיגה י' ע"א שהמחילה הוא מלשון "לא יחל דברו" [במדבר ל, א] והוא לשון ביטול כדתרגם האונקלוס שם "לא יבטל פתגמיא", וכ"ה ברש"י ב"ב ח. ד"ה ויחלו וסוטה י' ע"א ועוד [ובסידור בית יעקב (להגר"י עמדין) בברכת 'סלח לנו' עוד פי' לשון מחל "הוא ענין המחילה והמחיקה לגמרי יותר מסליחה"].

⁴ ולפי"ז צ"ב אמאי כפלו חז"ל הדין במשנה ביומא ובב"ק, ועוד מ"ט בכל מקום הביאו מקור מפסוק אחר, ונראה משום שביומא עוסקת המשנה בגדרי כפרת יוה"כ מתי אינו מכפר דילפינן מקרא ד"לפני השם תטהרו", ואילו בב"ק עוסקת בגדרי חיוב הפוגע כלפי הנפגע, דילפינן מקרא ד"ועתה השב אשת האיש וגו' ". עוד שמענו בשם הגאון רבי אשר וייס שליט"א שהוסיף לבאר צריכותא, דמתני' דב"ק מיירי בחובל בחבירו שחייב לשלם ה' דברים וה"א דסגי במה ששילם וא"צ עוד להוסיף פיוס, קמ"ל מתני' דכיון שצערו בחבלה אע"פ שהוא נותן לו [ה' דברים] אין נמחל לו עד שיפייס ויליף מקרא דאבימלך שאע"פ שהחזיר את שרה מבלי שקרב אליה מ"מ כיון שציער לאברהם בלקיחתה מחויב גם לפייס, ואילו מתני' דיומא דמיירי בעבירות שבין אדם לחבירו שאין בהם תשלומים כאונאת דברים ולשה"ר וה"א שכיון שלא הזיק לחבירו סגי בתשובה לשמים קמ"ל שכיון שציערו מחויב לפייסו עכ"ד.

* בהכנת מאמר זה נעזרנו במאמרו של הרב מאיר בראלי שליט"א [הובא באוצר החכמה].

למחול למכהו ורק השבועה עיכבה בידו [וכדאמר "נשבעתי שלא למחול ואיני יודע מה לעשות"].

ויתירא מזו, המוכה היה מוכן אפי' לחבק ולנשק את מכהו ולהביע בזה את אהבתו אליו והיינו שהסיר לגמרי את הקפידא מלבו, ואם נימא דכל המחילה היא רק ההתפייסות של הנפגע והסרת קפידתו מה שייד עוד לדון כאן האם הוא רשאי למחול?

וכן יקשה מה הטעם שהצריך רש"י [שם] את הפוגע לכנס עשרה אנשים שיכריזו מחול לך כדי שהפוגע יוכל להתכפר לאחר שהנפגע כבר היה מרוצה ומפוייס.

ונראה מזה דרש"י ס"ל כצד ב' הנ"ל שאף לאחר שהנפגע פויס וסולקה הקפידה מליבו עדיין יש לו זכות [כעין זכות ממונית] לעכב את כפרת הפוגע, והמחילה היא ויתור על זכות זו [והיא דומה להודעת התקבלתי שהיא ויתור על זכות חוב ממון], וצריך ממנו עוד דבור [או מעשה] עבור מחילת הזכות הזו.

ומצינו לכאורה חבר לדעה זו ברבינו בחיי [בראשית נ, יז] שכתב גבי אחי יוסף "...והנה אחיו [של יוסף] בקשו ממנו מחילה ולא הזכיר הכתוב שמחל להם ואע"פ שהזכיר הכתוב וינחם אותם וידבר על לבם שנראה בזה **שהיה להם ריצוי מיוסף** מכל מקום לא ראינו שיזכיר הכתוב מחילה ביוסף וכו' וא"כ מתו בעוונם בלא מחילת יוסף ואי אפשר **להתכפר עוונם רק במחילתו**, ועל כן הוצרך העונש... להפקד אחר זמן בענין עשרה הרוגי מלכות", ומבואר בדבריו שמלבד ההתרצות שבלב דרושה גם מחילה. וכן למד בדעתו בשו"ת חיים ביד לגר"ח פלאגי [סי' נז] שכתב ע"ז שהגם שמסברא ודאי מחילה בלב מהני, מ"מ לצאת יד"ח הרב רבינו בחיי נראה שיבקש מחילה וגם המוחל ימחול לו בפירוש, וכן משמע בילקוט ואתחנן שצריך מחילה בפירוש⁵ עכ"ד, וכן משמע קצת בכמה אחרונים שצריך מחילה בפה⁶.

⁵ דאיתא בילקוט ואתחנן עה"פ ויתעבר ה' בי למענכם א"ל משה לישראל הרבה ציערתי אתכם על התורה ועל המצוות ועכשיו מחלו לי, באו ואמרו לו אדונינו רבינו מחול לך, ואף ישראל עמדו לפניו אמרו לו הרבה הכעסנוך והרבינו עליך טורח מחול לנו, אמר להם מחול לכם עכ"ל, וכתב ע"ז הגר"ח פלאגי הרי שצריך מחילה בפירוש, ונראה דכוונתו להוכיח זאת ממה שכתוב שעמ"י וכן משה מחלו בפיהם ולא הסתפקו במחילה בלב. ונראה להעיר דלכאורה אינו ראה דאפשר שמחילה בלב סגי והם מחלו זל"ז בפה כדי שידע המבקש שאכן מחלו לו [וכדלעיל בביאור מהות המחילה ד,ה].

⁶ בבן איש חי [פ' וילך אות ו'] כתב "ואם הבן שוטה ולא ביקש [מחילה מאביו ואימו] הם יתנו לו מחילה **שיאמרו בפיהם** אנכי מוחל לבני על כל מה שחטא לי במחילה גמורה", ומשמע לכאן דלא סגי במחילה בלב [ואפשר לדחות דהבא"ח בא להדריך מעשית שיאמרו בפיהם משום שמחילה בפה היא פעולה מוגדרת וניכרת טפי ממחילה בלב ולא מטעם דמחילה בלב לא מהני].

בכפ החיים [תרו ס"ק ל] כתב גבי האופנים **שאינו חייב למחול** "ואף אם חושש שיבא לו איזה רעה אם ימחול [שפטור אז מלמחול], מ"מ יש **למחול בלבו** ולהסיר השנאה" ומשמע דגבי האופנים שיש חייב למחול חייב למחול בפה, [ואפשר לדחות דלעולם מחילה בלב מספקת להחשב מחילה גמורה, ומ"מ בעלמא צריך עוד למחול לו בפיו כדי שהפוגע ידע שמחל ולא ימשיך להצטער מחשש שלא מחל לו [כדנתבאר לעיל במהות המחילה ס"ד, ס"ק ה] אלא שבאופן שחושש שתבוא לו איזו רעה אם ימחול בפיו א"צ להודיעו שמחל רק יש למחול בלב].

וראה בקריינא דאגרתא (ח"ב סי' רמג-רמה) שהקה"י ביקש ממי שחשש שפגע בו שימחול בפיו. [אמנם גם זה אינו ראה דס"ל שמן הדין לא מהני מחילה בלי דבור, דאפשר שביקש זאת כדי להוסיף בגמירות דעת המוחל או שהוא החמיר ע"ע לחוש לצד שצריך מחילה בפה בנוסף למחילת הלב].

ויש שרצו להביא ראה מדברי הרמ"א [או"ח סי' תרו ס"א] שכתב "והמוחל לא יהיה אכזרי מלמחול, אם לא שמכוון לטובת המבקש מחילה" וביאר המ"ב [ס"ק ט] "כדי שיהא נכנע לבו הערל ולא ירגיל בכך", דמשמע לכאן

ומאידך רבו הסוברים שהמחילה היא רק שלימות הפיוס והריצוי שבלב ואין צריך לתוספת דבור או מעשה של מחילה. כן נראה בפשטות מדברי הר"י מלוניל והמאירי [הו"ד לעיל בדיני המחילה הע' 37] שביארו שהמחילה היא שימחל בלב טוב עד כדי שירצה שלא יענש הפוגע על מה שפגע בו, וכן משמע בכ"מ בגמ'⁷, וכן משמע ברמב"ם⁸, וכן מסתימת שאר הראשונים שלא הזכירו כלל שעל המוחל להוציא המחילה בפיו משמע שכל שהנפגע מפויס בלבו לגמרי ה"ז מחילה⁹, וכן נקטו להדיא כמה אחרונים¹⁰, וכן משמע בשו"ע, רמ"א, ומ"ב¹¹. גם בדעת רש"י ורבינו בחי' הנ"ל יש מקום לדון¹².

מהרמ"א דמחילה צריכה פה, דאם היה סגי במחילה בלב נימא שימחול בלב ויקיים בכך את המצווה למחול אך לא יודיע לחבירו וזה יושגו ב' התועלות גם שהוא ימחול וגם שחבירו לא ידע מכך שמחל. אמנם גם זה אינה ראייה דאף אם נימא כדבריהם שמחילה צריכה דיבור פה מ"מ נימא שימחול בפה שלא בפניו כך שלא ידע ממחילתו ובכך יושגו נמי שתי התועלות הנ"ל. [ולעצם דברי הרמ"א ראה מש"כ בדיני המחילה הע' 45].

⁷ כן פשטות מתני' יומא פה: עבירות שבין אדם לחבירו אין יוהכ"פ מכפר עד שירצה את חבירו משמע שאם רצה לחבירו סגי בהכי ויוהכ"פ מכפר [ולא משמע שיש דבר נוסף של מחילת פה שנצרך מעבר לשלימות הריצוי שבלב], וכן בברכות כח ע"א ביקש ר"ג מחילה מרבי יהושע ואיתא התם פייס [נתפייס] ומשמע שבה שנתפייס בליבו הוי מחילה. וכן בעובדא דרב יוסף ורבא בנדרים נה: דרב יוסף הקפיד על רבא ורבא רבא לפייסו בעיוכ"פ ומזג לר' יוסף את הכוס כדי לפייסו, משמע שלא היתה שם מחילה בפה ורבא הסתפק בכך שהבין שרב יוסף מחל לו בליבו.

⁸ הרמב"ם [תשובה ב,ט] כתב "אבל עבירות שבין אדם לחבירו וכו' אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחבירו מה שהוא חייב לו וירצהו" הרי שתלה את המחילה בריצוי לבדו. וכן משמע מסתימתו שבכל מקום שהזכיר מחילה לא הזכיר שתהיה באמירת פה.

⁹ ואפשר לדחות קצת דכיון שהחוטא צריך לדעת שהנפגע מחל לו ממילא לעולם נצרך שהנפגע יאמר לו בפיו שמוחל ואיכא מחילת פה ודבר פשוט הוא שא"צ להזכירו. אמנם אי"ז דחיה גמורה מכיוון שישנם אפנים שהחוטא מבין שהנפגע מחל לו גם מבלי שיאמר זאת בפיו [וכעובדא דנדרים הנ"ל הע' 7] ואם היה דין שלעולם בעינן מחילה בפה היה צריך לפרש זאת.

¹⁰ כן מוכח ביוסף אומץ [סי' תתקסט, הזכירו הב"ח באהע"ז סי' קנה סוף אות ז' בתואר הרב הגדול] "מנהג העולם שהולכים לאוהביהם בעיוכ"פ לבקש מחילה ועל הרוב אינו לצורך כי לא חטא להם ואף אם במשגה חטא להם הלא על כל פשעים תכסה אהבתם ובודאי כבר סרה קנאתם ושנאתם מעליהם ולא מן השם הוא זה" והיינו שאחרי שבודאי סרה מלבם הקפידא ומוחלים בלבם כבר הושלמה מחילתם. וכ"כ הלבוש [סי' תרו ס"ב] "ולא כאלו השוטים שנוהגים לבקש מחילה איש מאת מכירו ואיש מאת רעהו שידע שלא פשע כנגדו ואם פשע כנגדו אינו נוטר לו שנאה", וכ"כ להדיא בתוספת יוהכ"פ [יומא פז: ד"ה רב שאני] שכל שמחל בלב שלם אע"ג שלא מחל בפיו הויא מחילה וזוכה למעלת המעביר על מדותיו [וציין אליו הרעק"א בגליון השו"ע או"ח סי' תרו], וכן משמע להדיא בחתם סופר [תורת משה פר' וזאת הברכה ד"ה בהתאסף] שכתב "שבזמן שביהמ"ק היה קיים לא מצינו שהוצרכו לבקש מחילה זה מזה בערב יוה"כ כי מטבע הקרבות לקרב הלבבות ולהשלים ביניהם" והיינו דסגי בפיוס שבלב, וכן נקט בשו"ת חיים ביד [לגר"ח פאלגי דלעיל אות ב'] דמסבירא ודאי שמחילה בלב מהני וכתב "ואפי' לסוברים דמחילה בלב לא מהני זהו דווקא להפקיע שעבוד ממון בדבר שכבר הוא זכותם משא"כ בדבר הנוגע לכבוד [שבשיש אדם לחבירו וכיוצא] כל שבלבו גמר למחול הרי הוא מחול". [ומה שהצריך שם עוד מחילה בפה הוא רק להחמיר לצ"ח דעת הרבינו בחי']. וכ"כ בחוט שני [ר"ה ויוהכ"פ עמ' ק] בשם החזו"א "אמר מרן החזו"א דיסוד ושורש המחילה שצריך לקבל ממי שחטא כנגדו הוא בלב דהיינו שימחה הקפידא מלבו".

¹¹ השו"ע או"ח סי' תרו ס"א כתב "עבירות שבין אדם לחבירו אין יוהכ"פ מכפר עד שיפייסנו", והמשיך השו"ע באופן הפיוס [ג"פ בפני ג' בני"א] "ואם אינו מתפייס בשלשה פעמים אינו זקוק לו" משמע שהכל תלוי בפיוס וכל שנתפייס הויא כפרה, וכן משמע ברמ"א שהוסיף על השו"ע "מיהו יאמר אח"כ לפני עשרה שבקש ממנו מחילה וכו' והמוחל לא יהיה אכזרי מלמחול" הנה הרמ"א קאי אהפיוס שכתב השו"ע והמחילה שהזכיר היא היא הפיוס והכל דבר אחד שכל שנתפייס לגמרי חשיב מחילה. וכן מוכח בביה"ל [ריש סי' תרו] שכתב [על דברי השו"ע שצריך לפייסו ג"פ בפני ג' בני"א] "מלשון הטור והשו"ע משמע שתכף בפעם ראשון שמבקש מחילה יביא עמו שלשה בני"א", והיינו שהמחילה שכתב הביה"ל היא הפיוס דהשו"ע.

¹² הנה הגם שבשו"ת רש"י הנ"ל אכן מוכח שאע"פ שהתרצה התרצות גמורה בליבו אין די בזה להחשב מחילה, מאידך ברש"י ביומא [פז ע"א ד"ה הכי קאמר] כתב "והכי קאמר אם יחטא איש לחבירו וירצהו האלקים ימחול לו" ומשמע שכל שריצהו זוכה למחילה וצ"ע [ויש עוד להעיר דרש"י בשו"ת הנ"ל יש בו כמה דברים מחודשים שלא הובאו בפוסקים].

ומש"כ בשו"ת חיים ביד [להגר"ח פלאגי הנ"ל] בדעת רבינו בחי' שאע"פ שמחל להם מחילה גמורה בלבו לא הועילה מחילתו משום שלא מחל בפה, אפשר לדחות דאף לרבינו בחי' המחילה היא רק התרצות גמורה בלב, ומה שכתב "ואעפ"י שהזכיר הכתוב וינחם אותם וכו' שנראה בזה שהיה להם ריצוי מיוסף מכל מקום לא ראינו שיזכיר

ומכל זה נראה כמ"ש בקונטרס במהות המחילה [סוף אות ד] שכל שמחל בליבו הוי מחילה ומתכפר בה הפוגע.

מחילה בפה
ולא בלב

ג. וצריך לדעת אם המוחל לחבירו בפיו אך בלבו אינו מוחל הוי מחילה.

הנה יש אומרים דמהני להחשב מחילה¹³, משום דדברים שבלב אינם דברים¹⁴ וראה הערה¹⁵, אבל משמעות הראשונים שמהות המחילה היא בלב¹⁶ ולא מהני עד שחבירו יתפייס, וכן דעת רוב הפוסקים¹⁷.

ד. והנה מצינו שנחלקו הפוסקים אם מהני מחילת קטן או דאמרינן קטן לאו בר מחילה¹⁸, ואפשר דהדבר תלוי במהות המחילה דאם נימא דהמחילה היא רק שלימות

מחילת קטן

הכתוב מחילה ביוסף" היינו שרק למראית עין היה נראה שיש כאן ריצוי ובאמת היה חסר בעיקר הריצוי [וכן פירש דבריו באילת השחר בראשית עמ' שצב] וא"כ אין כלל ראייה מרבינו בחיי דלא סגי במחילת הלב לבדה.¹³ כן הובא במ"ב דרשו סי' תרו הערה 1 בשם הגרש"ז מקלם, ובספר תורת הלשון [עמ' 114] בשם הגר"י פישר זצ"ל.

ויש שהביאו מקור מגליוני הש"ס שכתב [קדושין מט: ד"ה ודברים שבלב] "המבייש את חבירו וכדומה ומחל לו בפיו אע"פ שלא מחל לו בלבו אמרינן ביה ג"כ דברים שבלב אינם דברים, נימוקי מהר"ר מנחם מירזבורד" עכ"ל, והנה דברי הנימוקי מהרמ"מ נדפסו בסוף שו"ת מהר"י וויל וכפי שציין לזה הגליוני הש"ס, ושם נראה דמייירי במחילת חוב **ממון** דז"ל "דין כיון שראובן בעצמו מודה **שנתפטר** בסתם אבל בלב לא מחל לו דברים שבלב אינם דברים" והלשון נתפטר משמע מחילת ממון, וצ"ב מהיכן למד הגליוני הש"ס דס"ל שגם במחילת ביוש וכדומה אמרינן דברים שבלב אינם דברים, ולכאוי נראה לפרש בפשטות גם כונת הגליוני הש"ס דמייירי במבייש את חבירו באופן שחייב לשלם לו בושט והלה מחל לו בפיו דתו אינו חייב לשלם. וכן משמע מדציין לעיין בשו"ת תשב"ץ ח"א סי' צד, צה, ושם מייירי בדברים שבלב אינם דברים גבי ממון עיי"ש, ולפי"ז אין מקור בגליוני הש"ס דמחילת פה לבדה מהני על פגיעה שאינה ממון.

ויש שהביאו מקור מהכוכבי אור [בנתיבות אור ד"ה הנה בש"ס] שכתב "עצה למדת הקפדנות מהגר"י זצ"ל שאם יחטא לו איש ימחול לו תיכף בפה מלא ואם אח"כ יהיה לו בלבו עליו יחשוב שהוא עוון גדול שהוא מקפיד על חבירו על חטא שכבר מחל לו", ומשמע לכאוי מדבריו שכל שמחל בפה אע"פ שעדיין מקפיד הויא מחילה, אמנם אפשר לדחות שכוונתו **שבשעה שימחל** בפיו יתחזק להסיר הקפידא מלבו וימחול אז בלב שלם ודבר זה יועיל למנעו מלשוב ולהקפיד עליו כמש"כ שם "ואם אח"כ יהיה בלבו עליו".

¹⁴ והנה אם היו סוברים במהות המחילה שהיא רק הפיוס שבלב לא היה מקום לדבריהם אחרי שכבר כתב הרעק"א [שו"ת סי' כג ד"ה מ"ש מעכ"ת] שבדברים התלויים בלב אין אומרים דברים שבלב אינם דברים עיי"ש [וכן הביא בחוט שני בשם החזו"א לדחות דבריהם הו"ד לעיל בדיני המחילה הערה 42], אלא צ"ל דס"ל דיש לנפגע כעין זכות ממונית על המחילה ומש"ה כאשר מוחל בפיו על זכותו זו חשיב מחילה ולא אכפ"ל מה שבלבו עדיין מקפיד, [אכן כבר התבאר לעיל סוף אות ב' שהעיקר להלכה הוא כצד א' שמהות המחילה היא רק הפיוס שבלב, וראה עוד הערה הבאה].

¹⁵ ולשיטתם יש לבאר מתני' דיומא "עד שירצה את חברו" דלא כפשטותה [שהריצוי הוא תנאי לעיכובא בכפרה], אלא שכל מה שהצריכה המשנה את הריצוי הוא רק משום שהוא הדרך הרגילה להגיע אל המחילה המכפרת ולא איכפ"ל מהשארית הקפידה בלב. והנה מלבד הדוחק לומר דמתני' נקטה רק דרך לכפרה ולא את עצם הדבר המכפר, עוד תיקשי לן להעמיס זאת אמתני' שמבואר בגופה ענינה מהם הדברים **המכפרים** - תשובה, קרבן, יוה"כ, מיתה, ריצוי חברו. [גם פורטת היא לאידך גיסא את הדברים המעכבים את הכפרה - אחטא ואשוב, אחטא ויוה"כ מכפר]. וכן מן הסברא דבריהם מוקשים, שאחרי שכל מושג הקפידה הוא ברגש הלב וכל מהות הפיוס היא על מנת להעביר קפידה זו יקשה טובא להעמיד את כל תוכן המחילה המכפרת על איזה חלות דין תוך התעלמות מהשארית הקפידה בלב, ואין לדבריהם מקור אפילו מרש"י ורבינו בחיי הנ"ל שהצריכו עוד פעולת מחילה, שזאת הצריכו בנוסף להתפייסות שבלב ולא במקומה.

¹⁶ כן משמע בר"י מלוניל בב"ק צב. שכתב "שימחול לו **בלב שלם** שיתפלל עליו שלא יענישו בעבורו", וכע"ז במאירי [שם] "שתבקש ממנו עד שימחול לך **בלב טוב** כ"כ עד שיהא מתפלל בעדך". וכן משמע בר"מ [תשובה ב,ט] שכתב שאסור לאדם שיהיה אכזרי **ולא יתפייס אלא יהיה נוח לרצות** וקשה לכעוס ובשעה שמבקש ממנו החוטא למחול ימחול **בלב שלם** ובנפש חפצה" משמע דלא סגי שימחול בפה אלא צריך גם להתפייס בלב ברגשותיו כדי שתהיה המחילה בלב שלם [אכן מהרמב"ם אין ראייה דמעכב בכפרה דאפשר ד"בלב שלם" הוא דומיא ד"נפש חפצה" שזה רק אופן המושלם של המחילה].

¹⁷ כן משמע בסמ"ע [חו"מ סי' תכב ס"ק ב] וביש"ש [בב"ק פ"ח סג] ובחיי אדם בצוואתו, וכן נקטו הפלא יועץ החזו"א, הגר"י אלישיב, האור לציון, החוט שני, ושו"ת אז נדברו ועוד. [הו"ד בדיני המחילה הערה 42].

¹⁸ הו"ד בדיני הפיוס הערה 32.

הפיוס והריצוי כנ"ל א"כ גם קטן ניתן לפייסו ולרצותו ולא שייך בזה הטעם שקטן לאו בר מחילה¹⁹.

אבל אם נימא שהמחילה יש בה גם מחילת זכות כנ"ל א"כ שייך לומר גבה קטן לאו בר מחילה. ואחרי שנתבאר דהעיקר כצד הראשון נראה שמעיקר הדין קטן יכול למחול על הפגיעה בו²⁰.

ומ"מ הרוצה להחמיר ולחוש לצד שיש במחילה גם כעין זכות ממונית יבקש מהנפגע שימחול לו בפה מלא, וכן גבי קטן יבקש מחילתו וכשיגדל יחמיר לבקשו בשנית²¹.

---

¹⁹ וכ"כ בחוט שני [ר"ה ויוהכ"פ עמ' קא] "אין מחילת קטן בממון כלום... אבל מחילה לסלק הקפידא שייך גם בקטן דאע"ג דבגוונא דקפידת הקטן הויא קפידא מ"מ כשפייסהו [ובקל יכול לפייסו ע"י שיתן לו איזה דבר] סגי בזה **דהרי כבר סילק קפידת הקטן וכבר עבר צערו ואינו חושב על זה** וכו' ", וכ"כ בשו"ת תשובות והנהגות [ח"א סי' תתכה] אחרי שהביא שמועה בשם החזו"א שקטן לא בר מחילה על צערו כתב "ובאמת מסופקני בזה דלכאורה כל הא דמצינו דקטנים לאו בני מחילה ניהו היינו לגבי לזכות ממונם לאחרים אבל אם ציער קטן וביקש מחילה מסתבר דאם הוא בן דעת אפי' בגיל הפעוטות **מספיק לזה שאינו מקפיד** וכפי הדעת שנצטער בה כך מוחל עליה". [וראה ... דשמועה זו אינה מוסמכת כלל].

²⁰ וכנ"ל דכיון שמהות המחילה היא התפייסות וריצוי הנפגע גם קטן שייך בזה, ובאמת אף להצד שיש במחילה גם כעין זכות ממון יש מקום גדול לומר שקטן יכול למחול עליה, דכבר כתבו התוס' [ב"ב קמג: ד"ה ואם] שכשאין הקטן מפסיד ולא בא בידו הרווח שפיר יכול למחול [והיינו דשאני דעת קטן משוטה, דלקטן יש דעת (שעליה עומד כל דין חינוך) אלא רק שאיננה דעת גמורה ליצור קנין או להעביר בעלות ולכן כשאין הקטן מפסיד ולא בא בידו הרווח שפיר יכול למחול]. ויתירה מזה להתוס' כתובות [קז. ד"ה קטנה בתי' א'] אף כשמפסיד בדברים קטנים מהני מחילתו, וכ"ש בנידו"ד שאינו נוגע לממון.

ועוד יש לצרף דעת הגר"א [חו"מ רלה ס"ק ט] דמה שאמרו יתמי לאו בני מחילה היינו דווקא בדבר שלשאר בני"א מסתמא הוי מחילה אזי בקטנים לא מהני בסתמא אבל אם מחלו בפירוש מהני מחילתם, ולפי"ז ה"ה בנידו"ד דאם הקטן ימחול בפרוש יועיל [וכן השיב הגר"ח קניבסקי שליט"א, הו"ד בחוברת המאור תשע"א עמ' ל']. ובמשפטי התורה [סימן מא בענין לא תלין פעולת שכיר הערה 4] הוסיף שכך הוא מנהג העולם שכשפגעו או ציערו קטן מבקשים ממנו מחילה באותו הזמן ולא מחכים לבקש ממנו מחילה כשיגדל, ואע"פ שישנו סיפור שהקה"י זצ"ל ביקש מחילה מילד כשנעשה בר מצוה הוא רק ממידת חסידות עכ"ד.

²¹ וראה עוד מש"כ לעיל בחלק הפיוס סעיף ג' ס"ק א דנראה שאף להאומרים דל"מ מחילת קטן אפשר שאחרי שפייסו כדבעי יכול לסמוך על כך שבגדלותו ימחל ממילא באמירת תפילה זכה וקרי"ש שעל המטה, עיי"ש הטעם.

תקציר הקונטרס למעשה

דיני הפיוס

עבירות שבין אדם לחבירו אין יוה"כ ואף יום המיתה מכפרים עד שירצה את חברו.

א. על מה צריך לפייס

חיוב הפיוס הוא על התנהגות **שלא כדין** שגרמה פגיעה בגוף או בנפש שאדם **מצטער עליה**, ולכן כל שציער את חברו אפי' רק בדברים צריך לפייסו, וכן הגונב וגוזל חייב לפייס מלבד השבת הממון, אבל מזיק ממון חברו אם יכול לתקן הנזק בממון די לו בתשלום הנזק, ואם אינו יכול [כגון שאין לו לשלם או שהנזק הוא דבר שא"א לתקנו בממון]¹ צריך מכל מקום לפייסו [הפיוס ס"א ס"ק א-ב].

גם על פגיעה ברוחניות, בין אם הכשיל את חברו בשגגת עבירה [כגון המטעה חברו בדבר הלכה] וכן אם מנע ממנו קיום מצוה [כגון המבטלו מלימודו או מכוונת תפילתו] יש חיוב פיוס² [שם, ס"ק ג].

ב. על מה אין צריך לפייס

1. החוטא לחבירו אך לא נגרם לו מכך נזק או צער [כגון שסיפר עליו לשה"ר ולא נתקבלו דבריו]³ ה"ז כעבירה שבין אדם למקום בלבד שא"צ לפייס חברו וצריך רק תשובה לשמים [שם, ס"ק א'].

2. וכן כל התנהגות **כדין** אפי' שיודע שגורמת צער לחבירו [כגון לה"ר לתועלת, רב ואב שצערו לצורך חינוך, המוכיח את חברו וכיוצ"ב] מכיון שאין לנפגע היתר להקפיד עליו אינו צריך לפייסו⁴ [שם, ס"ק ב].

3. גם התנהגות האסורה מן הדין מחמת שגורמת צער לחבירו, מ"מ אם נעשתה **בשגגה** מבלי שידע שמצער [כגון המתעטף בטלית ולמרות שהשגיח שלא להצליף בחבירו פגע בו, השואל את חברו שאלה בפני אחרים מבלי לדעת שמתבייש בכך וכיוצ"ב] אין לנפגע זכות להקפיד עליו ואינו חייב לפייסו.

אכן צריך להתנצל בפניו להראות לו שמצטער על הצער שגרם לו, ובנסיבות שאין ברור לנפגע שנעשה שלא בכוונה צריך עוד להבהיר לו שלא התכוון לכך חלילה.

---

¹ כגון שמזיק באופן שא"א לידע כמה ממון הפסידו [ראה דוגמאות בפרק הפיוס הע' 6] או מזיק חפצים אישיים כתמונות משפחתיות וכיו"ב.

² אכן אם היה הנכשל מזיד בדבר וכן אם היה בידו למנוע הפסד המצוה הרי שנעשה בכך אחראי על הדבר ואין המכשילו חייב לפייסו.

³ וכן הנוטר או שונא לחבירו מבלי שהלה הרגיש, המחסיר בכבוד ומורא הוריו באופן שאינם יודעים מכך ולא נגרם להם צער, הגונב חפץ והשיבו מבלי שידע הבעלים שנגנב, וכל כיוצ"ב.

⁴ אכן אחרי שחבירו מקפיד מידת חסידות לפייסו, ובעיוה"כ י"א שהוא אף חייב כדי שיהא לב ישראל שלם אחד עם חברו ביוה"כ.

אבל אם **פשע** בגרמת צער זו [כגון שהתעטף בטלית מבלי להשגיח שלא יצליף באחרים וכיוצ"ב]⁵, וכ"ש אם עשה מעשה **מתוך ידיעה** שיגרום צער לחבירו אע"פ שלא רצה לצער [כגון המרעיש בביתו בשעה שיודע שהשכנים ישנים, העוקף מקום בתור, החוסם מקום חניה וכיוצ"ב] מחוייב הוא לפייסו פיוס גמור כדין המזיד [שם, ס"ק ג].

ג. את מי צריך לפייס

המצער קטן חייב לפייסו, וי"א דלא מהני מחילתו, ולכן יפייסו ויבקש מחילתו לאלתר וכשיגדל ישוב ויבקש מחילתו, ואפשר שבכה"ג שפייסו בקטנותו יכול לסמוך על כך שימחל ממילא בגדלותו באמירת תפילה זכה וקרי"ש שעל המיטה [ס"ג ס"ק א'].
 הפוגע בקטן

בעיוה"כ נוהגים לבקש מחילה אף ממי שלא יודע שפגע בו שמא פגע, ובפרט יש לבקש מחילה מאביו ואמו ואשתו שמצוי שציערם [שם, ס"ק ב].
 בקשת מחילה עיו"כ על הספק

הפוגע בחבירו ויודע שכבר מחל לו באמת קודם שפייסו, מן הדין הוי מחילה ומתכפר וא"צ עוד לפייסו, ומ"מ נראה דמעלה היא שיפייסו [שם, ס"ק ג].
 בקשת מחילה ממי שמחל בעצמו

פגיעה ישנה, גם אם חלפו עליה שנים רבות והפוגע רואה שהנפגע מתנהג עימו כרגיל כמי שאינו מקפיד-נראה שמ"מ יש לחוש דצריך לפייסו⁶ זולת בפגיעות קלות שדרך העולם למחול עליהן ממילא [שם, ס"ק ד].
 בקשת מחילה לאחר שנים רבות

ד. גילוי החטא [בחטא שאינו ידוע לנפגע]

הפוגע בחבירו וחבירו אינו יודע עדיין כלל מהפגיעה [כגון שקלקל לו שידוך, הצעת עבודה, קבלה למקום לימודים, וחבירו חושב שהיה רק משום חוסר התאמה או איזו סיבה טבעית] נחלקו בזה רבותינו. להגרי"ס אין לגלות הפגיעה לחבירו דאין היתר לצער חבירו ע"מ להשיג כפרה, ולדבריו י"א דמכל מקום יבקש מחילה באופן כללי בלשון אם פגעתی בדך⁷, ואילו להח"ח והמקור חיים צריך לגלות, ונראה לכאוי' שהסומך עליהם לא הפסיד ויוכל עי"ז לזכות למחילה ולכפרה [הפיוס ס"ה, וראה במילואים א' המקורות והסברות שיש בדין זה].

וישנם אופנים שלא נחלקו בהם :

1. כאשר יש לנפגע אומדנא שגילוי החטא יגרום לנפגע לעבור איסור כגון שישנאהו או ינקום בו או שאר איסורים אזי גם להח"ח אין לגלותו.

⁵ כגון שקבע פגישה עם חבירו לזמן רחוק שצריך בעבורו תזכורת שלא ישכח והתירשל מלעשותה וחבירו הצטער מכך שלא בא, או שרץ ברה"ר ופגע בחבירו, או שהתקשר בשעה מאוחרת בלילה מבלי לחשוב אולי חבירו כבר ישן, וכיוצ"ב.

⁶ וראה שם הע' 39 הדרכה להתגבר על הקושי המצוי בזה.

⁷ ראה מילואים א' הע' 4,5.

2. וכן נראה שבפגיעות קלות המצויות [כהפרעה מועטת בשינה, עקיפת מקום בתור, אבק לה"ר וכיוצ"ב] שבהן אומדנא היא שאם יבקש עליהן מחילה מהנפגע ודאי ימחול לו יכול לסמוך על בקשת מחילה כללית בלי גילוי הפגיעה.⁸

3. ולאידך גיסא כאשר הנפגע כבר יודע מעצם הפגיעה רק אינו יודע מיהו הפוגע ודרכו להיות תוהה ומצטער לדעת מיהו, הרי שבדרך כלל תהיה לו הקלה בצערו ע"י גילוי זהות החוטא [זולת במקרה שיצטער יותר כגון שהפוגע הוא ממקורביו] ובאופן זה נראה שיסכים הגרי"ס שיש לגלותו שהוא החוטא ולבקש מחילתו [שם, ס"ק ב].

ה. בשעת בקשת מחילה על חטא **הידוע לנפגע** צריך לכתחילה לפרט מה שחטא לו [כדי שיתבייש הפוגע יותר כשמזכיר חטאו] ואם יודע שחבירו יתבייש מזה לא יפרט אלא יבקש מחילה בסתם [הפיוס ס"ד].

פירוס חטא
הידוע

ו. אין לפייס חבירו בשעת כעסו אלא ימתין עד שישכך כעסו ואז ירצהו⁹, ומאידך אין לו להמתין יותר ותיכף כשיוכל לפייסו יפייס, ואם אין לו פנאי יכול להמתין עד עיוה"כ שאז מחוייב לתקן הכל [שם, ס"ט].

זמן הפיוס

ז. עיקר הפיוס הוא שהפוגע יראה לנפגע שמכיר ברוע מעשהו ומצטער ומתחרט באמת על שפגע בו, ויבקש ממנו מחילה בלשון תחנונים, ולא כמבקש דבר המגיע לו, שטבע האדם שכשמרגיש את חרטת המבקש וצערו על שפגע בו מתעוררים רחמיו עליו ורוצה שלא יענש, ומשום כך דברי פיוס הנאמרים רק מן השפה ולחוץ אינם מפייסים ואין הנפגע מחוייב למחול אף לאחר ג' פעמים [שם, ס"ו].

עיקר הפיוס

ח. שיעור הפיוס נראה שהוא לפי גודל הפגיעה בחבירו, שאין טבע הנפגע בפגיעה גדולה למחול בפיוס מועט אלא צריך לקבל פיוס רב וזאת יעשה הפוגע הן ע"י ריבוי הבעת חרטתו והן ע"י ריבוי הבעת כניעתו לו והן ע"י ריבוי דברים בבקשת המחילה¹⁰.

שיעור הפיוס

ויש אופנים נוספים להרבות בפיוס כמו מתנות וריבוי כבוד אך אין יוצא יד"ח הפיוס באלו כאשר אין עמם ריצוי דברים, שאין דרך הנפגע למחול עד שיפיוס ע"י דברי חרטה ובקשת המחילה [שם, ס"ז].

⁸ כ"כ בהליכות שלמה [עשיית פ"ג ס"ה] וטעמו נראה דכשמבקש מחילה בסתם הנפגע יהיב דעתיה שיתכן שפגע בו הלא באיזו פגיעה קלה ועל דעת זו מוחל.

ונראה דאת בקשת המחילה הזו יבקש רק בלשון כללית לגמרי כמו "תמחל לי על כל מה שפגעתי בך משך השנה" [ולא יאמר "תמחל לי על מה שדברתי עליך לשון הרע" שבוזה כבר מדאיגו ומצער] וגם את בקשת המחילה הכללית הזו עדיף לדחות לעיוה"כ שאז דרך בני"א לבקש מחילה אף על הספק [לעיל אות ג] דע"י זה תתקבל הבקשה ביתר טבעיות וקלות מבלי לגרום צער.

וכל דברינו הם בפגיעות שאף שהם קלות מ"מ אדם מקפיד עליהם וצריך לבקש עליהם מחילה אבל ישנם פגיעות קלות יותר שבדר"כ אין אדם זוכרם כעבור זמן והמחילה עליהם היא ממילא בלי שום בקשת מחילה.

⁹ ופעמים בנזק הנמשך והולך כגון שהפוגע ביטל לו שידוך או מקום עבודה, כל זמן שחבירו לא מצא דבר אחר תמורתו צערו חי בקרבו ונראה דראוי להמתין לשעת כושר לכשימלא חסרונו והכל לפי הענין.

¹⁰ וריבוי זה אפשר לעשותו הן בעצם לשון הבקשה [כגון אנא, אני מבקש ממך מאד, בכל לשון של בקשה] והן בהוספת טעמים לבקשה [תעשה עימי חסד, עשה למען כבוד אבי, תרחם עלי, וכיו"ב].

ט. אם לא התפייס בפעם הראשונה, יחזור וילך פעם שניה ושלישית ובכל פעם יקח עמו ג' אנשים ויפייס את חבריו בפניהם, ואם אינו מתפייס בג' פעמים אינו זקוק לו והיינו שמתכפר לו [מלבד מוציא שם רע שאינו מתכפר בכך וראוי לו להמשיך בפיוסים אולי יתפייס], ומ"מ יאמר אח"כ בפני עשרה שביקש ממנו מחילה כדי לפרסם הדבר שלא יחשדוהו שהחסיר בפיוס המחוייב¹¹.

חזרת הפיוס

ואם הנפגע הוא רבו, אפי' אינו רבו מובהק אלא ששמע ממנו ד"ת, וה"ה אביו או אמו, צריך לילך אפי' אלף פעמים עד שיתפייסו [שם, ס"ח ס"ק א-ב].

לכתחילה לא יחזור על אופן פיוס הראשון אלא ישנה במילות בקשתו ובסגנונו כדי שעיי"ז ימצא דרך חדשה לליבו.

אופן חזרת הפיוס

וכן לכתחילה יקח כל פעם ג' אנשים אחרים, וכן יתן שיהיו מספיק בין פיוס לפיוס כדי שיתיישבו דבריו בליבו להרגיע קפידתו, והכל לפי הענין¹² [שם ס"ק ג].

י. להאמור [אות ח'] שהפיוס מצריך את הפוגע להכנע לנפגע ודבר זה קשה בטבע, וביותר קשה קיום דין הבאת ג' אנשים לבקשת המחילה, יש לכל אדם ללמוד עד כמה נצרך לו להוסיף זהירות שלא לפגוע בחבריו אחרי שרפואת פגיעה זו היא קשה [מלבד עצם איסור התורה שבדבר]. וכן מי שכבר נזקק לפייס כמה צריך להיות זהיר להראות אמיתות חרטתו וצערו וכניעתו לנפגע כדי שיזכה כבר בתחילת פיוסו למחילה גמורה ולא יתחייב בדין לבא שוב עם ג' אנשים שהוא לעיכובא [שם ס"י].

הקושי לפייס כדין

יא. טבע האדם שיש לו ויכוח עם חברו שאינו רואה חובה לעצמו [ואף כאשר הצדק עימו על פי רוב לא הותר לו לריב עם חברו אלא יש לו לתובעו לדין תורה] ולכן כל אדם היודע שחברו מקפיד עליו ראוי לו לבדוק עצמו ולחקור אם כל מעשיו שגרמו לקפידת חברו נעשו ע"פ דין תורה. ואפי' אם ימצא שכל מעשיו נעשו כדין מ"מ בעיוה"כ נכון וי"א אף חייב לפייס את חברו כדי שיהא לב כל ישראל שלם זה עם זה [שם ס"יא].

זהירות מהטעיית היצר

¹¹ וזה מטעם והייתם נקיים, ובמקום שאין חשש שיחשדוהו כגון שלא היתה ידועה הפגיעה או שידוע לכל שפייסו כדבעי א"צ לכך.

¹² כגון אם מרגיש שכעת שעת כושר שאם יחזור ויפציר עכשיו יתקבלו דבריו לא ימתין וכן אם חושש שבעתיד לא יהיה מזומן לו הנפגע לפייסו שוב.

דיני המחילה

הפוגע בחבירו באופן שחייב לפייסו [כמבואר לעיל בדיני הפיוס ס"א] מותר לנפגע להקפיד עליו עד שיקבל פיוס כדין. אכן שתי מצוות מוטלות על הנפגע: א. להוכיח את הפוגע. ב. להתרצות לפיוס הפוגע עד כדי מחילה גמורה וכדלהלן:

א. התוכחה [להעברת השנאה]

א. המרגיש שנאה לחבירו משום שחושב שפגע בו מחוייב במ"ע מהתורה להוכיחו על כך, ומטרת תוכחה זו לבטל את השנאה שבלבו [וכדלהלן].

מתי מחוייב

גם אם אינו שונאו אלא רק מקפיד עליו שבזה אפשר שאינו מחוייב מה"ת להוכיחו, מ"מ נראה פשוט שרצון התורה שיוכיחו גם בזאת על מנת לבטל את הקפידה שבלבו.

השנאה ויש באפשרותו להוכיח ומונע עצמו מתוכחה זו הרי זה עובר בלאו דלא תשנא ומבטל מ"ע דהוכיח תוכיח¹³, ומצוי שנכשלים בדבר זה הן מחוסר ידיעת החיוב והן משום הקושי שבקיום מצוה זו¹⁴ [המחילה ס"ב ס"ק א-ג].

ב. טעם תוכחה זו הוא על מנת לבטל את השנאה שבלבו ולכן צורתה היא דרך שאלה לפוגע למה עשית לי כך וכך¹⁵ שע"י ישיב לו שעשה בלי כוונה [או יסביר מעשהו באופן אחר] או שיודה על כך שחטא כנגדו ויבקש מחילתו.

טעם המצוה וצורתה

שאלה זו צריכה להשאל בכוונה לבירור הדבר עם נכונות לשמוע תשובת הפוגע ולא להאמר דרך הטחת דברים, וכן צריכה להאמר בצנעא, בנחת, ובלשון רכה ע"מ להקל על חבירו לשמוע ולקבל [ובדורותינו שנחלש כח הבריות לשמוע תוכחה עצה טובה שבמקום שישמיע לו בקורת על עצם מעשהו, יספר לו רק על ההרגשה הרעה שקבל ממעשהו, לדוגמא במקום לומר לפוגע למה ביישתי אותי יאמר לו הרגשתי בושה גדולה ממה שספרת עלי וכיו"ב] [שם ס"ק ב].

ג. אמנם אם הנפגע מעדיף להעביר השנאה מליבו ולמחול מבלי להוכיח הוא רשאי ואף יש בזה מידת חסידות, שלא הקפידה תורה על התוכחה אלא כדי לבטל את השנאה [וראה בהערה מה שיש ליזהר בזה¹⁶].

האופנים שפטור מהתוכחה

ויש אופנים שבהם אין חיוב להוכיח והתוכחה אף עלולה לגרום להגברת השנאה.

¹³ ומה שמקובל בפי הבריות שהיום יש פטור ממ"ע דתוכחה, הנ"מ רק בתוכחה על חטא לשמים שמטרתה ללמדו את העובר לקח ולהחזירו למוטב ונעשית באופן של הטפת מוסר ומשום כך קשה בטבע יותר לקבלה, ופטור במקום שיש חשש שינקום בו [ביה"ל תרח ד"ה חייב], אבל בתוכחה דידן שהיא מהנפגע לפוגע ונעשית בדרך שאלה לברר את ענין הפגיעה לא מצוי כלל חשש זה שכן אין בה את הקושי הטבעי לאדם לקבלה, שכל אדם (אפילו גוי) מקבל בהבנה את פניית הנפגע אליו על כך שפגע בו.

¹⁴ וראה בקונטרס הע' 18 שהבאנו ד' סוגי קשיים אפשריים ודרכים להתגבר עליהם.

¹⁵ בשאלת התוכחה צריך לבטא את כל מה שמרגיש נפגע ממנו ולא ישאיר חלק מהפגיעה בלי גילוי בתוכחה.

¹⁶ הנה פעמים אדם הנפגע אינו רוצה להוכיח [משום הקושי שיש במצוה זו] וסובר במחשבה שטחית שפטור ממצוה זו משום שכבר מחל, ובאמת צריך לבדוק עצמו יפה יפה אם אכן העביר כל שנאה מליבו, דאף אם נשארה בליבו רק קפידא על חבירו עדיין צריך הוא להוכיחו, שזו העצה והדרך המועילה ביותר שלא ישאר דבר בנפש.

1. כשידוע הדבר מכבר שהוא שונאו [כגון שלא דיבר עמו ג' ימים מחמת קטטה או שגילה שמחה לאידו וכיוצ"ב] שאז חזקתו שפגע בכוונה מחמת שנאה.
2. אף שאינו ידוע ששונאו אך יש דברים הניכרים שעשה כן מחמת שנאה.
3. גם כשהפוגע לא עשה כן מחמת שנאה, אך הנפגע מכירו כאחד שמתקשה להודות על האמת וצפוי הוא להתחמק באמתלאות שונות שיהיה ניכר שאינן אמת [וכ"ש אם מכירו שדרכו להתעלם מהמוכיחו ואצ"ל שדרכו להשיב בתוקפנות] וחושש הנפגע שעי"ז יגבר כעסו ושנאתו עליו וימצא שתוכחתו תקלקל במקום להועיל נראה דפטור מלהוכיחו [שם ס"ק ד].

ב. המחילה [שם ס"ג]

א. קודם פיוס ג' פעמים כדין אין חיוב למחול, ומ"מ ראוי לאדם להיות נח להתפייס ולהקדים מחילתו כבר בפיוס ראשון¹⁷.

מתי מחויב

לאחר פיוס ג"פ כדין חייב הפוגע למחול לחבירו, ואם אינו מוחל הרי הוא אכזרי "והוא החוטא" [ר"מ תשובה, ב, ט], [ונראית כוונתו דחשיב חטא משום שיש בזה מדת אכזריות ועובר בזה על מ"ע ד"והלכת בדרכיו"].

יוצאים מכלל חיוב זה כמה מקרי פגיעה ויש בהם ג' סוגים :

1. **פגיעה שאין לה תיקון**, ונכלל בזה הוצאת שם רע [משום דיש מי ששמע את החשד ולא שמע את הפיוס ונשאר הש"ר] ומ"מ מידת ענוה למחול גם בזה, ואם מת הנפגע יבקש מחילה על קברו. וחמור מזה ש"ר שיש בו פגם משפחה כגון שקראו ממזר וכיוצ"ב [משום דמזיק בזה כל הדורות הבאים] ובזה בידו למחול רק על פגם ידיה ולא על פגם דזרעו.

2. **כשיש לו סיבה לכך**, כגון שמכוון לטובת המבקש שיהא נכנע לבו הערל ולא ירגיל בכך [רמ"א סי' תרו ומ"ב סק"ט וראה הערה¹⁸] או שמכוון לטובת עצמו שמתירא שיגיע לו היזק אם ימחול [מ"ב סק"י]. אמנם גם באופנים אלו "נראה דצריך להסיר השנאה מלבו אחרי שבאמת ביקש ממנו מחילה" [מ"ב שם].

3. כשהנפגע הוא רבו או אביו ואמו [נתבאר לעיל בדיני הפיוס ס"י].

ב. אין הנפגע יכול לדרוש ממון עבור מחילתו, מ"מ באופן שגרם לו בפגיעתו גם נזק ממוני [אף שאינו חייב לשלמו רק בדיני שמים] יכול הנפגע להתנות מחילתו בתשלום נזק¹⁹.

תשלום הנזק
כתנאי למחילה

¹⁷ ומידת חסידות למחול אף קודם לבקשת המחילה "ובזכות זה האדם מאריך ימים" [מ"ב רלט ס"ק ט].
¹⁸ ואין למהר ולהחליט שאינו מוחל משום שזה לטובתו כדי שילמד לקח, דיש לחוש שמעורב בזה מידת אכזריות ורצון נקימה, ובערוה"ש [תרו, ב] אחרי שהביא היתר זה הוסיף "אך באמת לא שכיח דבר זה" ונראית כוונתו דמאחר דחיוב המחילה הוא רק אחרי פיוס ג"פ כדין, בד"כ לאחר שמפייס ג"פ כדין ומראה צערו מספיק הדבר כדי שלא ירגיל בכך.

¹⁹ ואם אין בו חיוב תשלומין אף בדיני שמים ה"ז חייב למחול ע"י פיוס ג"פ כדין מבלי שום תשלום, וכן כשאין למזיק לשלם [כגון אשה שהזיקה ואין לה ממון] מחויב למחול אך יכול להתנות שמוחל רק בתנאי שישלם כשיהיה לו.

ג. מהות המחילה שיפעל אצל עצמו עד שיסיר מליבו לגמרי את רגש ההקפדה על הפוגע בו, והגם שלעולם נשארת בזכרונו ידיעת מעשה הפגיעה וגם מצוי שמתלווה עמה צער, אין בכך כלום דהמחילה היא רק הסרת רגש ההקפדה על הפוגע.

מהות המחילה
בכל הלב

ההסרה הגמורה של ההקפדה צריכה לבל לידי ביטוי ברצון ליבו שלא יענש חבירו על שפגע בו, ושירגיש שאין לו עוד שום דרישה מהפוגע, לא בדברים שבממון ולא במעשה של פיוס. והגם שמצוי שישאר עם איזו תחושה של ריחוק מהפוגע נראה שאין בזה סתירה להסרת ההקפדה [המחילה ס"ד].

ד. אם המוחל מוסיף ומתפלל שלא יענש חבירו על מה שפגע בו ה"ז משובח משום שמוכיח בזה שאכן מחילתו היא גמורה. ולאידך גיסא כל שאינו מוכן להתפלל על הפוגע שלא יענש לאחר שהלה כבר נענש וביקשו שיתפלל עליו הרי מוכיח בזה שעדיין לא מחל²⁰.

תפילת הנפגע

ה. המוחל לחבירו בפיו אך בלבו אינו מפויס ועדיין מרגיש קפידא על הפוגע אין מחילתו מחילה ומשום כך יזהר אדם מלומר לחבירו שמוחל לו כאשר עדיין מקפיד עליו.

מחילה
רק בפה

ו. למבואר שמהות המחילה היא הסרת רגש ההקפדה מהלב, כל שמחל בלבו כנ"ל אף מבלי שאמר זאת בפיו הוי מחילה ומתכפר בה הפוגע, ומ"מ נראה שלאחר שהפוגע בקשו שימחול ומחל לו, צריך עוד לגלותו שמחל כדי שהפוגע ידע זאת שאם אינו עושה כן הרי גם זה בכלל מידת אכזריות²¹.

לומר בפה את
המחילה

ז. **הדרך** להביא עצמו למחול היא ע"י התבוננות בחרטת מבקש המחילה וצער על שפגע, שטבע האדם שהתבוננות זו מעוררת רחמיו ומעבירה קפידתו וככל שיותר יתבונן בזה ירגיש זאת יותר ויהיה קל ליבו לקבל את הפיוס.

עבודת המוחל

ח. יש מחשבות נוספות המסייעות לאדם למחול:

1. הידיעה שכל הקורה לאדם הוא מהשי"ת "ועל כן כשיצער או יכאיבהו אדם, ידע בנפשו כי עוונותיו גרמו והשי"ת גזר עליו בכך" [לשון החינוך מצוה רמא].

2. שבמידה שאדם מודד כך מודדים לו, ואם הוא לא ימחול גם משמים לא ימחלו לו [מהרי"ל] וכל שחבירו נענש על ידו אין מכניסים אותו למחיצתו של הקב"ה [שבת קמט:], והמונע עצמו מלמחול אין תפלתו נשמעת [א"ר בשם המקובלים] וא"כ **מה ירויח בכל קפידתו**, ומאידך המוחל זוכה להנהגת מחילה על עוונותיו וכפי איכות מחילתו כך מוחלים לו שאם מוחל לחבירו אפי' עוות כנגדו במזיד מוחלים לו ג"כ אפילו על המזידות [מ"ב תרו בשעה"צ סק"ח].

²⁰ ונראה שכן הוא אף במקום שהלה מבקשו שיתפלל עליו שלא יענש או במקום שידוע שחבירו כבר נענש בסיבתו אף שלא ביקשו שיתפלל.

²¹ והגם שהפוגע אחרי שפייסו ג"פ כדן כבר אינו זקוק למחילתו ומתכפר לו בלא"ה מ"מ הוא משאיר בשתיקתו את הפוגע בהרגשה רעה שהוא מורחק ומוקפד למרות פיוסו, ומצד טעם זה א"צ דווקא שידיענו בפיו אלא כל שיתנהג באופן שיביין הפוגע שמחל לו סגי בהכי, מ"מ עדיף שימחול בפיו [או יעשה מעשה המורה בעליל על המחילה כחיבוק ונישוק] כדי להרויח דעת מקצת הסוברים שלא מספיק מחילה בלב.

3. עוד סיוע גדול להגיע לשלימות המחילה יקבל ע"י שיתפלל על טובתו של הפוגע [או יברכהו בפה מלא], שההתעסקות במחשבה על טובתו והתפילה על כך טבעם לבער את ההקפדה [ע"פ הח"ח בקונטרס אהבת ישראל].

שאלות מאת הלומדים

א. שאלה - איך לפייס

רצינו לשאול על מקרה מצער שמעיק עלינו מאד. לאחרונה התעורר ויכוח הלכתי בכולל במהלכו אחד החברים אמר טענה שטותית שעוררה גיחוך כללי. כולנו צחקנו על חשבוננו ואף הוספנו ועקצנו אותו בחברהמניות, ואז פתאום השתנו פניו והוא קם ויצא במהירות מהכולל. אחד מאיתנו תיכף רץ אחריו ואמר לו "סליחה לא התכוונו לפגוע" אך הוא לא התייחס והמשיך בדרכו. חבר אחר התקשר אליו בערב ואמר לו "אני מתנצל על מה שהיה, אל תיקח ללב, זה היה סתם פליטת פה" אך תגובתו היתה רק אמירת שלום חטופה לסיום השיחה. חבר שלישי העביר לו לאחר יומים מכתב ובו כתב "אני מתבייש לפנות אליך אפילו בטלפון, אבל חשוב לי שתדע שמרוב צער וחרטה על הבזיון שגרמתי לך אני לא ישן טוב בלילות ואני לא יודע איך אוכל לפייס אותך. אני מבקש ממך שתסלח לי". גם מכתב זה נותר ללא מענה.

שאלתנו האם מוטל עלינו לפייס עוד יותר ממה שעשינו?

תשובה

לשואלים היקרים, הגם שכבר התחלתם במצות הפיוס עדיין מוטל עליכם להמשיך ולפייס כדין. לפיוס יש שתי מטרות: האחת-לרכך ולבטל את רגש כאב הפגיעה, והשניה- לעורר את רחמי הנפגע שירצה שחבירו לא יענש על פגיעתו [שדבר זה הוא ממהות המחילה].

עלינו לדעת שעיקר צערו וכאבו של הנפגע הוא מכך שזלזלו בו והשפילו אותו, וכשהפוגע מכיר ומוודה בחומרת מעשהו ומצטער ומתחרט עליו הוא מראה בכך שהנפגע חשוב בעיניו ואדרבה כעת הוא אף משפיל עצמו לפניו, ועי"ז מתרככת הרגשת הפגיעה עד לביטולה. ביטול הרגשתו הרעה פותחת את הדרך בליבו לרחם על זה שמתחנן לפניו, ולרצות שלא ימשיך להצטער ולא יענש. משום כך **עיקר הפיוס** הוא שהפוגע יראה לנפגע שמכיר ברעת מעשהו ובחומרתו ושהוא מצטער ומתחרט באמת על שפגע בו, ולאחר זאת יבקש את מחילתו.

לכן, זה שפייס במכתב וביטא היטב את צערו חרטתו והכרתו בחומרת המעשה וגם בקש סליחה אכן פייס כראוי, אבל כיוון שהנפגע עדיין לא מחל- מוטל עליו לשוב ולפייס עוד פעמיים להשלמת חובת הפיוס [ואז גם אם הנפגע ימאן לסלוח- יהיה חטאו מחול. כמובן שצריך הוא עוד תשובה לשמים להתוודות ולקבל על עצמו שלא ישוב לחטא זה לעולם, ככל עבירות שבין אדם למקום].

לעומתו החברים שפייסו רק בלשון "סליחה לא התכוונו לפגוע" או "אני מתנצל על מה שהיה" לא בטאו את צערם על הפגיעה ולא את הכרתם בחומרתה והחסירו את עיקר הפיוס ובקשת המחילה.²²

עוד יש לדעת שהמפייס צריך להזהר בשלשה דברים המעכבים את הפיוס :

1. **זמן** - אין לפייס את הנפגע בשעת כעסו אלא יש להמתין עד שישכך כעסו. אכן כאשר רואה שהנפגע מרגיש רק פגוע (ולא כועס) נראה דאז אדרבה יש להזדרז לפייס להיטיב את הרגשותו.
  2. **שיעור** - יש לפייס במידה המתאימה לחומרת הפגיעה - כפי עוצמת הפגיעה כך צריך להרבות בפיוס, הן ע"י ריבוי הבעת חרטה, הן ע"י ריבוי ההכרה בחומרת המעשה והן ע"י ריבוי בקשה למחילה.²³ ובמקרה שלכם אם יש אחד שעקץ יותר מאחרים - מוטל עליו להרבות בפיוס יותר.
  3. **חזרה** - דין הוא לחזור ולפייס בשנית ובשלישית אם הנפגע לא מחל ואף לקחת עימו בכל פעם שלשה בני"א למעמד הפיוס.²⁴ אכן בזמננו יתכן שאין צריך לפייס כל פעם במעמד שלושה כמבואר בהערה.²⁵ ומכל מקום אחרי שלא נתבאר פטור זה בפוסקים ודאי שיש להשתדל ביותר לפייס היטב כדי להשיג את מחילת הנפגע מבלי שיצטרך להביא שלושה אנשים.
- כשחוזר לפייס, לכתחילה ישנה את נוסח הבקשה וסגנונה כדי למצוא דרך חדשה ללב הנפגע וכן בדרך כלל טוב להמתין בין פיוס לפיוס לתת מקום לדברי הפיוס להתישב בליבו.

ב. שאלה - איך למחול

ראיתי את הקונטרס שלכם "הריני מוחל" בענין מצות פיוס ומחילה וברצוני לשאול :
נראה לי, שכל אחד מאיתנו 'סוחב' אתו איזה מטען כאוב מהעבר ; שיחה פוגעת, משפט לא מוצלח, התייחסות מעליבה...

כשאני נזכר במקרה המכאיב, או באותו משפט פוצע, אני מרגיש שלא סלחתי.
תמיד חניכו אותנו שצריך למחול, ויש כל מיני סיפורי גבורה על כאלו שהעבירו על מידותיהם, אבל בעיני מחילה היא לא כפתור שלוחצים עליו. אני צריך לעבוד קשה בתוכי, ועדיין מרגיש פגוע.

הייתי רוצה לברר נקודות שמאוד מציקות לי בנושא של מחילה :

²² גם אמירת סליחה המצויה אצלנו בפתירת איזו אמירה מצוי שמשמשת רק בתור פניה דרך נימוס ואין בה כוונת בקשת מחילה [כגון "תסלח לי, מה השעה?"]

²³ ריבוי זה אפשר לעשותו הן בעצם לשון הבקשה כמו : אני מבקש ממך מאד, אנא, בכל לשון של בקשה. והן בהוספת טעמים לבקשה כמו : רחם עלי, עשה עמי חסד, וכיו"ב.

²⁴ שו"ע סי' תרו ס"א. ובאביו ואימו עליו לפייסם שוב ושוב לאין שיעור עד שימחלו.

²⁵ כפי הרוח השוררת בזמננו רוב בני אדם לא ירגישו טוב מפיוסם במעמד אחרים ואף יתרעמו על הפוגע שמוסיף פרסום לפגיעתם ונמצא שקיום דין זה בזמננו פועל להפך, להרחיק לב הנפגע מהפיוס המיוחל, ולפי"ז אפשר שבזמננו אין צריך לפייס במעמד שלושה [מלבד כאשר היו הפוגעים ארבעה או יותר שאז גם לרוח זמננו אין מניעה לקיים הדין ע"י שיפייס במעמד אותם שלושה מחבריו הפוגעים].

מקרה א: הוא בכלל לא חושב שפגע בי, ומעולם לא ביקש סליחה. זה יכול להיות למשל, מג"ש או חבר מהישיבה. אין לי חשק לפנות אליו ולהעלות נשכחות. האם אני חייב לסלוח לו, למרות שלא התנצל ולא יעשה זאת לעולם?

מקרה ב: הוא התנצל באופן נימוסי מן השפה ולחוץ ואני שתקתי, ובזה מבחינתו הסיפור נגמר. ואני- החלטתי שאני סולח, אבל בכל פעם שאני נזכר בזה, מתכווץ לי הלב. אם אני עדיין זוכר, ובכל פעם זה עדיין כואב, זה נקרא שמחלתי?

מקרה ג: הוא התנצל מכל הלב, וביקש יפה סליחה. מבחינתו זה נחשב שהוא פייס. אך אני, מה לעשות, לא התפייסתי ואני עדיין פגוע. מה אני (או הוא...) אמור לעשות? ואם הרגשתי לא נעים, ואמרתי מן השפה ולחוץ שאני סולח, מה הדין?

תשובה

שאלתך מעשית ומצויה ביותר, ונכתוב כאן את עיקרי הדברים (הרחבה ומקורות ניתן למצוא בקונטרס):

במקרה א, כאשר הפוגע אינו יודע כלל שפגע.

אם פגע בלי כוונה, כגון שלא הבחין במשמעות הפוגעת שיש בדבריו [או במעשהו] או שלא ידע שאני רגיש ופגיע בענין זה – הרי זו פגיעת שגגה בלבד, ואין עליו מן הדין חיוב לפייס ולבקש מחילה.

ואם נהג באופן שמצוי שאנשים נפגעים ממנו [לדוגמה, המתבדח על חשבון חברו], הדבר כבר נחשב "פשיעה" [כמו "פשיעת השומרים"], ומוטלת עליו החובה לפייס, ועליך מוטלת החובה ליידע אותו על כך¹.

מכיוון שקשה לך לפנות אליו, תוכל ליידע אותו באמצעות חבר או מכתב, ולקבל פיוס שירגיע את לבך אחת ולתמיד, או שתחליט שלא לומר מאומה ותעשה עבודה פנימית של פיוס, כמו שנרחיב בהמשך, עד שתסיר הקפידה מליבך ואז ישאר לך רק ליידע אותו על כך על מנת שיוכל להשלים תשובתו לשמים ולהיות זהיר להבא.

במקרה ב, בו הפוגע יודע שפגע [בפשיעה או אף במזיד²].

נקדים תחילה שבכל פגיעה יש שתי הרגשות קשות:

הראשונה - צער מעצם המקרה הלא נעים, כמו שמצוי בחוויות קשות אחרות; בושה, פחד, כאב, הפסד.

והשנייה - כעס והקפדה על האדם שעשה לי זאת.

שתי הרגשות קשות אלו טבען להתעורר ולצוף כל אימת שנזכרים בפגיעה אבל יש הבדל בדין:

¹ ויש בזה שתי דרגות חיוב: אם קפידתך היא רבה עד כדי "שנאה"-הרי שמוטל עליך חיוב מצות עשה להוכיחו וזאת מהמקרא [ויקרא, יט, יז] לא תשנא את אחיך בלבבך [אלא] הוכח תוכיח וגו', ואם קפידתך היא פחות מזה, הגם שאפשר שאין בזה חיוב מה"ת, מ"מ נראה פשוט שרצון התורה שתוכיחנו גם בזאת [כמבואר בקונטרס, חלק המחילה אות ב].

² כגון בשעת ריב.

זכרון המקרה המכאיב עשוי להישאר בזיכרון האדם לעולם, ואיננו מצוים לשכוח אותו. ואילו את רגשי הכעס וההקפדה אנו מצוים להסיר מהלב.

לא ציינת בשאלתך ממה מתכווץ הלב בכל פעם שאתה נזכר - אם זה רק מזיכרון הרגע הקשה, אין זה נחשב שלא מחלת, אבל במידה ונשאר רגש של הקפדה על הפוגע, הרי שעדיין לא מחלת. ולענין חיובך למחול - כל עוד הפוגע לא פייס אותך, אינך חייב למחול. התנצלותו מן השפה ולחוץ איננה פיוס, ויש גדרים הלכתיים כיצד לפייס ולבקש מחילה: חובה גמורה עליו לפייסך על ידי שיביע צער וחרטה אמיתית על מה שעשה לך, ויבקש סליחה בלשון תחנונים ולא רק כמטבע לשון ונימוס בלבד.

ומאידך עליך מוטל לפנות אליו ולספר לו על הפגיעה, כדי לתת לו הזדמנות לפייס אותך. אמנם אם תצליח למחול בלי פיוס, תזכה לקיום מאמר חז"ל [ר"ה יז]. הידוע: כל המעביר על מידותיו, מעבירים לו על כל פשעיו.

וראוי וכדאי לך לסלוח, כמובא במשנה ברורה [סי' רלט, ס"ק ח] בשם הגמרא: "גם ראוי למחול לכל מי שחטא כנגדו וציערו, ובזכות זה האדם מאריך ימים".

מקרה ג, בו הפוגע ניסה לפייס ולרצות, אך הלב ממאן למחול. כאשר ההתנצלות נעשתה מכל הלב וכדין (שלוש פעמים ובנוכחות שלושה בני אדם! דבר שבזמננו קשה לעשות), כבר מוטל עליך החיוב להתפייס ולמחול. במצב שתיארת, כי בגלל חוסר נעימות אמרת לו שסלחת עוד לפני שקיבלת פיוס כדין - יש כאן הטעיה מצידך. הרי מצד אחד אמרת בפיוס "אני מוחל" ונתת לו את ההבנה שהוא כבר מלא את חובתו וזכה לתיקון שבין אדם לחבירו ואינו צריך עוד לפנות אליך במאומה, ומאידך בליבך נותרה הקפדה, והוא עלול מהטעיה זו להשאר לעולם ללא מחילתך על כך. עליך ליידע אותו (אפשר גם באמצעות חבר או מכתב כנ"ל), שלצורך עוד לא הצלחת לסלוח.

ולסיום, ניכר שברצונך לנקות את הלב משיירי ההקפדה. כדאי שתתבונן מה תרוויח בכעס, ומה תרוויח לעומת זאת אם תמחל - שיימחלו עוונותיך [מלבד מה שבכך תשתפר הרגשתך]. ועצה טובה נוספת היא להתפלל על טובתו של הפוגע ושלא יענש בסיבתך, וההתעסקות במחשבה ובתפילה תפעל למחות מליבך את ההקפדה.

ניתן להשיג את הקונטרס:

- במייל m.hatshuva@gmail.com

וכן את הקונטרסים:

מעשה התשובה - בהירות במצוות התשובה

דרך תשובה לנשים ונערות - הקבלה לעתיד עפ"י דברי הגר"י סלנטר [גם באנגלית]

לפני השם תטהרו - בהירות בעבודתנו ביום הכיפורים

- ניתן לקנות את כל הקונטרסים במקומות הבאים:

המחיר [מסובסד]: מעשה התשובה-5 ש"ח, הריני מוחל-4 ש"ח, דרך תשובה לנשים-3 ש"ח,

לפני השם תטהרו- 3 ש"ח

התשלום רק דרך קופות נדרים פלוס בבתי הכנסת על שם "עמוד האש", שלוחה 5

קונטרס 'מעשה התשובה', וכן דרך טלפון נדרים פלוס 03-7630585 שלוחה 6845.

בני ברק

ביהכ"ס נחלת משה, רח' הרב מלצר

ירושלים

משפ' הורן רח' כתב סופר 18, גבעת שאול

קרית ספר

בהכנ"ס קהילת משך חכמה [ע"י 053-315-2441]

בית שמש

הקריה החרדית, משי' ברוכמן, רח' חזו"א 6 טל' 02-6517245

רכסים

גבעה ב, רח' הנרקיסים [ע"י 052-716-6896]